

TEMNIȚELE
ÎNȚUNERICULUI

KARAZAN

Cartea a Doua

V. M. JONES

CORINT JUNIOR

Redactare: Cristina Jinga
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Dumitru

V.M. JONES
BEYOND THE SHROUD
(Book two of Karazan)

Copyright © V.M. Jones, 2004

Illustrations copyright © Christopher Downes, 2004

First published in English by HarperCollins Publishers New Zealand Limited in 2003. This Romanian language edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers New Zealand.

Cover illustration by Puffin Books, UK

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001 / BCR Sucursala Unirea

Editura CORINT JUNIOR

Difuzare și Clubul Cărții

Splaiul Independenței nr. 202 A, Sector 6, București

Tel./fax: 319.88.22, 319.88.33, 319.88.55, 319.88.66, 319.88.77

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazinul virtual: www.edituracorint.ro

www.corintjunior.ro

București, 2007

ISBN 978-973-128-102-5

Format: 16/54x84, Coli tipo: 20

Tiparul executat la: S.C. TIPARG S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JONES, V.M.

Karazan: Temnițele întunericului / V.M. Jones ; trad.:
de Diana Stănciulescu. - București: Corint Junior, 2007
ISBN 978-973-128-102-5

I. Stănciulescu, Diana (trad.)

821.111-93-31=135.1

V. M. JONES

TEMNIȚELE ÎNȚUNERICULUI

KARAZAN

Cartea a Doua

Traducere și note de Diana Stănciulescu

CORINT JUNIOR

Lui Tiger Lily,
prietena și sursa mea de inspirație,
care m-a însoțit pas cu pas de-a lungul drumului

Prolog

În căldura razelor soarelui, pisicuța de culoarea untului stătea ghemuită, fixând cu ochii săi aurii, fără să clipească, podeaua de piatră. Nu făcea nicio mișcare, cu excepția vârfului cozii, care zvâcnea, din când în când, dintr-o parte în alta.

Deodată, ca la un semnal doar de ea auzit, se ridică, strânse din ochi, apoi căscă și se întinse leneșă. Privi în jur prin camera rotundă, ca și cum ar fi căutat ceva sau pe cineva. Dar camera era goală și cufundată într-o liniște profundă.

Păși hotărâtă către o ușă din peretele curbat. Dădea către o scară abruptă ce urca. Săltând agilă din treaptă în treaptă, ajunse până sus. Aici era aproape întuneric, dar în penumbra aceea până și un om ar fi

putut să vadă peretele gol, fără nicio urmă de fereastră, ușă sau altă deschizătură.

Însă pisicuța vedea la fel de bine ca ziua în amiaza mare. Ridică încetișor o lăbuță catifelată și pipăi peretele. Se ridică în două lăbuțe cât era de lungă, cum ar fi făcut dacă și-ar fi ascuțit gheruțele de trunchiul unui copac, și zgârie peretele cu lăbuțele din față.

Apoi se așează frumos, aducându-și codița pe lângă lăbuțe, și se uită în sus, la perete, fixându-l cu ochii larg deschiși și pupilele mărite, fără să clipească... de parcă aștepta ceva sau pe cineva.

În cele din urmă, deschise botul într-un mieunat firav. Nu prea tare, căci niciodată n-avusese nevoie să miaune mai tare de-atât. Și iarăși *miau*. Apoi încă o dată, mai insistent.

Fără veste, o explozie infernală de zgomot izbi în piatra zidului ca un berbec de asalt și pisica o zbughi înapoi pe trepte în jos, cu blănița zburlită toată și coada ca o perie de spălat sticle. În camera de la picioarele scării, se pitulă unde era mai întuneric, cu toate simțurile în alertă și inimioara bătând repede, repede, ca o tobă minusculă.

Treptat, ecourile se stinseră.

Dar pisicuța nu mai era aceeași, ca și cum valul sonor îi topise într-o fracțiune de secundă blândețea de animal domestic, ca și cum un instinct atavic o prevenise cumva că, între liniștea dinainte și vidul ce urmasse după stingerea ecourilor, totul se schimbasesc.

Încetul cu încetul, blana mătăsoasă dintre omo-plați începu să i se zburlească. Îi simți cu mult înainte

s-o fi putut face vreun om și ciuli urechile să prindă și cea mai mică șoaptă, cu mustățile zbârnâind ca un radar gata să detecteze și cea mai fină vibrație a aerului. Acum îi auzea limpede. Le auzea glasurile de dedesubt... și pașii. Se apropiau.

Dar mai clar decât sunetul vocilor, mai clar și decât pașii, pisicuța mai simțea ceva — o întunecare, o umbră, o eclipsă, asemeni zăbranicului norilor acoperind chipul soarelui. Instinctele sălbatice ale strămoșilor săi îi spuseră imediat ce era și într-o secundă, paralizantă, îl recunosc.

Cel Rău. Urca din străfunduri ca un talaz. Numai-decât simți voltajul adrenalinei eliberate în sânge. Pupilele i se dilatară. Într-o liniște absolută, se feri ușurel din calea lui, nemaiamintindu-și groaza bubuitului de dinainte. Ușoară ca o umbră se strecură spre ușă și se topi în bezna din vârful scării.

Ajunsesse pe ultima treaptă. Nicio ieșire. Simțurile ei ascuțite îi spuseră imediat că nici dincolo de ziduri nu și-ar fi găsit salvarea. Nu de data asta. Se întoarce cu spatele la zid și rămase așa, pândind în întuneric, cu ochii strălucind: o pisică sălbatică încolțită de vânători.

Veneau.

Noaptea învelise orașul ca o catifea pufoasă, prin care nu mai răzbăteau nici zgomotul mașinilor, nici lătratul câinilor, nici luminile becurilor și nici

murmurul tihnit al televizoarelor din spatele drape-riilor trase. Singura lumină venea de la stelele de sus.

Era acel ceas al nopții când somnul e mai adânc și zorii par foarte departe. În cămăruța de deasupra grajdului era cald și bine. Singura fereastră avea un geam vălurit, dar suficient de gros să țină piept răcorii de dinaintea zorilor, iar ușa masivă din lemn păstra înăuntru căldura ce venea prin dușumea de la animalele care dormeau dedesubt.

În colțul camerei, pe salteaua de paie, băiatul mormăi ceva în somn și se întoarse cu fața în sus. După o noapte de vise tulburi și fragmentate, părul său negru și aspru era asudat și lipit de cap, cu excepția unui moț haios în frunte. În pumnul strâns scliea ceva — ceva neted și parcă metalic —, aruncând însă o lumină roșie ca sângele.

Fața îi era lac de sudoare. Pleoapele i se zbăteau. Se zvârcoli și gemu, apoi mormăi ceva: „prieteni” sau poate „prădători”. Dar nu era nimeni să-l audă. Nu încă.

Dedesubt, animalele erau agitate. Își mișcau urechile în toate părțile și râcăiau cu copitele pe lespezile de piatră. Unul după altul, se treziseră toate. Își rostogoleau ochii în cap, bulbii lucind albi în întuneric. Măgărușii se lipiră de mamele lor.

Afară, o umbră se desprinsese din bezna de lângă peretele grajdului și alunecă fără zgomot spre scara care ducea la odaia din pod. După ea veni o alta, și încă una. Nu schimbă nicio vorbă. Nu se auzea decât cum adulemeau ușor, inspirând întrebător,

cercetător... trăgând aerul cu un fornăit slab de ceva parcă putred, flasc, în gluga întunecată.

Primul ajunsese în fața ușii de la pod, o ușă zdravănă, întărită cu nituri ruginite. Pe dinăuntru, unde dormea băiatul, avea o bârnă groasă, proptită în niște suporturi masive. Ușa era zăvorâtă... pe dinăuntru.

Din faldurile pelerinei ieșiră ceea ce fuseseră odinioară două mâini, care pipăiră lemnul crestat adânc al ușii. În cele din urmă, găsiră ce căutau și se opriră. Trecură câteva clipe lungi...

Pe partea cealaltă a ușii, în camera întunecată, bârna cea grea se dădu la o parte. Se ridică încet și apoi ușa se deschise larg. Când mâinile s-au retras, lăsând fragmente de piele putredă pe lemn, se auzi un fel de fâșâit slab.

Cele trei siluete negre se aplecară peste pat și umbrele lor căzură peste băiatul adormit. La următoarea sa respirație, le simți din plin miasma dulceagă, saturată, de mormânt deschis. Sângele îi îngheță în vine și inima îi încremeni. Deschise brusc ochii. Își ridică mâinile goale, încercând instinctiv să se apere și gura i se căscă aidoma unei răni adânci într-un singur strigăt, deznădăjduit. Apoi ochii băiatului se răsuciră în orbite și capul îi căzu fără vlagă pe pernă. Obrazul îi era livid ca de mort.

Cele trei umbre se topiră una într-alta deasupra patului, pipăindu-l, adulmecându-l. Un gălgâit abia auzit și zburară înapoi pe ușă, afară, făcându-se nevăzute.

Patul rămăsese gol.

Undeva, departe, cântă un cocoș.

Undeva, departe, cântă un cocoș.

Pătuțul cu baldachin plutea ca o insulă pe o mare de lumină aurie, purtată de vise către țărmul dimineții. Fetița se răsuci în somn, zâmbind. Un braț subțire și fragil din mâneca pijamalei se întinse, bâjbâind după ceva... dar nu găsi nimic pe cearșafurile de bumbac.

Bărbatul care veghea în fotoliul de alături se aplecă și ridică de pe podea un ursuleț jerpelit, rămas doar cu un ochi. Cu gesturi blânde, să nu cumva să o trezească, îi puse ursulețul la îndemână. Chibzui puțin și apoi i-l aduse și mai aproape, sprijinindu-l chiar de mâna ei.

În obrăjorul palid se ivi gropița unui surâs. Fetița își petrecu brațul pe după ursuleț și-l trase la piept. Își mângâie obrazul de blănița ciufulită și tocită. Mângâierea se opri brusc. Bărbatul o privea foarte atent, așa cum făcuse toată noaptea, iar chipul lui exprima un amestec de iubire și suferință.

Fetița deschise ochii și se uită direct la ursuleț. Avea un aer de om mare. Însă când vorbi, glăsciorul îi sună firav, abia șoptit.

— A, Teddy, tu erai.

Își întoarse privirile spre bărbatul de lângă pat. Îi întinse mâna.

— Bună dimineața, maimuțică, zise el.

— Q, trage draperiile, vreau să văd răsăritul.

Dându-i ascultare, el se duse la fereastră și trase draperiile. O lumină trandafirie inundă încăperea. Cerul era vărgat cu arămiu, indigo, liliachiu și auriu, iar obrajii fetei se colorară în roz. Sorbea din ochi splendoarea cerului și, pentru o clipă, chipul ei îi reflectă strălucirea. Apoi oftă și se trânti la loc între perne. Uitat și părăsit, ursulețul rămase alături, pe cearșafurile boțite.

Bărbatul se întoarse la căpătâiul patului și o luă de mână.

— Scumpete, ce-ai zice de un mic dejun? Bona poate să-ți pregătească un ou fiert, poate... și niște soldăței? Vrei?

Dar ochii ei, încercănați și adânciți în orbite după ce priviseră moartea de atât de aproape, știau să vadă până-n adâncul sufletului tatălui său. Cuvintele pe care niciunul nu îndrăznea să le rostească atârnavă între ei, ca o sabie gata să lovească.

Cu buze tremurătoare, fetița șopti:

— Q...

Imediat el se așeză pe marginea patului, strângându-i la piept trupușorul firav.

— Draga mea, nu te mai gândi acum la asta... trebuie să te odihnești, să prinzi putere...

Dar privirea ei îl sfredelea îndurerată și neliniștită.

— Q, *trebuie să știu*.

El își coborî privirea. Apoi, cu un efort de voință cumplit, îi spuse:

— Nu s-a mai întors, maimuțică. E încă acolo, în Karazan.

— Adică... a murit?

— Nu, n-a murit. A stat cu ei aproape până la sfârșit. A fost tare curajoasă, o adevărată eroină. O să-ți povestească Adam, mai târziu, dacă ții să afli. Numai că, exact la sfârșit... s-au despărțit. Adam n-a mai avut cum s-o mai prindă. Copiii s-au întors acasă, trebuiau să se întoarcă. N-au avut de ales, zise el și se aplecă să o asculte.

— Unde... unde era ea?

— Erau cu toții în templu, adică în templul din Arakesh.

— Și acolo nu sunt preoți, ca în joc?

— Ba da, sunt.

— Crezi c-o s-o găsească vreunul dintre ei? Și o să aibă grijă de ea?

— Tot ce se poate, maimuțică. Da, sunt sigur c-o s-o găsească, zise el, evitându-i privirea. Nu-ți face griji. Sunt sigur că nu e în pericol. Și poate că... poate că într-o bună zi, cât de curând, când o să te simți mai bine... o să mergem și o să alegem un pisoiaș — nu ca să-i ia locul, știu că nimeni n-ar putea să-i ia locul, dar... ca să mai umple golul. Hm? Ce zici?

Fetița înclină capul și-și privi tatăl drept în ochi. Deși nu avea decât cinci ani, desluși tot ce era scris acolo, cu precizia arcului care trimite săgeata drept în inimă. Chipul nu i se schimbă, dar ochii i se umplură de lacrimi, care se revărsară pe obrăjorii supti în două șiroaie.

— Poate, făcu ea mișcând din buze, dar fără glas.

Nou-venitul

Din clipa în care l-am văzut, am știut că nu-i de bine.

Mi-am dat seama după cum a sărit din camioneta de la asistența socială și ne-a aruncat un rânjet îngâmfat — în timp ce noi stăteam strânși grămadă pe verandă, privindu-l fără nicio vorbă —, de parcă ziceai că el era șeful ăl mare.

Zâmbetul îi subțiasse buzele de tot, ca la broaște, și ne cântărea din ochi, pe fiecare. Avea ochii căprui și ciudați, întunecați și măloși.

S-a smucit de sub mână asistentei sociale — mână care se vedea că voise să fie blândă — de parcă ar fi avut cine știe ce boală contagioasă. Și-a pus pe umăr geanta murdară și a venit până la scară. Și acolo s-a

oprit, nepăsător, de parcă ar fi avut tot timpul din lume să urce până la noi și de parcă știa deja că el o să le dicteze tuturor ce să facă.

Cred că era de-o seamă cu mine, dar ceva mai scund, bondoc, cam palid și cu o moacă de șobolan. Numai dacă te uitai la fața aceea, înțelegeai că o încasase destul de des, poate prea des... și că se hotărâse ca de acum să se apere lovind — mai tare, mai viclean și preferabil chiar sub centură.

Am recunoscut privirea aia, fiindcă o mai văzusem o dată sau de două ori, în oglindă. Nu că m-aș mai mândri acum cu așa ceva.

Directoarea, mai energică și mai eficientă ca oricând, semnă toate actele și i le dădu înapoi asistenței sociale, cu un semn scurt din cap, după care se apropie de băiatul cel nou, de la picioarele scării. În spatele meu, am auzit-o pe draga de Bucătăreasă țocăind. Văzuse de atâtea ori belelele intrând pe ușă la Highgate, că și ea le recunoștea imediat.

— Copii, hai să îi urăm împreună lui Willie Weaver bun venit în mica noastră familie, zise Directoarea.

Cei mici au mieunat fără vlagă „Bună dimineța, Willie”, iar vreo doi, în contratimp, „Bine ai venit, Willie!”. Geoffrey pufni disprețuitor „Willie Weaver!”, dar, bineînțeles, suficient de încet cât să nu-l audă Directoarea.

Nou-venitul a ridicat privirea spre noi. Părea că nu-l impresionase prea tare urarea de bun venit.

— Weevil, preciză el sec.

Atât. „Weevil”.

A urcat apoi treptele fără să ne arunce nicio privire și dus a fost pe hol de parcă toată viața lui trăise la Highgate... sau într-un loc exact ca ăsta.

Am simțit cum mi se strânge inima. Nu doar Bucătăreasa avea darul de-a presimți necazul... Și era ultimul lucru pe care mi-l doream!

Pentru mine lucrurile se schimbaseră de când mă întorsesem de la Quested Court sau, altfel spus, de când mă întorsesem din Karazan. Nu atât *în jurul* meu, cât *în mine*.

Highgate rămăsese la fel și, după părerea mea, nici n-avea să se schimbe vreodată. Și Directoarea era la fel — din păcate, nici pe ea n-avea s-o mai schimbe nimeni și nimic.

Eu însă... mă schimbasem. Înainte credeam că fac degeaba umbră pământului. Eram codaș la școală, ciubotă la scris, dădeam tot timpul de bucluc și eram furios pe toți ceilalți. Și mai ales pe mine însumi. Mă simțeam încolțit fără scăpare și nu doar pentru că trăiam unde trăiam, ci pentru că eram cine eram. Și nu vedeam nicio ieșire.

Apoi, însă, odată cu o carte-poștală răspuns, lucrurile luaseră o nouă întorsătură. Fusesse mai mult decât înscrierea la un concurs, însemnase un pașaport către o grămadă de lucruri la care nici nu îndrăznisem să visez.

Primul meu prieten adevărat, Cameron Harrow.

Descoperirea că norocul poate fi de partea mea, pentru prima oară de când mă știam.

Întâlnirea cu marele Quentin Quested, Q, și cu fetița lui plină de vioiciune, Hannah... niște oameni care m-au plăcut așa cum sunt și au crezut în mine. Hannah chiar a avut *nevoie* de mine, iar asta a fost un sentiment cu totul și cu totul nou.

Un grup de prieteni: Rich, Jamie, Kenta și Gen.

O aventură așa de ciudată, atât de incredibilă că și eu mă chinuiam să mă conving că se întâmplase cu adevărat.

Și Tiger Lily. Dar nu mă răbda inima să mă gândesc la ea.

Mă întorsesem de la Quested Court simțindu-mă ca un erou victorios. Adam Equinox, neisprăvitul care nu aducea decât rapoarte jalnice sau bilete că a fost pedepsit să rămână închis după ore, își făcuse apariția cu nasul pe sus, îmbrăcat în haine de firmă, urmat de bodyguardul personal al lui Quentin Quested. Bodyguard care nu venise cu mâna goală, ba chiar se căznise să care grămada de cutii în care era împachetat echipamentul unui calculator de ultimă generație. Asta — credeam eu atunci — avea să-mi semneze automat biletele de voie, cu care să pot pleca oricând de la Highgate...

Directoarea ne-a ieșit în întâmpinare, mieroasă cât cuprinde, și l-a invitat pe Shaw la un ceai cu biscuiți Garibaldi cu stafide, iar pe mine m-a întrebat dacă m-am „distrat bine, dragă”.

Dar de cum s-a închis ușa în urma lui Shaw, m-am trezit la realitate de parc-aș fi primit un pumn în față. Computerul a fost înconjurat de reguli și regulamente mai ceva ca Fort Knox. Pachetul *Colecția completă a aventurilor fantastice Explorări* a avut parte de un anunț publicitar la „Vânzări și cumpărări” și-a dispărut fără urmă. În camera Directoarei a apărut o unitate DVD (de care bineînțeles că noi n-ar fi trebuit să aflăm) și un televizor cu ecran plat și sunet digital stereo.

Într-o după-amiază, când ne-am întors de la școală, am văzut o mașină nouă, roșie, parcată în garaj, iar dubița veche de la Highgate era trasă deoparte, pe iarbă.

Cât despre „donația strategică” a lui Q pentru Highgate... ei bine, nimeni n-a pomenit nimic despre ea vreodată.

Directoarea însă mă privea altfel și vocea-i era schimbată când îmi vorbea. De parcă înainte își închipuise că știa exact ce-mi poate pielea și că mi-o țintuise ea bine... iar acum nu mai era așa sigură. Trebuia să fiu supravegheat îndeaproape.

Și asta numai pentru că o dată, o singură dată, făcusem cum voiam eu, în pofida vigilenței sale. Mi-era clar că așa ceva era de neuitat și de neiertat pentru Directoarea noastră. Pornisem un război care n-avea să se termine decât atunci când ea va câștiga, iar eu, căzut la pământ, voi striga deznădăjduit, așteptând să mă strivească tocul pantofului ei ca pe un gândac.

Nu m-am dus în casă după Weevil. Am preferat să mai fac o tură, agale, prin spatele garajului și pe la magazia de lemne, unde grădina era năpădită de bălării. Acolo-și făceau ascunzișuri cei mici și tot pe acolo se furișau Geoffrey și încă vreo doi, să fumeze o țigară. Ca să fiu sincer, și eu fumasem o dată sau de două ori. Hai, poate de mai multe ori. Dar gata, mă lăsasem.

Acum mă preocupa o altfel de rebeliune, ceva care știam că mă va face să mă simt mult mai bine, doar că fără amețeală și greață, ca după țigări. Nici că se putea un prilej mai potrivit, acum că toți erau cu ochii pe băiatul nou.

Mi-am croit drum printre măcăcinii din spatele magaziei, până am ajuns la garduț. Pe jos erau numai hârtii mototolite și cutii goale și turtite. Nici vorbă să-ți vină să faci picnic într-un asemenea loc, dar măcar era izolat și toți ajungeam să ne retragem aici la un moment dat.

Gardul de sârmă era ceva mai înalt ca mine, ruginit și deformat, deși cele două fire de sârmă ghimpată de sus tot ți-ar fi umplut palmele de răni dacă-ncercai să sari. Gardul propriu-zis era îndoit și cam lăsat, pe unde mai căzuseră crăci de deasupra. De-a lungul anilor, apăruseră găuri în textura de sârmă, în special pe jos, unde erau și mai greu de observat. Când și când mai venea paznicul angajat cu

jumătate de normă și le „cârpea”, dar găurile se iveau din nou, fie în același loc, fie în altă parte.

Gaura pe care o știam eu era încă la locul ei. M-am strecurat pe acolo și am trecut în partea cealaltă, apoi m-am scuturat de praf. Am oftat și am luat-o spre dealurile din spatele casei, pe poteci aproape invizibile, pe care le-aș fi putut urma și-n somn, doar să fug cât mai departe de Directoare și de ceilalți copii.

După cinci minute, ședeam bine mersi pe piatra mea netedă, uitându-mă de sus la acoperișul peticit al azilului Highgate, rămas jos de tot. Piatra stătuse în lumina amiezii, iar acum, când îmi lipeam mâinile de ea, era caldă și îmbietoare. M-am lungit cu mâinile sub cap și am oftat satisfăcut, uitându-mă la cerul senin.

Se zice că în timpul zilei stelele nu se văd, dar eu reușeam uneori să le zăresc — ca niște înțepături de ac, strălucind pe mătasea azurie —, dacă mă uitam mai mult timp. Am stat și-am cercetat cerul, îmbătându-mă de liniște și răsfățându-mă, bucuros de atâta singurătate.

Directoarea

A doua zi, era într-o luni, cum veneam agale de la școală, numai ce-o văd pe Directoare pe verandă. Mă simțeam oricum întors pe dos, dar la vederea ei m-am simțit și mai rău.

— Adam, vreau să stăm de vorbă, la mine în birou. Ești murdar pe față și pe mâini, spală-te mai întâi și scoate-ți castronul pentru prânz... Pentru Dumnezeu, nu-ți mai târî geanta pe jos și nu-ți mai târșâi picioarele!

M-am dus în vestiarul băieților, m-am spălat pe mâini și-am dat cu apă pe față. Ca de obicei, nu mi-am mai bătut capul să-mi netezesc puțin clăia de păr, doar mi-am dat bretonul la o parte din ochi și gata. Bineînțeles că a căzut la loc, pe frunte. I-am

aruncat oglinzii o privire furioasă și ea mi-a întors-o. Ochii spălăciți se uitau pieziș pe sub sprâncene, cu gândul la ce putea să mă aștepte. Colțurile gurii erau lăsate și arătam ca un ratat posac și țăfnos. Am oftat. E, ce mai voia și Directoarea? Că doar de data asta nu făcusem nimic. Nu fusese o zi destul de proastă?

Weevil îmi era coleg de clasă. Ba chiar stătea în banca de alături, în față de tot, unde fusesem și eu mutat la începutul semestrului, ca să fiu chiar sub nasul domnișoarei McCracken.

Mai rău încă, Weevil era deștept. Adică nu un istețel acolo, ci chiar superdeștept. Noi aveam deja doi copii foarte deștepți în clasă. O dată, păpușica de Nicole, care lua mereu note maxime și care, de când pusese piciorul în școală, niciodată nu ajunsese să-i fie scris numele pe tablă ca exemplu negativ. Și pe urmă, Cameron Harrow, puștiul bogat cu lentile groase la ochelari, care se spetea învățând, stătea mereu în dreapta profesorilor și mă ținea pe mine la distanță... asta până am ajuns să ne cunoaștem mai bine, semestrul trecut, și ne-am împrietenit. Ei bine, niciunul dintre ei nu se compara cu Weevil.

Domnișoarei McCracken îi plăcea să înceapă săptămâna în forță, așa că, pac, o lucrare la mate!

— O scurtă recapitulare a unor lucruri pe care le știți sau *ar trebui* să le știți, a zis ea și m-a privit tăios. Câteva cunoștințe de bază și o listă cu 20 de înmulțiri și împărțiri, nimic deosebit, doar o încălzire ca pentru prima zi a săptămânii. Aveți pe tablă exercițiile și...

gata, puteți începe! Nu vorbiți între voi, iar tu, Adam, vezi-ți de lucrarea ta!

Parcă eu n-aș fi vrut să fie așa? Dar n-a trecut mult până când m-am împotmolit. Rândurile și coloanele din foaia mea se mișcau după bunul lor plac, iar eu m-am trezit că nu mai știam care număr cu care trebuia să adun. După câteva mâzgăleli și după ce am mai șters niște chestii de care-mi dădeam seama că-s aiurea, foaia mea arăta ca un câmp de luptă, iar eu eram complet buimăcit. Am înclinat scaunul pe spate, proptindu-l doar pe două picioare, și m-am întins de mi-au trosnit oasele. Am aruncat scurt o privire spre banca lui Weevil, sperând că și-a prins urechile mai rău ca mine.

Ei, nu era așa. Aplecat deasupra foii, cu pixul pregătit — deci rămăsesem singurul din clasă care scria cu un creion, ca ăia mici —, completa atent și răspunsul la ultima coloană de împărțiri. Ce era și mai ciudat, nu făcea socoteli, completa direct în căsuță, frumos și curat.

— *Adam!* scrâșni domnișoara McCracken.

Buf! Picioarele scaunului s-au înfipt în podea. M-am întors din nou la tranșeele mele și m-am hotărât s-o iau de la cap. Am scotocit în bancă după guma cea bună — aia de la capătul creionului lăsa niște dâre rozalii pe hârtie. Am găsit-o. Am început să șterg toată mizeria. Dar când am terminat, foaia arăta mai rău ca oricând, căci desenul pe care-l făcusem pe gumă se întinsese pe hârtia jumulită de atâtea ștersături.

Am oftat și am pus mâna pe creion să mai fac o încercare. Dar avea vârful tocit. Am mai scormonit puțin prin geantă și-am scos la lumină ascuțitoarea. L-am ascuțit bine de tot și i-am încercat vârful pe buricul degetului. Meserie! Când am dat să scriu, mina s-a rupt și a căzut pe jos.

Lângă mine, domnișoara McCracken se aplecase deasupra lucrării lui Weevil:

— Ei, William, ai terminat foarte repede. Ia să ne uităm puțin la răspunsurile tale. *Adam!* Ce cauți pe jos?

— Mina creionului, domnișoara profesoară, am mormăit eu de sub bancă.

— Ridică-te, așază-te și treci la treabă, făcu ea enervată. Ar trebui să ai două creioane la tine: ori îl ascuți pe primul, ori îl folosești pe celălalt. Deci, William... hmm... da, da, da... și... da! Dar unde ai făcut calculele? Sper că n-ai folosit un calculator! spuse ea suspicioasă.

— Nu, domnișoara profesoară, le-am făcut în minte.

— Le-ai făcut... hm!

În sfârșit, mi-a fost dat s-o văd fără replică. Mă rog... cel puțin pe moment.

— În *minte*, deci? Ei bine, William... înseamnă că ești foarte inteligent. Numai că trebuie să ne arăți cum ai procedat. Noi aici dăm note pe felul în care elevul ajunge pas cu pas la rezultat.

M-am uitat cu coada ochiului la Nicole, să văd ea ce crede despre noul nostru coleg mintos. Dar ea

ținea cuminte ochii în foaia ei, verificându-și răspunsurile conștiincios.

Cât despre mine, reușisem în sfârșit să-mi ascut creionul ca lumea. Ei, acum să te ții! Am desenat cu foarte mare atenție numărul 1 pe margine și am pus punct după el.

— Bun, vă rog să lăsați pixurile jos, spuse chiar atunci domnișoara McCracken, cu o voce sacadată. Ia să vedem cum v-ați descurcat. Cine a făcut operația numărul 1 să ridice mâna.

Și uite-așa mi-a mers toată ziua. Cu mâna lui Weevil — mânușița lui cu unghiile frumos tăiate și pilite — tot timpul pe sus, anunțând că știe el răspunsul... și chiar îl știa. Nu c-aș fi dat doi bani pe chestia asta.

Dar uite că acum mă aștepta o vizită în biroul Directoarei. Atâta știam: că nu-i a bună.

Am băut la ușă, fără tragere de inimă.

— Intră!

Directoarea stătea la birou și completa un formular sau cam așa ceva. Ca de obicei, m-a ignorat complet. După vreo două minute, dar tot fără să ridice privirea, lătră:

— Spatele drept! Nu te mai foi atât și scoate-ți mâinile din buzunare!

Într-un sfârșit, și-a ridicat privirile. Nu cred că ați mai văzut ochi ca ai ei: reci și tăioși, fără nicio urmă

de suflet. Iar liniile care-i unesc colțurile gurii cu nasul sunt așa adânci de parcă tot timpul se strâmbă la un miros urât. De multe ori, în special iarna, vârful nasului îi strălucește umed, de parcă stă să picure. Își dă cu un ruj roșu-aprins, care i se întinde mereu și pe dinți, de zici că-i vampir — cel puțin eu așa credeam când eram mic. Uscată ca o scândură, are o piele cenușie, ce-i atârnă la gât ca la șopârle, și respirația îi miroase ca țevile de scurgere... garnisite cu ceapă.

— Am primit o scrisoare de la domnul Quested din Winterton, care te invită la el în vacanță.

Mai-mai să cad. Am rămas cu gura căscată — cred că-mi atârna falca până la podea. Inima mi-a făcut un triplu salt și-un rânjet tâmp mi s-a lățit pe toată fața.

— Serios? am zis eu răgușit.

Directoarea a pufnit.

— Da, *serios*. Greu de crezut, dar e adevărat, cu toate că te-a văzut și ar trebui să fie conștient pe cine-și aduce la ușă. La drept vorbind, Adam, eu m-aș lipsi cu plăcere de prezența ta vreo două săptămâni.

Două săptămâni?! Nu-mi venea a crede.

— Adică *mă lăsați*?

Fantomele celor doisprezece ani de când ne știam parcă pluteau prin aerul mucegăit din cameră. În doisprezece ani niciodată nu luase vreo hotărâre care să-mi aducă și mie un strop de bucurie. Și uite că...

Dar prima mea reacție — un amestec de uluire, fericire și nerăbdare — începea să se aștearnă în straturi mai realiste: bănuială și neîncredere.

— Bineînțeles că te las să pleci. De ce te-aș ține aici, când îți iese în cale o asemenea ocazie, nu, Adam? Întrebă scuipându-mi numele de parcă era putred.

Pauză. Așteptam. Chiar dacă nu știam ce anume, simțeam că mai era ceva.

Directoarea se uită iar în foile ei, dădu paginile formularului și scoase capacul de la stilou. M-am foit, mutându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt și întrebându-mă dacă o fi cazul să plec.

Eram la ușă când m-a ajuns din urmă un singur cuvânt, usturător ca o săgeată otrăvită:

— *Însă...*

Cu inima grea ca de plumb, m-am întors spre ea.

— Însă dacă prin comportamentul tău mă obligi să îți iau acest privilegiu, atunci asta e. Sunt o persoană rezonabilă, Adam, generoasă și caritabilă, după cum bine știi. Nu-ți doresc decât binele, firește. Mai sunt trei săptămâni până la vacanță. Trei săptămâni în care va trebui să-mi dovedești că meriți această invitație și că numele meu și al instituției pe care o conduc nu vor avea de suferit pe timpul plecării tale. Îți acord o șansă. Mai bine zis, îți acord nu o șansă, nu două, ci trei! Să vedem dacă reușești să nu mai faci neplăceri până la sfârșitul semestrului. Caz în care toate-s bune și frumoase. Și o să mergi la Quested Court. Și dacă o să calci strâmb o dată sau de două ori, tot o să poți pleca. Dar dacă mai calci și-a treia oară... atunci rămâi aici. Ai înțeles? mă întrebă zâmbind.

Mă holbam la ea, încercând să văd ce se ascunde în spatele ochilor aceia de gheață. Oare chiar voia să scape de mine pentru două săptămâni? Sau încerca să se folosească de plecarea asta ca să-mi condiționeze buna purtare? Sau intrasem iar într-un joc de-a șoarecele și pisica din care știa că nu pot ieși decât învins?

Am dat din cap supus, cu o expresie copleșită de vinovăție. Pentru că-mi închipuiam că *exact* asta făcea. Nu era prima oară, și cu ea lucrurile nu erau niciodată cum le lăsa ea să pară; tare-i făcea plăcere să ne ia prin învăluire. Numai că, de data asta, nu jucase prea isteț. Aveam și eu un as în mânecă. Adam Equinox cel proaspăt, reinventat și complet reformat: un Adam atât de imprevizibil și de incredibil că nici n-ar fi putut să-i bănuiască existența. Acel Adam care învățase să se păzească de toate belelele posibile. *Știam că stă în puterea mea să reușesc.* Cu un aer cât mai abătut și mai jalnic, am ieșit pe ușă... dar în clipa în care am închis-o în urma mea, am ridicat un pumn triumfător, șuierând: „*Este!*”

Din pragul sălii de recreație, Weevil mă urmărea curios.

Proiectul meu despre gladiatori

Am trecut pe lângă el și am intrat în sală. Lunea și miercurea aveam orele mele la calculator — de fapt, nu aveam decât o jumătate de oră și exclusiv pentru temele de la școală. Discuția cu Directoarea îmi păpase deja din timpul de stat la calculator, iar acum trebuia să recuperez ce se mai putea.

Deși în timpul săptămânii între orele trei și patru după-amiaza, regulamentul spunea că avem timp liber, dar sub supraveghere, taman de la trei la trei jumătate aveam eu voie la calculator. Pentru oricine altcineva, nici că se putea mai rău — imediat după cursuri, fără nicio clipă de odihnă. Mai bine spus, chiar dacă veneai direct acasă, fără să zăbovești pe

drum, tot însemna să pierzi vreo două minute până ajungeai în sală — probabil de aceea socotiseră că momentul acela era numai bun pentru mine.

Dar mie îmi convenea de minune. Așa nu mă deranja nimeni, aveam liniște și mă bucuram de una dintre rarele ocazii în care să fac ce vreau eu fără să tragă cineva cu ochiul.

M-am strecurat pe scaunul gri de plastic, am scos husa și-am aruncat-o pe podea, apoi am apăsât pe butonul de pornire. Stai puțin, totuși, mi-am zis și am luat repede husa, am împăturit-o cât am putut eu de frumos și am așezat-o pe masă încet, de parcă era din sticlă. Am zâmbit în sinea mea și m-am lăudat pentru prudență. N-o să mă prindă Directoarea nici cu cea mai mică chichiță, nu acum, când era în joc o miză așa mare.

M-am uitat repede peste umăr, să mă asigur că nu-mi stă nimeni în spate, și am tastat parola mea personală, supersecretă, cea pe care mă ajutase Q să o instalez înainte să plec de la Quested Court. Nu-i povestisem prea multe despre Highgate, dar el era genul de om care înțelegea tot și fără să-i spui. Cu stilul lui blajin și distrat, mi-a sugerat că, dacă mai folosesc și alții calculatorul, ar trebui să-mi pot proteja fișierele. Mi-a zis să aleg o parolă pe care n-am cum s-o uit și să nu o spun absolut nimănui, nici măcar lui.

M-am gândit mult și intens la ce să aleg. Trebuia să fie ceva beton; și șmecher, și special pentru mine. Ceva ce să nu ghicească nimeni nici într-un catralion de ani.

Și uite că o aveam pe ecran: *****.

Meserie!

M-am uitat în căsuța poștală. Poate venise ceva de la Q?

Ei bine, chiar aveam!

bună adam sper că totul e ok i-am scris doamnei cum o cheamă că aș vrea să vii la noi în vacanță sper că n-o să-ți fac probleme ne-am bucura tare mult să vii mai ales hannah care a început să prindă putere și curaj și care vrea să-ți arate ceva asta-i tot ce pot să-ți spun acum q

Așa-mi scria întotdeauna Q — cred că așa funcționa mintea lui. Răpăind scurt i-am și trimis răspunsul — în ultimele săptămâni ajunsesem să tastez fulgerător!

*Catralion de mulțumiri Q și cre că O SA VIN!!!!!!!!!!!!!!
P curând!!!!!!!!!!!!!! Adam*

Și pac, l-am trimis.

M-am uitat la ceas. Mda, puteam să termin, dacă mă mișcam repede. Am tastat primele două litere ale numelui lui Richard, restul s-a completat automat. Apoi am tastat rapid:

Salut Rich. Ce mai faci? No să crezi, merg la Q și hanna n vacanță!!!!!!!!!!!!!! Da o săm fie dor d gașca noastră... ce grozav ar fi să mergem iar în Karazan! Cutoatecă nu prea vād cum! Une-x nici num vine să cre ca fost adevărat! Salutări și toate bune de la Adam E.

Pac! S-a dus și ăsta. Fir-ar să fie, mai aveam doar cinci minute!

M-am „debarcat” imediat de pe Internet — pe care i-l datoram integral lui Q: numai eu aveam acces,

protejat cu parolă, iar Directoarea nici nu bănuia — am plimbat cursorul în josul paginii, căutând unde rămăsesem data trecută. O pagină... și încă una... și încă una... Mă minunam și eu ce mare e textul! Păi, cine se uita la proiectul ăsta, n-ar fi ghicit nici într-un milion de ani că era opera lui Adam Equinox, ciubota clasei.

Primisem tema la începutul semestrului. Trebuia să lucrăm tot semestrul și domnișoara McCracken ne atrăsese atenția că se aștepta să primească la sfârșit niște lucrări de cea mai bună calitate. „Să aibă *cel puțin* cinci pagini și... dacă se poate, Adam Equinox, să fie scrise lizibil și cu o *oarecare* legătură cu subiectul.”

Ehei, ce surpriză o aștepta!

Înainte aș fi luat coala cu descrierea temei, aș fi zvârlit-o în bancă, și nu mi-aș mai fi adus aminte de ea până nu se „scăpa” Nicole sau altcineva cum că a scris nu-ș’ câte sute de pagini, eventual chiar în ziua când trebuia să o predăm.

Uite că, de data asta, mă pusesem pe lucru din prima zi. Îmi propusesem să muncesc câte puțin de fiecare dată când aveam acces la calculator. Primul lucru pe care îl făcusem fusese să scriu „gladiatorii romani” și să văd ce găsesc pe tema asta pe Internet. După ce mă împotmolisem de vreo două-trei ori, descoperisem ca prin farmec calea către o altă lume. Așa de tare mă prinsese treaba asta, că trecusem și pe la biblioteca școlii, să văd ce cărți mai erau și pe acolo și să lucrez și la sfârșit de săptămână. Bibliotecara se arătase cam surprinsă și mă privise de parcă picasem

de pe altă planetă. Ce-i drept, nu eram de-al casei pe la bibliotecă.

Trecuseră câteva săptămâni bune, dar acum aveam o adevărată operă de artă. Avea și paragrafe marcate frumos și imagini importate din biblioteca grafică pe care mi-o instalase Q. Numerotasem și paginile cu cifre romane, o idee care mi-a venit într-o noapte când nu reușeam să adorm.

Ori de câte ori lucram la proiect, aveam grijă să rulez la sfârșit un program de corectare automată a greșelilor de gramatică și ortografie, ca să fiu sigur că nu mi-a scăpat nimic. Mă cam îngrijora că găsea foarte multe și uneori mă întrebam dacă n-o fi fost din vina programului. Abia așteptam să văd ce față avea să facă domnișoara McCracken când o să dea cu ochii de proiect și mai cu seamă când o să observe numele meu pe prima pagină.

Azi aș fi vrut să lucrez la un capitol intitulat „*Venatio*”, despre un anumit tip de luptă în care erau vânată și ucise animale sălbatice exotice. Tocmai începusem să tastez — cu două degete, ca o găină care țopăie pe tastatură, dar măcar mă mișcam mult mai repede decât la început — când am auzit pe cineva vorbind în spatele meu, dar așa de aproape, că i-am simțit respirația în ceafă.

— Calculatoarele pot să facă și chestii mult mai interesante, dacă știi cum să le pui la treabă.

Am sărit ca ars. Știam cine e și fără să mă întorc, aș fi recunoscut oricând vocea aia peltică. Weevil.

— Valea, am treabă, i-am spus furios.

El nu-mi dădu atenție.

— *Muuulte* alte chestii, zise el, întinzând gâtul să vadă ce e pe ecran.

M-am pus în fața lui, acoperindu-l să nu vadă nimic.

— Vorbesc serios, lasă-mă în pace.

Dar el și-a luat un scaun, l-a rotit și l-a încălecat, așezându-și mâinile pe spătar și proptindu-și bărbia deasupra.

— Știu totul despre tine, spuse el mios. Știu cum ai câștigat concursul ăla, cum ai mers la Quested Court și-așa mai departe. Și eu mă înscrisesem, am șterpelit formularul de înscriere de la o colegă de clasă. Calculatoarele sunt pasiunea mea. Și-aș fi putut să învăț tot felul de chestii la atelierul ăla. Dar n-am fost ales. Tu, *da*. O șansă irosită, că tu ești paralel cu informatica și calculatoarele. Asta-i viața, nu contează ce știi, ci pe cine știi. Iar tu știi persoana potrivită — cum ar fi Quentin Quested. De-aia vreau să fiu prietenul tău. Ce zici? Batem palma?

— Nu, mulțumesc, i-am tăiat-o eu. Am prietenii mei și nu-mi trebuie alții.

Degeaba, a continuat netulburat.

— Sunt sigur că te întrebi de la ce vine porecla mea. Știi ce înseamnă *weevil*?

Am dat din cap că nu, nerăbdător. Urmăream ceasul din spatele lui și vedeam cum minutarul se apropie de șase.

* Gărgăriță de grâne.

— E un fel de gândac, o insectă care-și face veacul prin magazine. Și intră pe unde nici cu gândul nu gândești. În locurile cele mai secrete. Oriunde, absolut oriunde. Aș putea să-ți arăt niște chestii pe calculator la care nici n-ai visat. Știi ce-i ăla un *hacker**? Fac pariu că habar n-ai. Ia uită-te în dicționar, asta dacă știi cum.

— Weevil, am șoptit printre dinți, pleacă de-aici!

Dar minutarul tocmai ajunsese la șase. I-am întors spatele nepoftitului și am apăsas Control S, să salvez, și am închis documentul. Apoi m-am întins încet și tihnit, ca unul care n-are nicio grijă pe lumea asta. Când m-am întors, dispăruse.

* Pirați informatici, care pătrund cu forța în arhive sau programe, de regulă cu scop distructiv, furând informații sau alterându-le.

Premiul direcțiunii

Toată săptămâna care a urmat n-am avut decât un gând: să mă feresc cu orice preț de belele. Parcă mergeam pe sârmă... ba mai trebuia să mă uit și în urmă, la fiecare pas.

M-am silit să mă opresc și să chibzuiesc bine înainte de orice lucrușor pe care-l făceam, de orice cuvânt pe care dădeam să-l rostesc, ba chiar de orice *gând* care-mi dădea târcoale. Pe cât puteam, mă feream de toți, cu excepția lui Cameron. Un prieten adevărat e ca un talisman. Iar Cam avea un talent înăscut să se ferească de bucluc și, dacă stăteam cu el, parcă mă ocoleau și pe mine ghinioanele.

Apoi, într-o duminică seara, când eram la toaleta băieților și mă spălam pe dinți, am văzut apărând în

oglindă și-un alt chip, pe lângă al meu. L-am fulgerat cu privirea, m-am aplecat și am scuipat în chiuvetă. M-am clătît bine și m-am întors, hotărât să trec pe lângă el și să ies pur și simplu.

Dar mi-a înghețat sângele în vine când l-am auzit vorbind.

— Știi unde te duci în vacanță. O să mergi iar la Quested Court. Vreau să vin și eu. O să-ți dea voie să aduci un prieten. Mai ales dacă e vorba de un prieten care se pricepe la calculatoare cum mă pricep eu — un nou-venit care n-are pe nimeni. Ce zici, Adam?

— E treaba mea unde plec în vacanță, am mârâit eu. Și chiar dacă mi-ar da voie să aduc un prieten cu mine, ești ultima persoană pe care aș alege-o. Hai, vezi-ți de treabă și lasă-mă în pace!

— Mai știi ce-ți povesteam despre gândacul ăla? Nici nu-ți trece prin cap câte știu eu, zise el rânjind. Insectele astea pot intra oriunde, cotrobăie peste tot. Nimic nu le stă în cale.

— Ia mai slăbește-mă! l-am repezit eu. Ai cotrobăit prin hârtoagele Directoarei — mare brânză! Sper să te prindă!

Am ieșit îmbrâncindu-l în lături și am luat-o spre dormitor. M-am strecurat în cearșafurile răcoroase și m-am întors cu fața la perete, fixând cu privirea un colț unde era varul mai scorjit.

Cu Weevil sau fără, cu Directoare sau fără, reușisem să închei o săptămână fără să am niciun fel de probleme. Încă o săptămână, numai una, atât mai

aveam până evadam la Quested Court și la o cu totul altă viață.

Și-am mers pe sârmă frumușel și luna... și marțea... și miercurea. Miercuri după-amiaza m-am întors fuguța de la școală și m-am dus la calculator, să-mi termin proiectul. Și-a fost prima oară când am reușit să lucrez jumătate de oră fără să mă mai deranjeze nimeni și nimic. Am reușit să fac și indexul. Apoi, când mai aveam cinci minute din timpul regulamentar, am dat comanda *Imprimă* și m-am uitat cum ies paginile, una după alta, perfecte de le sorbeam din ochi.

Dar n-am avut timp să le admir prea mult. M-am furișat spre dormitor și am ascuns foile sub saltea, ca să nu se boțească. În noaptea aceea, când toți dormeau, le-am scos și le-am citit sub pătură, la lumina lanternei mele în formă de pix.

Primul lucru pe care l-am făcut vineri dimineața a fost să predau lucrarea. Avea XI pagini: „*Gladiatorii romani*, de ADAME EQUINOX”. Domnișoara McCracken a făcut niște ochi de mi-a fost frică să nu-i sară din orbite. Iar eu m-am întors la locul meu, cocoșat și șleampăt ca de obicei, cu aerul că nu era nimic deosebit. Dar o urmăream cu coada ochiului. Când s-a făcut liniște în clasă și fiecare se apucase să-și citească lecția în gând, am văzut-o cum răscolește

prin teanc, scoate lucrarea mea și o răsfoiește repezit, cu o figură de om lovit în moalele capului.

„McCracken, fii atentă aici”, i-am zis eu în gând.
„Încă nu știi totul — stai să vezi câte te mai așteaptă!”

Sfârșitul de săptămână abia se târa. Era prima oară când așteptam cu nerăbdare să vină luna și să merg la școală. Ardeam de nerăbdare să văd rezultatul muncii mele la proiect. Să aflu și eu ce avea de spus domnișoara McCracken și să-i citesc comentariile de la sfârșitul textului. Poate c-avea să mă pună să-l citesc în fața clasei! Și poate — poate, zic — exista o șansă mică, una la un catralion, să câștig chiar premiul direcțiunii.

În clasa noastră, premiul ăsta abia se dădea. Cu excepția lui Cameron, care-l obținuse de două ori, și a lui Nicole care-l obținuse, normal, de o grămadă de ori. Consta în niște abțibilduri rotunde și mari, care păreau făcute din aur adevărat. Ți le lipeau pe lucrare și o afișau la biroul din față, unde putea să o vadă toată lumea. Apoi ți se striga numele în careu, și tu trebuia să mergi în față și să dai mâna cu directoarea. Iar la următorul buletin informativ al școlii, îți treceau numele la loc de onoare, pe prima pagină.

Luni, nimic. Marți, nicio vorbuliță. Dar miercuri, de cum a intrat în clasă, domnișoara McCracken a zis:

— Copii, astăzi veți primi evaluarea proiectelor voastre. Dar, mai întâi, îi rog pe William Weevil și pe

Adam Equinox să mă urmeze în birou la doamna directoare.

Am simțit că-mi sare inima din piept și se dă de trei ori peste cap. Iar când am ieșit din clasă m-am înroșit ca racul și-abia mai respiram. I-am aruncat o privire lui Cameron, care mă urmărea îngrijorat, i-am făcut șmecherește cu ochiul și i-am zâmbit liniștitor. Habar n-aveam eu ce m-aștepta!

Ajunși la biroul directoarei, am așteptat în fața ușii, în tăcere. Secretara bătea de zor la mașină și nu ne dădea atenție, ca de obicei. Eu oricum eram clientul lor fidel și mă obișnuisem cu atmosfera tensionată, ca în camerele de așteptare de la doctor. De data asta, mi s-a părut interesant că nici atunci când veneai pentru ceva bun nu se schimba nimic.

Într-un final, beculețul de la telefonul secretarei s-a aprins și s-a auzit încet de tot:

— Acum sunt liberă. Te rog să-i poștești înăuntru.

Și-a intrat domnișoara McCracken... apoi Weevil... și eu la urmă.

Acolo, pe biroul mare de lemn al doamnei Sharp erau două proiecte: „*Gladiatorii romani*, de ADAM EQUINOX”, și „*GLADIATORII ROMANI*, de William Weaver”.

Mă întrebam când avea de gând să pună abțibildurile pe ele.

— Vă rog să luați loc, domnișoară McCracken și William, zise doamna Sharp cu o voce catifelată. Adam Equinox, ce înseamnă asta?

M-am uitat la ea buimăcit, fără să pricep nimic. Dar încetul cu încetul, mi-am dat seama că era ceva în neregulă... ba chiar era pe dos. Am simțit că pic din vârful unei clădiri înalte, învârtindu-mă din ce în ce mai repede spre pământ.

Năuc, mă uitam cum dă paginile minuțios, simultan, la cele două lucrări. Unșpe pagini cu o ortografie fără cusur, cu imagini colorate și cifre romane, trecute frumos, pe centru. Unșpe pagini... perfect identice.

Oriunde

Urmă o tăcere lungă și apăsătoare. Toți se uitau la mine și așteptau să fac ceva... sau să spun ceva.

— Nu e... ce pare, am bâiguit eu în cele din urmă. Îmi auzeam de departe vocea firavă și tremurată.

— O, zău, Adam? Și mă rog *ce pare?*

— Pare că... amândouă credeți că...

Dar de cum am rostit aceste cuvinte, am știut că n-avea niciun rost.

— Credeți că am copiat după Weevil... după William, vreau să spun. Dar n-am copiat. E exact pe dos. El a copiat după mine.

Domnișoara McCracken și doamna Sharp au schimbat o privire.

— Ei, haide, Adam, zise doamna Sharp pe un ton de parcă vorbea cu un copil mic. Nu ne lua peste picior. Pe de-o parte, avem o lucrare extrem de bună și un elev talentat și silitor. De partea cealaltă, avem un băiat care n-a scăpat nicio ocazie să ne facă probleme de când e la școala noastră... și care abia dacă-și scrie numele corect. Chiar te-aștepți să credem, fie și-o secundă, că e vorba de munca *ta* și că William a copiat de la *tine*?! E ridicol. William, ai ceva de spus?

— Nu prea, doamnă Sharp, spuse Weevil uitându-se pieziș la mine, de parcă-i făcusem eu ceva. Doar că, Adam, mă rog, sunt dezamăgit. Adică, după ce am încercat să mă împrietenesc cu tine...

— Domnișoara McCracken?

— Adam, declară domnișoara McCracken, la capătul răbdării. Să știi că uneori ajung să mă îndoiesc c-o mai pot scoate la capăt cu tine. Dar știi ce mă descurajează cel mai tare? Că nici măcar nu încerci.

Peste câteva minute, domnișoara McCracken și Weevil ieșeau din birou, nu înainte ca abțibildul auriu să fie lipit pe prima pagină a lucrării lui Weevil. Tot sub ochii noștri, directoarea a rupt lucrarea mea și a aruncat-o la coș.

Dar eu a trebuit să mai rămân și să ascult cum doamna Sharp sună la Highgate și-i povestește toată mizeria Directoarei noastre. Să ascult cum discută ele dacă ar trebui să fiu suspendat până la sfârșitul

semestrului și cum stabilesc, până la urmă, că pedeapsa cea mai potrivită pentru fapta mea e să rămân corijent la istorie și să mi se suspende pe termen nelimitat dreptul de acces la calculatorul de la casa de copii. Prin aer au zburat ca niște săgeți expresii precum „obraznicie crasă” și „abuz de încredere”, dar eu deja trecusem de faza în care așa ceva mă mai putea răni. Parcă împietrisem și loviturile cădeau în gol.

După ore, m-am târât pe deal până la Highgate. Mi-am dus castronul la bucătărie și l-am pus peste altele care stăteau să cadă și parcă m-au așteptat pe mine să se facă zob pe jos. Am început să adun cioburile, dar eram absent, golit de orice gânduri și senzații.

— Adam, lasă-mă pe mine, a strigat Bucătăreasa din spatele tejghelei.

S-a oprit din curățatul cartofilor și m-a privit cu milă.

— Mi-a lăsat vorbă să te duci la ea în birou, imediat ce ajungi. Dar imediat, așa a zis. Mai bine te grăbești, dragul meu, în halul de nervi în care e.

Am bătut la ușa Directoarei — lemnul a sunat a gol sub degetele mele.

Stătea la birou. Am înregistrat mecanic imaginea ei puțin schimbată — se coafase și avea părul strâns pe niște bigudiuri gri, ca niște țevi de oțel aliniat pe scalp. M-a săgetat cu privirea, fără să zică nimic.

Poate că altădată m-aș fi foit puțin și aș fi lăsat privirea în jos. Dar acum m-am uitat drept în ochii ei. Nu greșisem cu nimic și asta n-avea cum să se schimbe, indiferent ce ar fi făcut sau ar fi zis ea.

— Așa deci, Adam Equinox. Se pare că, oricât de proastă ar fi părerea mea despre tine, tot reușești să mă surprinzi, coborându-te și mai jos. Cu asta de-acum, ai terminat-o cu calculatorul. Din moment ce nu putem avea încredere în tine, n-o să te mai apropii de el. Cât despre planurile de vacanță, sunt foarte tentată să le anulez, drept pedeapsă pentru fapta ta. Dar sunt o persoană corectă. Ți-am promis trei șanse și cred că nu mai e nevoie să-ți spun că una s-a dus. Cu un băiat ca tine, nu mă îndoiesc că le va veni rândul și celorlalte. În orice caz, e de datoria mea să îi aduc la cunoștință domnului Qusted purtarea ta. Se cuvine să știe ce fel de copil a invitat în casa lui.

A făcut o pauză, așteptând o reacție din partea mea. N-am zis nimic. Ce rost ar fi avut?

— Mă dezguști. Dispari din ochii mei!

Am simțit că-mi iau foc obrazii, dar tot n-am zis nimic. Am făcut stânga-mprejur și am ieșit din birou, apoi am mers înainte pe hol până la ușă și-am ieșit în curte. Din obișnuință, am luat-o spre ascunzătoarea mea, unde puteam să fiu singur și liniștit. Fusesse oaza mea și refugiul pe care mi-l găsisem de când mă știam, locul datorită căruia reușisem să rămân cu mintea întreagă, în nenumărate prilejuri, unde nu mă deranja nimeni, al meu și numai al meu.

Am ajuns în colțul casei și am cotit-o spre tufișuri, asigurându-mă că nu mă vede nimeni. M-am lăsat pe vine și am intrat de-a bușilea prin tufa de în care acoperea intrarea. Frunzele netede și răcoroase mă mângâiau pe obraji ca niște degete delicate, iar mirosul familiar de pământ reavăn mă întâmpina liniștitor. Pe măsură ce înaintam, roțițele creierului se puseră în mișcare. *Ce făcuse Weevil* — asta-mi era destul de clar. Dar *cum*? Cum accesase el directorul meu cu fișiere de pe calculator? Cum reușise să treacă de parola mea secretă? Păi, nu-mi spusese el, „Gândacii ăștia intră pe unde nici cu gândul nu gândești. În locurile cele mai secrete. Oriunde, absolut oriunde”? Dar nu era adevărat... nu?

Anevoie, m-am răsucit până am trecut și de ultima parte a tunelului și am ajuns în sfârșit în ascunzătoarea mea ca o grotă.

Chiar în mijloc, era un cuvânt, cu litere scrijelite adânc în pământ:

O R I U N D E

Iluzia despre sanctuarul meu secret s-a spart ca un balon de săpun. Am simțit brusc un junghi, așa de ascuțit că, pentru o clipă, am crezut că am într-adevăr un cuțit înfipt în spate. Clopotul de sticlă invizibil a plesnit și unul dintre cioburi mi-a străpuns inima.

Nu știi cât am rămas așa, în genunchi, cu bărbia în piept, incapabil să mă mișc. Cu ochii strâns închiși, literele nemiloase mă ardeau în spatele pleoapelor, ca scrise cu foc. Gata, mi-l distrusese pentru totdeauna.

Chiar dacă astupam cu pământ cuvântul ăla, chiar dacă Weevil nu avea să mai pună niciodată piciorul în ascunzișul meu, tot n-ar mai fi fost vreodată la fel.

Întâi îmi furase proiectul. Iar acum distrusese și singurul loc pe care-l crezusem doar al meu. Nu-mi mai rămăsese nimic. Aproape...

Instinctiv, mi-am dus mâna la piept, căutând inelul ascuns sub cămașă. Înainte să merg la Quested Court — și în Karazan — îl țineam în sertarul nop-tierei, lângă celelalte comori ale mele. Și acolo ar fi fost și în noaptea aceea de la Quested Court... dacă nu l-aș fi scos să-l mângâi și să-l strâng în pumn, cum făceam de atâtea ori în nopțile când voiam să mă simt ocrotit, și n-aș fi adormit cu el în mână.

Îngenuncheat în țărână, gândul mi s-a întors, pen-tru a nu știu câta oară, la noaptea aceea, simțind cum mă trece un fior și mi se face pielea găinii pe mâini. Și pentru a nu știu câta oară, mi-am spus că probabil visasem sau că măcar fusesem pe jumătate adormit. Dar știam că nu fusese așa. Simțisem o prezență invizibilă în camera cufundată în întuneric... sertarul era întredeschis, când știam bine că nu-l lăsasem așa... și apoi zgomotul scurt al ușii închizându-se în urma intrusului pe care nu-l putusem vedea, dar despre care știam foarte sigur că fusese acolo. Logica-mi spunea că nu putea fi decât un vis... dar instinctul îmi șoptea altceva. Și, ascultându-mi instinctul, din acea zi, am început să port mereu inelul agățat la gât, de un șiret vechi.

Dar celelalte comori ale mele mai erau acum în siguranță, cu Weevil? M-am întors și am ieșit târâș din tunel, știind că nu aveam să mai calc vreodată pe aici.

M-am ridicat și m-am scuturat de praf și frunze uscate. M-am asigurat că nu mă vede nimeni și m-am furișat în dormitor. Am tras de sertarul noptierei... și am răsuflet ușurat, de parcă mi se luase o piatră de pe inimă. Șalul meu era la locul lui... șalul în care mă găsiseră înfășurat în dimineața când mă culeseră de pe treptele casei de copii, cu aproape treisprezece ani în urmă. Bej-gălbui, ușor și pufos ca un norișor, păstrând încă o urmă din parfumul dulce-amărui al mâinilor care înfășaseră un prunc și-l părăsiseră... parfumul mamei pe care nu o cunoscusem.

Și lanterna mea era acolo... și Biblia mea, cu colțurile ferfenițite. Fiecare copil de la Highgate primise câte una, prin bunăvoința consiliului administrativ, și mă îndoiam că a mea i-ar fi stârnit curiozitatea lui Weevil. Totuși, ca să fiu mai sigur, am deschis-o să verific dacă tăietura din ziar — bucata de hârtie îngălbenită — mai era la locul ei. Ochii mi s-au oprit o clipă asupra ei, citind un cuvânt de ici, un cuvânt de colo, cu toate că o știam pe de rost... era singura mărturie a nașterii mele.

... lăsat pe treptele casei vineri, în zori, probabil la doar câteva ore după ce s-a născut... o să-i spunem Adam Equinox... s-a născut de echinocțiu, pe 22 septembrie... are pielea smeadă, părul negru și ochii neobișnuit de deschiși la culoare... un șal de lână de culoarea untului, un fluier de jucărie din argint și un inel neobișnuit...

În ziua de echinocțiu. Când ziua și noaptea sunt egale și când soarele este pe cer exact 12 ore. Ziua mea... avea să fie în mai puțin de o săptămână. Dar mi-am alungat repede gândul ăsta. La Highgate nu se sărbătoreau zilele de naștere. De cele mai multe ori, ziua asta, de 22 septembrie, trecea fără să-mi dau seama. Da, e adevărat că, atunci când eram mic, aveam ritualul meu special, pe care nu-l împărtășeam cu nimeni, prin care-mi sărbătoream ziua de botez — în sufletul meu, așa o vedeam. Citeam și reciteam tăietura din ziar... închideam ochii... și gândurile îmi zburau departe... și-mi tot spuneam că, undeva, e cineva care încă se gândește la mine cu drag. Dar acum nu mă mai amăgeam cu asemenea copilării. *Până când vom descoperi mai multe despre acest caz, bebelușul va rămâne în grija Casei de copii de la Highgate.* Astea erau ultimele cuvinte din articolul decupat. Ei, uite că nu mai descoperiseră nimic de-atunci. Iar eu rămăsesem aici, cu Geoffrey și cu Directoarea pe cap — mai nou și Weevil — pe termen nelimitat.

Am închis *Biblia* oftând și mi-am vârât mâna până în fundul sertarului, unde se rostogolea de obicei fluierul. Voiam să verific și asta, deși știam că trebuie să fie acolo.

Nu era.

Mi-am trecut cu înfrigurare degetele pe metalul lucios. Inima mi-a zvâcnit dureros. Am căutat înnebunit, dintr-un colț în altul, prin tot sertarul. L-am apucat nervos, l-am scos și l-am scuturat. Era gol.

Prostit, l-am răsturnat pe pătura zdrențuită de pe pat, doar-doar o cădea și fluierașul, ca prin minune. N-a căzut. L-am întors iarăși cu fața în sus și-am rămas uitându-mă lung la el, cu mintea golită de orice gând, ca sertarul. Un singur cuvânt răsuna în camera tristă și pustie, dar nu venea din mintea mea — era ca un ecou, repetat la nesfârșit, cu fiecare bătaie dureroasă a inimii mele: *Weevil. Weevil. Weevil.*

L-am găsit la calculator.

— Weevil, i-am zis eu, cu o voce lipsită de emoție și stranie, vreau să stăm puțin de vorbă.

S-a uitat la mine, schițând un zâmbet prefăcut. Simțeam valul de furie crescând înăuntrul meu, dar mă chinuiam să îl înăbuș. Nu-mi permiteam să-mi pierd cumpătul, mai ales acum, când vacanța era atât de aproape.

— Ai fost în ascunzătoarea mea!

— *Ai fost în ascunzătoarea mea*, chițăi el, maimuțărindu-mă. Asta-i tot ce voiai să-mi spui?

— Nu!

Mi-am auzit mânia din glas și l-am văzut pe Weevil descumpănit, trăgându-se cu scaunul mai înapoi. Dar nu m-am pierdut cu firea.

— Știi bine că nu-i doar asta. Mi-ai umblat prin sertar, știi care, sertarul de la noptieră. Și ai luat ceva ce-mi aparține. Dă-mi-l înapoi.

A făcut ochii mari, nevinovăția întruchipată.

— A, da? Și ce zici că am luat? La ce mi-ar trebui mie ceva de-al tău?

Oricum nu m-aș fi așteptat să recunoască din prima. L-am privit drept în ochi, hotărât.

— Nu știu la ce ți-ar trebui. Cum nu știu nici de ce mi-ai furat proiectul. Important e că nu-mi pasă. Am venit să-ți cer să mă lași în pace.

— Nu-i vorba despre ce vrei tu, ci despre ce vreau eu. Iar eu vreau să merg la *Quested Court*. Dacă-ți închipui c-o să te duci numai tu, te înșeli. Ori mă iei cu tine, ori...

— Ori ce?

Dar știam deja răspunsul.

— Ori n-o să pleci nici tu. O să am eu grijă de asta.

— Deci asta era. Vrei să mă împingi să fac ceva rău, ca să nu mă mai lase Directoarea să plec. Ei bine, n-o să-ți meargă.

— Zău? Dar de ce nu mă iei cu tine, ce te costă? Nu vreau să rămân aici în vacanță, cum nu vrei nici tu. Hai, ultima șansă... ce zici?

— Nu te iau nicăieri. Mai bine nu mă mai duc la *Quested Court* decât să merg cu tine. Nu vreau să am de-a face cu tine, nici aici, nici acolo, nicăieri. Hai să-ți spun ceva: tu-ți închipui că poți să mă joci pe degete, dar greșești. Nu poți. N-o să mai calc strâmb nici măcar o dată de acu' și până în ziua de vineri, iar tu n-o să ai cum să mă provoci. Poimâine o să-mi fac bagajele și gata!

A doua greșeală

Nici nu mi-am mai bătut capul să caut fluierul. Știam cine mi-l luase și mai știam că nici n-aveam să-l mai găsesc vreodată. În schimb, m-am hotărât să am grijă ce fac. Mare grijă.

Mi-a fost mai ușor decât crezusem. Până la urmă, a trecut și după-amiaza aia, a trecut și masa de seară. Weevil n-a scos nicio vorbă, n-a făcut nicio mișcare. Nu aveam deloc încredere în el, dar deloc. Totuși a doua zi, la micul dejun, când am văzut că se poartă în continuare de parcă n-aș fi existat, o rază de speranță s-a înfiripat în sufletul meu.

La școală, în timpul orelor, nu s-a uitat nici măcar o dată la mine.

Când a sunat clopoțelul și după ultima oră, mi-am pus ghiozdanul în spinare și am pornit-o agale spre deal, la Highgate. Mai rămăsese o singură zi! Și nu fusese nevoie decât să-i spun răspicat cum stă treaba...

Am deschis portița albă, cu un scârțâit, și am apucat-o pe aleea către casă, cu pietrișul scrâșnindu-mi sub tălpi. Mașina fițoasă și nouă a Directoarei noastre era parcată afară, în fața garajului... Probabil că urma să-l pună pe vreunul dintre noi s-o spele. Asta era una dintre puținele corvezi la care ne ofeream cu toții voluntari, chiar dacă Directoarea stătea cu ochii pe noi și mârâia s-avem grijă să n-o zgâriem. Era o sarcină rezervată numai copiilor mai mari, dar, chiar și-așa, mie nu-mi venise rândul niciodată. Hm, de mirare!

M-am uitat în susul aleii. Directoarea stătea în fața ușii. Pentru o fracțiune de secundă, numai una, în inimă mi-a pâlpâit o firavă speranță, fiindcă acolo stătea ea când ne aștepta de la ore, ca să-l aleagă pe cel care o să spele mașina. Dar dup-aceea i-am văzut fața. Mi-a înghețat inima și mi s-au înecat scurt corăbiile. De atâția ani de când o știam eu pe Directoare, niciodată n-o mai văzusem în halul ăla.

Am încremenit în loc. Ne-am uitat unul la altul preț de o clipă — una de-am crezut că nu se mai termină. Ea de sus, de pe verandă, eu de jos, de pe alee, cu geanta atârând pe lângă mine în țărână. Apoi am văzut cum privirea i se mută de la mine, în lungul aleii, spre garaj. Fără să vreau, căci deja mi-era groază de ce-aș putea vedea, i-am urmărit direcția privirii

și-am dat de mașina roșie, care-mi atrase atenția ca un magnet.

Acolo, scrise cu vopsea pe portieră, cu litere uriașe, de un galben-fosforescent, erau două cuvinte:

DIRECTOAREA NAȘPA

Într-o clipă mi-a fugit tot sângele din obraji și-am văzut negru în fața ochilor. Deși stăteam în soarele dogorător al amiezii, am simțit că îngheț. Când mi-a vorbit, vocea sa părea și ea făcută tot din ace de gheață:

— Scoate imediat tot ce ai în ghiozdan!

— Dar...

— Golește-l pe alee. *Acum!*

Cu degetele înțepenite am tras fermoarul ghiozdanului și l-am răsturnat cu gura în jos. Din el au ieșit cutia pentru pachetul de la prânz... caietele de teme... niște foi mototolite... un cotor de măr... un creion rupt... și o șosetă veche. Directoarea se uită crunt la ele. Mi-au răsărit în minte niște vorbe auzite cândva: *Nevinovat până la proba contrarie*. Dar la Directoarea noastră era exact pe dos.

— Strânge tot și vino încoace!

Mi-am adunat lucrurile și le-am pus înapoi în ghiozdan, unul câte unul. La început, șocul îmi înțețosase mintea. Dar acum gândurile îmi treceau fulgerător prin cap. „Weevil a făcut-o și a avut grijă să pară că-i opera mea.” Cumva, de ieri până azi, găsise un moment ca să se furișeze în garaj cu o cutie de vopsea...

Oriunde.

O încurcasem. Indiferent dacă încercam să mă apăr sau nu, o încurcasem rău de tot. Mi-am făcut curaj ca să-mi ridic privirea din pământ, spre Directoare. Am tras ușurel aer în piept și am dat să spun:

— Doamnă Dir...

— Gura! Vino-aici.

Am urcat încet scara, bușind ghiozdanul de fiecare treaptă, până am ajuns în fața ei. Un gând răzleț m-a făcut să-mi dau seama că eram mai înalt decât ea... oare când crescusem atâta?

A ridicat mâna și m-a apucat de ureche, înfigând unghiile în pielea moale a lobului, răsucind și trăgând. Mi s-au umplut ochii de lacrimi și mi-am întins gâtul de durere. Directoarea m-a dus astfel, pe jumătate târâș, pe holurile casei, spre dormitorul băieților. Pe la fiecare dintre ușile celelalte se adunaseră copii, care nu scoteau nicio vorbă și ne urmăreau din prag, cu ochii holbați de groază.

Ne-am oprit lângă noptiera mea. Patul era făcut frumos, cu pătura jerpelită băgată pe sub saltea și pliată la colțuri în unghiuri drepte, cu perna cenușie și gloduroasă pusă exact la mijloc, peste marginea răsfrântă regulamentar a cearșafului, la căpătâi. Înghesuită între două paturi, era noptiera mea.

— Trage sertarul!

Cu privirile tuturor copiilor ațintite asupra mea, am făcut un pas șovăitor și am întins mâna după mânerul de metal. Am tras sertarul. Am scos la iveală cele câteva lucruri personale, stinghere: lanterna,

Biblia, șalul împăturit cu grijă... Nimic altceva. Am scos sertarul cu totul și l-am pus deasupra noptierei, la vedere.

— Acum patul. Dă la o parte lenjeria, salteaua, tot!

Am luat, una câte una, cele două pături, le-am scuturat, le-am împăturit și le-am pus încet pe patul de alături. Apoi perna — am scos fața de pernă, am scuturat-o și am împăturit-o. Am scos și cearșaful plic... apoi și celălalt cearșaf. Și pătura de dedesubt, roasă de molii. Nu mai rămăsese decât salteaua peticită și pătată. M-am uitat la Directoare. Mi s-a părut că zăresc, pentru prima oară, o urmă de îndoială în ochii ei.

— Ridică salteaua!

Am apucat salteaua dintr-o parte, am ridicat-o și am rezemat-o pe o parte. Era subțire și ușoară ca un fulg. Sub ea nu mai erau decât arcurile, și acelea ruginite. Fără grabă, am pus salteaua la loc.

Directoarea o privea încruntată, gândindu-se. Nu îndrăzneam nici să clipesc. Deodată, s-a repezit la sertar. A luat șalul, apucându-l de un colț cu o mână ca o gheară și l-a scuturat cu sete.

Dintre cutele moi ale șalului a sărit un spray de metal cu capacul galben-fluorescent, care a căzut pe podea cu un sunet sec, ca securea unui călău.

În puterea nopții

— Să-ți iei gândul de la o a treia șansă!

— Dar ați promis! Ați spus că îmi dați trei șanse și s-au dus numai două!

— Adam Equinox, să nu îndrăznești să-mi spui mie ce-am zis și ce nu! Ai avut destule șanse, gata! *N-o să te duci la Quested Court.* N-o să pleci nicăieri. O să stai aici, cu ceilalți copii care n-au pe nimeni să-i ia acasă, iar eu, una, o să fac tot ce-mi va sta în puteri ca să nu uiți cât oi trăi săptămânile astea două. Și nu cumva să-ți treacă prin minte să pleci pe furiș, cum ai făcut data trecută. Pentru început, mâine n-ai să mai mergi la școală. O să te supraveghez tot timpul, de nici n-o să respiri fără să te aud. Iar acum o să-mi faci o deosebită plăcere să-l sun pe domnul Quested, ca

să-l anunț că..., se opri o clipă, șovăind. Să-l anunț că... ai primit o ofertă mai tentantă. Că ai ales să te duci... hm... stai să mă gândesc... la prietenul tău Cameron, în vacanța asta. Îți dau voie să rămâi aici și să asculți toată convorbirea.

— Nu! Vă rog... vă rog din suflet, credeți-mă, măcar de data asta!

Mă auzeam implorând-o și mi-era ciudă, fiindcă știam că n-are niciun rost.

— Eu n-am făcut nimic! Pe cuvânt de onoare că n-am fost eu! De ce-aș fi făcut-o? Doar m-am străduit din răputeri să...

Dar Directoarea a făcut un pas spre raftul cu cărți și a luat bățul indicator. Cuvintele mi s-au stins pe buze. Am simțit niște furnicături pe spinare și o nădușeală rece pe ceafă. Mi-am ferit brusc privirea, pironind-o în podea. I-am urmărit pantofii îndreptându-se spre birou. Am auzit un clinchet, când a ridicat receptorul din furcă, și apoi cum formează numărul de telefon.

Am ascultat-o explicându-i lui Q că mă răzgândisem în legătură cu vizita la Quested Court. Că, deși era nepoliticos din partea mea să îl anunț așa de târziu, la Highgate regula era să-i încurajeze pe copii să ia decizii singuri. Am ascultat-o și cum și-a cerut scuze din partea mea și cum a spus că speră că asta nu va fi un motiv să nu repete Q invitația cu o altă ocazie, deși, în condițiile de față, ar fi de înțeles dacă n-ar face-o.

Dar după aceea, când era pe punctul de a închide, a urmat ceva neașteptat: o tăcere. Cu multă băgare de seamă, m-am încumetat să arunc o privire să-i văd figura. Îl asculta pe Q, cu buzele pungite.

— A... vreți să vorbiți cu Adam? zise ea, într-un târziu. Păi, ă... nu știu dacă se poate. S-ar putea să fie pe afară... a plecat cu mai mulți copii la... la cumpărături, adică să-și ia câte o înghețată ca să sărbătorească terminarea școlii. Vreți ă... *vreți neapărat să vorbiți cu el?* Da, ce să vă spun, domnule Quested... *Dacă nu vorbiți cu el, personal, o să veniți oricum să-l luați?* Păi... ă... așteptați puțin, vă rog!

Inima-mi bătea să-mi sară din piept, cu o speranță nebunească! Q n-avea de gând s-o lase pe Directoare să scape așa ușor! Eram salvat! Nici nu știu când mi s-a lățit pe față un rânjet de încântare și cumva de neîncredere... dar atunci am văzut brusc privirea Directoarei. A pus receptorul pe birou și a luat iarăși bățul indicator. Îl îndoi ușor în mâini, fără să-și dezlipească ochii de la mine, spunându-mi totodată, cu cea mai mieroasă voce din lume:

— Adam, dragul meu... ei, vasăzică aici erai! Vrei să vii, te rog, să vorbești puțin cu domnul Quested și să-i explici că te-ai răzgândit în privința planurilor de vacanță?

Am luat receptorul, cu palma asudată.

— Q? am cârâit eu, răgușit.

— Adam, tu ești? mă întâmpină cu o voce după care-mi dădeam seama că zâmbește.

— Aăă...

Am ezitat și m-am uitat spre Directoare, pe sub breton. O vedeam cum mă urmărește ca o pisică pregătită să devoreze șoarecele, cum bătea tactul cu arătătorul pe marginea biroului: *tic... toc... tic... toc*.

— Mda, eu sunt.

— Adam, băiatule, m-a cam îngrijorat treaba asta. Nu neapărat schimbarea de plan, dacă aceasta este într-adevăr alegerea ta. Dar am simțit nevoia să vorbesc cu tine, personal, ca să îmi confirmi că *este* chiar decizia ta și că totul e... în regulă. Că ești bine... și fericit.

Mi-a venit să plâng și am clipit repede să-mi alung lacrimile, întorcându-mă totodată cu spatele la Directoare. În niciun caz n-aveam să plâng, *refuzam* să-i mai dau și satisfacție, peste toate celelalte!

— Totul e-n regulă, am mințit eu, cu jalea-n suflet. Vreau eu să mă duc la Cameron, în vacanță. M-a invitat tatăl lui.

Vorbeam ciudat, ca un robot sau ca un casetofon cu bateria pe terminate.

De la celălalt capăt al firului s-a auzit un oftat.

— Bine, o să-ți ducem dorul. N-o să încerc să te fac să te răzgândești... bineînțeles că un băiat de vârsta ta are și alte lucruri mai bune de făcut, decât să stea după un bătrân și o răzgâiată de fetiță. Cu toate că Hannah o să fie tare tristă... Ei, lasă! Distracție plăcută, băiatul meu. Poate rămâne pe altă dată, vacanța viitoare, ce zici?

— OK. Pa!

Am rămas acolo nici nu știu cât timp, cu receptorul lipit de ureche, stăvilind cu greu cuvintele care-mi clocoteau în coșul pieptului: „Nu! E doar o minciună! Vino și ia-mă de aici! Te implor, ia-mă de aici!” Dar liniștea se întindea ca un elastic... Mi-am tras aer în piept, tremurat, dar continuam să simt privirea Directoarei sfredelindu-mă în ceafă ca un burghiu.

— Q...

— Da, băiete, zise el și vocea îi sună mai blândă ca niciodată.

— Eu...

Dar mi-a pierit curajul.

— Să-i spui lui Hannah... că-mi pare rău.

Am așezat receptorul în furcă, ușurel, de parcă ar fi fost din sticlă, iar legătura cu Q și Quested Court s-a întrerupt cu un *clic* definitiv.

Fără să mă mai uit la Directoare și la bățul ei, m-am întors și am ieșit pur și simplu de acolo.

În puterea nopții, mi-a venit ideea. Așa de simplă și de ușor de pus în practică, încât mă minunam că nu mă gândisem la asta mai devreme.

Calculatorul.

Și-am stat mai bine de o oră cu ochii pe tavanul cenușiu... pe care nici nu-l vedeam, de fapt. Mă vedeam pe mine făcând fiecare pas și analizam

fiecare lucru care ar fi putut să meargă prost. Trebuia să fiu absolut sigur că toată lumea dormea. Să nu scot nici cel mai mic zgomot. Și să mă mișc pe întuneric. Oare cât zgomot face un calculator când pornește? Nu reușeam să-mi amintesc. Mi-am închipuit cum mă ridic în capul oaselor, mă dau jos din pat și-o pornesc tiptil, cu tălpile goale pe pardoseala rece. Pe hol era dușumea, care mai scârțâia. Oare avea să mă audă Directoarea? Și dacă mă auzea... aveam eu curajul să risc?

Dar m-am gândit și la cele două săptămâni la Highgate, cu Directoarea-n cârca mea. M-am gândit și la Weevil și la rânjetul lui încrezut, satisfăcut. Și la Hannah.

M-am ridicat. M-am uitat în stânga, la șirul lung al paturilor. Weevil era ghemuit sub pătură, nemișcat. Nu puteam să-mi dau seama dacă era cu fața la mine... sau dacă dormea cu adevărat. Dar noaptea avea acea încremenire profundă, care însemna că e târziu, foarte târziu. Foarte probabil că și Weevil dormea.

Aș fi putut spune că mă duc la toaletă, la o adică. Dar după ce treceam de ușa toaletei... n-aveam să mă mai întorc.

M-am dat jos din pat, încet de tot, și m-am strecurat până la ușă. Lumina slabă a lunii îmi era de ajuns ca să văd pe unde s-o iau. Am întins brațul și am pus mâna pe clanță... strângând din ochi, am început să apăs, milimetru cu milimetru. Și nu s-a auzit decât un clic metalic scurt, dar în dormitorul cufundat în

liniște mi s-a părut ca o detunătură de armă. Am înghețat. Cineva a mormăit ceva în somn și s-a întors pe partea cealaltă, cu un scârțâit de arcuri. Apoi, din nou liniște.

M-am mai uitat o dată în urmă și am ieșit pe ușă, ușor ca umbra. M-am furișat în vârfurile picioarelor pe hol, mergând pe lângă pereți, unde scândurile erau mai bine fixate. Am ajuns la ușa toaletei... și dincolo de ea. Am luat-o pe coridorul întunecat care ducea la sala de recreere. După ea, încăperea următoare, din capătul culoarului, era dormitorul Direcției. Nu se vedea lumină pe sub ușă. *Bun.*

Mi-am ținut respirația, am deschis ușa și am intrat repezitor. Draperiile vechi și prăfuite erau trase — o beznă adâncă. Pas cu pas, am traversat cu mare grijă toată camera, spre calculator. Învelit în husa lui albă, arăta ca o stafie în întuneric. În cele din urmă, m-am oprit lângă el, am tras husa jos și am pipăit după butonul de pornire. L-am găsit, gata — era momentul adevărului. Am apăsat pe buton. Calculatorul s-a trezit cuminte și a început să bâzâie încetișor și să păcănească mărunț. Stăteam cu ochii pe ușă, așteptând cu sufletul la gură. Nimic.

Monitorul a umplut camera cu o lumină albăstruie, ca de pe altă lume. Dacă se trezea careva și ieșea pe hol, sigur ar fi observat-o. Am tras aer în piept, m-am așezat încet pe scaunul din fața calculatorului și am scris cu grijă parola — fiecare tastă scoțând un zgomot care mi se părea c-ar putea trezi și morții:

Am intrat pe e-mail. Calculatorul a zumzăit puțin făcând conexiunea. Nu trecuseră decât două zile de când dădusem pe aici, dar mi se părea o veșnicie de atunci. Primisem cinci mesaje, toate de la Q, pe un ton din ce în ce mai alarmat. N-aveam timp să le citesc pe toate, nu puteam să risc. L-am deschis numai pe ultimul.

adam te rog să-mi confirmi că totul e în regulă ai primit mesajele mele într-adevăr așa vrei tu h. zice că nu te-ai fi răzgândit niciodată suntem cam îngrijorați iartă-mă că insist dar te rog să îmi confirmi pentru ultima oară că e decizia ta fără nicio supărare ai și tu viața ta că doar tinerețea nu-i veșnică te rog totuși să-mi răspunzi la mesajul ăsta fie și numai un cuvânt cât să știu că ești bine te îmbrățișăm cu drag q

„Cu drag, Q.”

Nimeni nu-mi mai spusese vreodată așa. Deși știam că e doar o formulă de încheiere a unei scrisori, mi s-a umplut inima de bucurie. Q nu folosea nicio dată vreun cuvânt dacă nu-l și simțea. Mă uitam lung la monitor și mi-l imaginam cum stă acasă, în fața calculatorului... probabil că era treaz și acum și lucra la noul joc din seria Karazan. Conexiunea dintre cele două calculatoare bâzâia. M-am uitat puțin la tastatură, năpădit de amintiri. Tastele erau acolo: *Alt. Control*. Q. Formula magică pe care Q o stabilise pe același calculator la care eram conectat acum și eu... Combinația de taste care te putea transporta într-o altă lume. În *Karazan*. Pe calculatorul meu n-ar fi funcționat, desigur, căci trebuia unul cu Interfață

GRV, cu generator de realitate virtuală, ca al lui Q. Știam asta. Totuși, ce-ar fi dacă... dacă aș fi putut tasta o comandă care să mă ducă fulgerător de la Highgate în biblioteca de la Quested Court, în fața focului din șemineu...

Ce-am înnebunit?! N-aveam timp de visat cai verzi pe pereți!

M-am uitat repede spre ușă. Am dat clic pe *Mesaj nou*. Am scris repede: *TE INPLOR VINO ȘI IAMA!* N-am îndrăznit să scriu mai mult. Lui Q avea să-i fie de ajuns.

Am apăsat pe *Trimite* și-n secunda aia calculatorul a scos un lugubru TING! — avertismentul că greșiseși ceva. La zgomotul ăla neașteptat, am simțit pompându-mi adrenalina în vene ca un șoc electric. M-am uitat iar spre ușă. Nimic. M-am întors spre monitor. *Mesajul nu a fost trimis. Trebuie să specificați destinatarul mesajului.* Am mers pe căsuța *Către* și am tastat *Q. Trimite*.

M-am uitat iar la ușă.

O siluetă întunecată stătea în prag și se uita la mine.

Așteptarea

Ne-am privit reciproc, în tăcere. Eu nu vedeam decât o siluetă întunecată, în pijamale lungi, de iarnă, dar îmi imaginam clar expresia de pe fața sa ca și când ar fi fost ziua în amiaza mare! Zâmbetul... și ochii sclipind de bucurie că m-a prins.

Toată furia pe care o înăbușisem în mine a sfărâmat brusc zăgazurile, ca o mare dezlănțuită.

— Dispari din fața mea! i-am spus printre dinți. Lasă-mă în pace, te urăsc!

Silueta s-a dat un pas înapoi.

— S-s-scuze!

Am clipit buimăcit. Valul de furie mi s-a dus ca apa la orificiul de scurgere a căzii. Mă holbam la el cu gura căscată. Nu era Weevil, ci Frankie, un puști

mititel și bâlbâit, care strângea în brațe un iepuraș de pluș.

— Frankie, tu ești? l-am întrebat, ridicându-mă de pe scaun și îndreptându-mă spre el, în lumina rece a monitorului.

Dar el s-a dat mai înapoi și mi-a spus, cu ochii mari și cu frica întipărită pe chipul lui tras:

— Mi s-s-s-a păr-părut că-i un h-h-ho...

— Ssst! Niciun hoț, eu eram. N-am vrut să te reped. Am crezut că-i... altcineva. Frankie, să nu spui nimănui că am fost pe-aici. Nu spui, da?

A scuturat din cap, fără vorbe. I-am pus o mână pe umăr. Tremura.

— Hai, du-te la culcare acum. Dar fără niciun zgomot, bine? Și ține minte: nu sufli niciun cuvânt, nimănui. Promiți?

— P-p-promit.

S-a întors și s-a topit pe hol ca o nălucă. Am stins calculatorul și l-am acoperit la loc cu husa, am ieșit și-am închis ușa sălii de recreere cu grijă, apoi m-am furișat înapoi, în patul meu... unde am zăcut, lac de sudoare, dar ușurat, cu inima bătându-mi așa de tare c-ar fi putut să trezească tot căsoiul.

Eram convins c-o să vină Q. Poate imediat după ora trei, când de obicei mă întorceam de la școală. Sau pe la gustarea de după-amiază... sau chiar înainte de cină. De un lucru eram sigur: că o să vină.

Am stat toată dimineața încuiat prin băi, spălând în patru labe closetele și cabinele de duș. Mă gândeam la ce făceau ceilalți copii, la școală: cum cântă din vârful buzelor la concertul de sfârșit de semestru... cum aleargă la meciul dintre echipa profesorilor și echipa elevilor... cum se adună pe lângă grătarul unde sfârâie cârnații. Dar cel mai mult mă gândeam la Q, cum gonește pe autostradă în marea lui mașină verde, patru-ori-patru, cu bodyguardul lui, Shaw, la volan, apropiindu-se cu fiecare secundă de Highgate.

La prânz, Directoarea și Bucătăreasa și-au luat plăcinte cu carne, de la patiseria din colț. Eu am stat singur, în celălalt colț al sălii de mese, trăgând cât mai mult de felia mea de pâine cu gem, îmbătat de aromele de carne condimentată și de aluat fraged, bine rumenit. Directoarea nu m-a scăpat o clipă din ochi.

După masă, deși știam că e prea devreme, m-am surprins trăgând cu urechea, doar-doar oi auzi motorul mașinii. Curățam lună bucătăria, sub supravegherea Bucătăresei, și-mi era greu să mai aud și altceva decât zgomotul periei care freca pe după toate dulapurile de vase. Dar în cele din urmă am auzit trântitul ușii dinspre verandă și niște voci discutând cu însuflețire. Cine n-ar fi fost grăbit să scape de Highgate două săptămâni?

De acum, dintr-o clipă-n alta... or să vină.

Și toată după-amiaza am stat cu simțurile la pândă, ciulind urechea după vreun huruit de motor

sau vreo portieră trântită. Nu-i vorbă, am tot auzit zgomote din acestea, la fiecare copil după care venea tutorele sau familia adoptivă, să-l ia acasă în vacanță. Dar, ori de câte ori suna clopoțelul de la intrare, nu pe mine mă căuta.

Pe la vremea cinei, parcă mi se înecaseră toate corăbiile. Aveam mâinile zbârcite ca niște prune uscate de la atâta spălat, ochii mi se înroșiseră și mă usturau, iar în piele-mi intrase mirosul de înălbitor și detergent, pe care nu-l mai scoți, oricât te-ai spăla cu săpun. Respirând toată ziua chimicalele acelea, mă alesesem cu dureri de cap și cu un gust ciudat în gură, oarecum metalic, din cauza căruia mâncarea — ficăței, cu ceapă și varză — mi s-a părut mai nasoală ca oricând. Mai mult am ciugulit din farfurie, făcând eforturi să nu mă uit la Weevil, care stătea chiar în fața mea și mesteca simandicos, cu o figură tare mulțumită. A fost prima oară când nu am reușit să înghit mâncarea din farfuria cenușie și uleioasă. Când s-a terminat în sfârșit și cu cina, m-am ridicat de la masă și m-am dus să spăl vasele. Dar golul pe care-l simțeam în stomac n-avea nimic de-a face cu foamea.

Nu mai vine...

Când am terminat toate corvezile, m-am dus pe furiș în sala de recreere și m-am așezat pe scaunul meu preferat. Cu toate că-i ieșea căptușeala pe ici, pe colo și avea un miros aparte, cumva mucegăit, dacă știai să te ferești de arcurile ieșite, era destul de confortabil. M-am prăbușit pe scaun, cu spatele la restul

camerei, am deschis cartea pe care o împrumutasem de la bibliotecă și mă uitam ca prostul la prima pagină, necăjit peste poate. Cuvintele se încețoșau, pluteau nițel pe foaie, apoi dispăreau. Mintea-mi zbura aiurea... dincolo de gardul de sârmă cu care era înconjurat Highgate... pe deasupra acoperișurilor și a luminițelor pâlpâitoare din Redcliff... pe deasupra dealurilor și câmpiilor care mă despărțeau de Quested Court... ba chiar dincolo de Quested Court, la meleagurile unde râurile cântau și sus, pe cerul liliachiu, străluceau două luni.

În clipa aceea, sună cineva la ușă.

Brusc, sub ochii mei, literele și-au regăsit conturul. Cred c-aveam urechile ca de elefant, dar le-am ciulit iarăși, cu respirația tăiată. În capul meu vuia doar liniștea din camera unde urmăream cu sufletul la gură și cel mai mic zgomot. Toți cei care puteau pleca în vacanță plecaseră deja... deci cine să fi fost?

Pașii Directoarei înaintau pe hol spre ușa de la intrare: *toc, toc, toc, toc*. Apoi cheia s-a răsucit în broasca greoaie. O dată... și încă o dată. Ușa s-a deschis scârțâind.

Timpul abia se mai scurgea. Mi-am închipuit cum vor ridica tonul și vor striga unii la alții... Cum Shaw va năvăli în cameră, cu Sabre ținut strâns în lesă, arătându-și colții, agitat... și o escortă formată din câțiva polițiști cu mandatul pregătit, să mi se dea drumul... Și-apoi scrâșnetul roților și mașina demarând, în timp ce Directoarea apărea în pragul ușii din față, cu bățul indicator în mână. „A, nu, asta nu!”

Când colo, nimic! Doa murmurul vocilor de la televizor și șoaptele temătoare ale celorlalți copii, curioși și ei.

Târziu, după o eternitate, cum mi s-a părut mie, cineva a apăsat pe clanța ușii noastre. Toți au încremenit cu privirile ațintite spre ea. Ușa s-a deschis. Șovăitor, a intrat un bărbat înalt și lălău ca o sperietoare de ciori, cu niște pantaloni reiați cam tociți și un pulover verde, lăbărțat. Din spatele unor lentile murdare, doi ochi blânzi căutau ceva sau pe cineva.

Era Q.

În urma lui, își făcu apariția un uriaș ciudat, cu umerii atât de largi că trebui să se întoarcă într-o parte când intră pe ușă și să se aplece, ca să nu se lovească de pragul de sus. Era Shaw, cu expresia lui netulburată, ca de obicei, și cu țeasta pleșuvă lucioasă, reflectând lumina becului. Se opri lângă ușă, cu brațele încrucișate, scrutând din ochi toată încăperea, pe sub pleoapele pe jumătate coborâte.

Nici nu știu când m-am ridicat, doar mi-am auzit cartea căzând pe jos... Am traversat toată camera de parcă pășeam pe nori... și nu m-am oprit decât în raiul îmbrățișării lui Q, cu sentimentul că m-am întors, în sfârșit, acasă.

După nici zece minute, coboram dealul și traversam centrul orașelului spre ieșirea către autostrada ce ducea spre nord. Mă uitam din mașină cum luminile

fulgerau pe lângă noi, rămânând în urmă, și tot nu-mi venea să cred că nu visez. Dar eram acolo, lăfăindu-mă pe bancheta luxoasă de piele, ascultând în surdina muzica stereo, din ce în ce mai departe de lumea aceea...

Ce înmărmurit fusese Weevil! Făcuse o mutră de ziceai că-l pălise cineva în moalele capului. Se luase după Q, pe când ne îndreptam spre ieșire, parcă voia să se agațe de marginea puloverului lui jerpelit.

— Nu vă supărați, domnule Quested, nu vă supărați...

Dar Q n-avea ochi decât pentru mine — mă condusesese protector la mașină, nici măcar nu-l observase pe Weevil.

Și ce privire aruncase Weevil, când mașina pornise către poartă, cu pietricelele aleii scrâșnind sub roți!

Iar Directoarea închisese ușa.

— *Directoarea!* Cred că urlă de furie! O să mă omoare când o să mă întorc. Ce i-ai spus? Sper că nu i-ai pomenit de e-mail...

Q mi-a zâmbit liniștitor:

— Nicio grijă, Adam. Nu-ți bate capul cu ea. Sincer să fiu, ceva nu-mi place la femeia aia și la Highgate, în general. Cred că ai avut de tras, bietul de tine. Instituțiile ca Highgate nu mai sunt conduse așa, în ziua de azi, sau cel puțin n-ar trebui. Suntem în secolul douăzeci, la urma urmelor!

— Chiar secolu' douășunu, parcă, nu-i așa, Q?

— N-are importanță, Shaw, dar îți mulțumesc pentru precizare. Voiam să spun că nu mai poți să

conduci o casă de copii cape o închisoare. Sunt legi care nu permit așa ceva. Mă ia cu frig când mă gândesc ce-ar ieși la iveală, dacă s-ar face o investigație serioasă aici, începând cu o verificare a finanțelor... sună ispititor, ce zici, Shaw? Asta i-am spus și Directoarei tale... și cred că a simțit imediat că nu glumesc. S-a arătat chiar încântată că vii cu noi. Iar acum, băiete, relaxează-te! A început vacanța, iar eu și Hannah o să avem grijă să te bucuri din plin de ea.

Hannah

Mă simțeam ca și cum, cu fiecare metru parcurs, mi se ridica încet o mare povară de pe umeri. Și povara asta o reprezenta, în mare parte, Weevil. Dar el rămăsese închis la Highgate — că-i plăcea sau nu, nu mai putea face nimic. Iar eu n-aveam să-l mai văd, nici măcar să-mi bat capul cu el, două săptămâni încheiate.

Tocmai le povesteam însoțitorilor mei despre proiectul cu gladiatorii, când am căscat așa de tare, că mi-au trosnit fălcile.

— Știu că e târziu, îmi spuse Q zâmbind. Așa că sunt de părere ca, în loc să mergem toată noaptea până la Quested Court, să oprim la o pensiune care-i la vreo doi kilometri de aici. Am mai stat acolo, o

dată sau de două ori. Camerele sunt confortabile, iar mâncarea nu-i deloc rea. O să plecăm mâine, devreme, și o să ajungem acasă numai bine pentru masa de prânz.

Acasă. Iată cuvântul pe care nici nu m-aș fi gândit să-l folosesc când mă refeream la Highgate, deși acolo locuiam de când mă știam. Totuși, pentru Quested Court era cuvântul perfect, care mă îmbia mai mult decât perspectiva apropiată de a dormi într-un pat moale și bun. Deodată m-a fulgerat un gând și m-am străduit să-l alung înainte să prindă rădăcini prea adânci.

Quested Court însemna acasă pentru Q. Era locul unde el și Hannah se simțeau în siguranță și unde nu-i deranja nimeni. Unde erau înconjurați doar de câțiva oameni în care Q avea toată încrederea — ca o familie, cum îmi spusese el, la un moment dat. Și eu mă simțisem în siguranță acolo.

Dar unul dintre ei intrase în camera mea, în noaptea aceea. Cu toate că nu văzusem cine, știam că trebuia să fi fost cineva de la Quested Court. Cine oare? Q, sigur nu. Nici Hannah. În mod cert, nu fusese nici vreunul dintre ceilalți copii. Nu mai rămâneau decât cei mari. Să fi fost Shaw, omul cât un munte, calm și de nădejde, care acum conducea sigur pe el mașina, în timp ce înaintam prin noapte? Sau Bona, care o iubea pe Hannah ca pe copilul ei și care avusese grijă și de Q, pe când era el mic? Withers, contabilul? Nu-l văzusem niciodată, dar Q avea deplină încredere în el. Veronica Usherwood? Era director de marketing

la Quest Enterprises. Agilă, eficientă, omul de afaceri tipic. Hannah îmi spusese cândva că Veronicăi „i-ar plăcea să devină mama ei”... dar că ea, Hannah, și pisica ei, Tiger Lily, erau de altă părere. Pe Veronica Usherwood o surprinsesem de câteva ori privindu-mă rece și pătrunzător, deși n-aveam nici cea mai vagă idee din ce pricină.

Ar fi trebuit să-i spun și lui Q. Dar cum? Și, de fapt, ce era să-i spun? Cum să-i spui unei gazde că ai impresia că o persoană din casa sa... te-a spionat?

Acum ori niciodată. Am tras aer în piept:

— Q..., am început, șovăitor.

Însă chiar în clipa aceea, mașina încetini și am văzut indicatorul.

— Gata, am ajuns, zise Q satisfăcut.

Poate că ăsta era chiar răspunsul: nu trebuia să-i spun.

După cum ne promisese Q, a doua zi am plecat de dimineață. După copiosul mic dejun — cu șuncă, ouă și o specialitate cu rinichi, de care nu mai auzisem în viața mea — am prins puteri. „Ospăț ca pentru regi”, după cum declarase Shaw, cu gura plină. Și-avea dreptate. După câteva ceșcuțe de cafea și, mai apoi, o cană cu ciocolată caldă, am pornit la drum.

Ceața fină a dimineții plutea în văluri străvezii pe șosea, iarba înaltă strălucea de rouă, iar păsările se roteau neobosit în văzduhul curat. Ca și în seara

dinainte, Shaw conducea, iar eu și Q ne lăfăiam pe bancheta din spate, fără griji, uitându-ne pe geam și schimbând din când în când impresii despre orice ne trecea prin cap. Acum, în lumina curată a dimineții, amintirea acelei nopți de la Quested Court dispăruse ca un vis gonit de zori.

Q mi-a povestit că muncea pe rupte, de multe ori până noaptea târziu. Se pregătea să scoată pe piață un nou joc din seria Karazan și totul mergea bine.

— Dar, Adam, e încă ultrasecret, mi-a spus el timid. O să fie ultimul joc din seria asta, cel mai puternic și cel mai bun. Încununarea muncii mele de-o viață... Într-un fel, cred că e trist. Dar toate lucrurile au și-un sfârșit și orice sfârșit înseamnă un nou început.

Nu știi de ce, dar cuvintele lui îmi sunau cunoscute și... neliniștitoare.

— Da, probabil că așa e, am mormăit.

Era greu să mi-l imaginez pe Q scriind un alt joc despre Karazan. Desigur, era lumea pe care el o inventase, rodul imaginației lui. O lume fictivă pentru miile de copii din întreaga lume, dar nu și pentru mine. Pentru că eu fusesem acolo și respirasem aerul de acolo și mâncasem acolo... și-n lumea aceea erau oameni la fel de reali ca mine. Dar Q nu fusese acolo. Oare asta-nsemna că pentru el rămăsese pur și simplu un joc pe calculator?

Totuși cum se putea lega fantezia unui joc pe calculator de realitatea din Karazan? Dacă mai inventase Q ceva în jocul lui — adică jocul la care lucra acum — asta însemna că acel lucru avea să apară deodată și în

Karazan, ca prin farmec? Avea el puterea de a influența ce se întâmplă acolo... sau jocurile lui operau într-o altă dimensiune decât aceea în care se dezvoltase lumea din Karazan... într-o lume imaginară și-atât?

Când mă gândeam la un joc nou din seria Karazan parcă aveam o strângere de inimă... un soi de teamă superstițioasă. Știam că mi-ar fi greu să încerc să-i explic cuiva acest sentiment, chiar și lui Q. Nici eu nu-i prea înțelegeam noima. Pentru o clipă, am vrut să-l întreb cum se numea jocul ăla nou. Dar dacă îmi spusese că-i „ultrasecret”, nu voiam să fiu indiscret, așa că am alungat orice gând legat de Karazan și m-am uitat din nou pe geam, la cum toate trec pe lângă noi și noi pe lângă toate.

Data trecută — de fapt, singura oară când mai fuseseam pe aici — călătorisem într-o remorcă pentru cai și dormisem buștean tot drumul. Dar acum sorbeam din ochi peisajul care se perinda prin fața ochilor mei. Nu aveam prea des ocazia de a ieși din orașelul nostru, așa încât eram hotărât să gust din plin plăcerea acestei evadări.

Am făcut un popas la Cranmer, unde cei mari au mai băut o cafea, iar eu am primit o băutură răcoritoare și un profiterol cu stafide și glazură albă pe deasupra, care se spărgea în bucăți când mușcam din ea.

Mai rămăsese o oră și jumătate până la Winterton. Mașina puternică înghițea parcă pe nemestecate kilometru după kilometru, la fel de ușor cum înfulecasem eu înghețata. Am zâmbit în sinea mea, aducându-mi aminte cum străbătusem eu bucata asta de

drum, prima oară, ud, murdar și foarte nesigur de cum aveam să fiu primit.

Azi situația era cu totul alta. Soarele strălucea, porțile ne așteptau larg deschise și îl aveam alături pe însuși Quentin Quested, nerăbdător ca și mine să ajungem acasă. Mașina a încetinit și a intrat pe aleea din fața casei. Mi-o și închipuisem pe Hannah așteptându-ne la poartă, poate chiar dându-se huța pe ea... aceeași poartă pe care fusesem nevoit s-o sar cu vreo două luni în urmă, când ploua cu găleata.

Părea că și Shaw se aștepta s-o vadă țâșnind în întâmpinarea noastră dintre pomii ce străjuiau aleea, căci a lăsat mașina foarte încet și l-am văzut cum urmărea cu ochii lui atenți, de bodyguard, în oglinda retrovizoare, orice mișcare dinspre copaci.

Alături de mine, Q se aplecase să o vadă, cu ochii strălucind de bucurie în spatele lentilelor cenușii.

— Adam, n-o să-ți vină să crezi cât a crescut, îmi repetă el pentru a nu știu câta oară. Mai înaltă și mai bine făcută, cu fiecare zi — o fetiță sănătoasă și vioaie, cu bujori în obraji — *bujori!* e prima oară când înțeleg cu adevărat expresia asta... Și părul, stai să vezi ce păr are! Auriu și moale ca puful de pui. N-ai s-o recunoști! S-a terminat cu liniștea prin casă, bineînțeles. Îi stătea mintea doar la năzbâtii și înainte, când era atât de bolnavă... de fapt, știi și tu. Dar acum nu-i mai tace gura și are atâta poftă de viață! Ție trebuie să-ți mulțumim pentru asta. A, și-i plac surprizele! Ce-i mai plac *surprizele*... stai să vezi! De când ai plecat numai despre asta vorbește: când mai

vii pe la noi. Nu trece-o zi să nu vorbească de tine. Și de tine, și de ceilalți patru. Maimuțica mea voioasă... Adam, n-o să te pot răsplăti niciodată pentru ceea ce ai făcut pentru ea! Niciodată, așa să știi!

În sfârșit, Shaw opri mașina în fața casei imense și vechi și imediat am coborât și am început să ne întindem, ca să ne dezmoțim oasele după atâta drum. Sabre, câinele de pază al lui Shaw, un rottweiler cu înfățișare firoasă, a venit și el să ne întâmpine, dând din coadă. L-am bătut pe spate și l-am tras puțin de urechi. M-a privit cu fruntea încrețită de parcă era veșnic îngrijorat și a scheunat un pic.

Q a urcat sprinten treptele spre ușa masivă de lemn.

— Hannah! Hannah! strigă el. Maimuțică, m-am întors! Ia vino să vezi cine-i aici!

A deschis ușa larg.

În cadrul ei apăru un bărbat mai în vârstă, cu o figură de vultur îmblânzit. Zâmbetul lui de bun venit se topi, devenind cumva încurcat și uluit.

— Withers, strigă Q, vino să-l saluți pe Adam! Hannah! Pe unde s-o fi ascuns maimuțica aia mică? *Hannah!* V-a făcut viață grea cât am fost plecat? Aș fi putut paria c-o să ne aștepte la poartă...

Dar vocea lui Q se dezumflă brusc, ca un balon. Fără alte cuvinte, se uită lung la Withers.

— Unde e? șopti el, în cele din urmă.

Withers își dresă vocea.

— Păi, Q, zise el c-o voce stinsă ca un foșnet de hârtie, Hannah... a plecat cu tine, după Adam, ieri după-amiază.

Surprize

Q se făcu pământiu la față.

— Ba nu, șopti el. N-a venit cu noi.

În spatele lui Withers răsări Miss Usherwood, spîlcuită ca întotdeauna.

— Bine-ai venit, Adam, zise ea scurt. Q, care-i problema cu Hannah?

— Păi, ea... eu...

Pe figura lui Q toate cutele se adânciseră brusc. Parcă îmbătrânise cu douăzeci de ani în ultimele câteva secunde... Arăta ca un om foarte, foarte bătrân.

— Se pare că Withers a crezut că o să vină cu noi, să-l aducem pe Adam, mârâi Shaw, dar n-a venit. Noi n-am mai văzut-o de ieri după-amiază, de când am plecat.

— Cu siguranță se ascunde pe undeva ca să ne bage-n sperieți, domnișorica asta a noastră, zise Usherwood fără intonație. Q, pentru Dumnezeu, așază-te, să nu leșini!

— Adicătelea, s-a ascuns toată noaptea? Nu, zău, Usherwood. Înseamnă că puștoaica lipsește de aproape douășpatru de ore. Io zic să căutăm bine prin casă și prin grădină și dup-aia să chemăm polițaii. Mie chestia asta-mi miroase a... *răpire*. Îmi pare rău, Q, da' io asta crez că e. Acu' zi și tu: ieream plecați amândoi, poarta dată de pereți... Puteam să le punem și-un bilet de bun venit și să numărăm deja banii pentru răscumpărare.

Withers își încrucișă brațele pe piept și spuse:

— Dac-am fi știut că e încă aici, am fi păstrat măsurile de securitate obișnuite... Dar din câte mi-a spus ea, am fost convins că o luați cu voi și asta le-am transmis și celorlalți. N-o să mi-o iert niciodată...

— Da' ce-a zis? lătră Shaw. Ce-a zis, mai exact?

— Chiar înainte să plecați, a venit la mine în birou... cam pe la ora trei. Eu lucram la calculul impozitelor, că altfel sigur aș fi descusut-o puțin. Mi-a zis... stai așa... da: „Mă duc s-aduc pe cineva pe care nu l-am mai văzut de tare multă vreme.” Adică pe Adam, era clar. Și-apoi a mai ciripit ceva, cum face ea de obicei, că e o surpriză și să țin secret, să nu spun nimănui... Și, din păcate, mi-am închipuit că v-ați hotărât să o luați cu voi, Q... sau, în orice caz, că ea voia să se furișeze pe bancheta din spate. E vina mea!

Q clătină din cap:

— Withers, nu te mai învinovăți, zise el trist. Oricine ar fi înțeleș la fel. De unde să-ți treacă prin cap că tocmai de data asta mă hotărâsem să o las acasă? M-am temut să nu avem neplăceri când îl luăm pe Adam și n-am vrut să risc să se necăjească de ceva. Mi s-a părut mie ciudat de încântată că rămâne acasă, dar acum...

— Acu' n-are rost să ne reproșăm mai știu eu ce, mormăi Shaw. Doar știm cu toții că așa-i Hannah, spune vrute și nevrute... ar trebui să stea cineva numa' cu ochii pe ea, să o asculte și să ne traducă una și alta, din câte-i trec ei prin minte. Gata, hai s-o căutăm! Dacă n-o găsim într-o oră, anunțăm polițaii.

— De acord, zise Miss Usherwood. Să nu mai pierdem timpul. Voi doi și grădinarii căutați pe afară. Eu și Withers convocăm tot personalul din casă și îi spunem fiecăruia unde anume să caute, prin camere, debarale și-așa mai departe. Adam, du-te în bibliotecă, știi drumul. Venim și noi acolo.

Am urcat anevoie scările mari de piatră până în holul cu ecou, de parcă aveam plumb în picioare. Cum s-o răpească cineva pe Hannah?! Numai prin ziare mai citeai de răpiri, dar nu erau lucruri care să se întâmple chiar lângă tine, cuiva cunoscut. E drept, câte lucruri ciudate, ba chiar imposibile, nu-mi fusese dat să văd de când venisem prima oară la Quested

Court! Q era unul dintre cei mai bogați oameni din lume — din câte-mi zisese Cameron, că altminteri, văzându-l, puteai să uiți ușor de treaba asta. Totuși, mi se părea mai plauzibil ca ea să se fi dus prin vreo cameră de sus, poate prin pod, și să se fi încuiat din greșeală... Sau poate a căzut și s-a lovit, undeva pe-afară, prin „curtea” lor imensă...

Am ajuns în fața bibliotecii și am deschis ușa. Draperiile groase erau trase, încăperea întunecată și părăsită. Am orbecăit după întrerupător pe lângă ușă. Candelabrul mare de cristal a inundat totul cu o lumină strălucitoare și-n aceeași clipă a izbucnit o explozie de râsete și chiote, de tropăituri și mâini care fluturau din toate părțile.

— Bau! *Surpriză!!*

Nu se poate! *Ba da*. Din spatele fotoliului lui Q a țâșnit Richard, ca un clovn din cutiuța cu surprize, cu părul lui blond și ciufulit și c-un zâmbet cât toată fața... De după draperie, mă priveau ochii negri și strălucitori ai Kentei... Jamie, roșu la față și bucuros cât cuprinde, s-a rostogolit din spatele unei armuri.

Iar de sub biroul lui Q a ieșit încă o fată, necunoscută, care a venit spre mine, cu brațele deschise.

Rămăsesem cu gura căscată, mă uitam buimăcit la toți și mai ales la fata asta. În mintea mea fulgerau tot felul de întrebări și abia reușeam să urmăresc firul vreunui răspuns. Surprizele lui Hannah... probabil că era una dintre ele! Toată povestea cu dispariția ei... făcea parte tot din asta? O păcăleală, o glumă pusă la cale fără prea mult umor? Bine, dar atunci,

unde era Hannah? Și fata asta necunoscută cine să fi fost? Și de ce se purta ca și cum ne-am cunoaște? Am dat mâna cu ea, stângaci, cu sentimentul că sunt cel mai jalnic păcălici. În spatele ei, îl vedeam pe Rich, gata-gata să pufnească în râs, parcă așteptând ceva. M-am uitat mai bine la fată. Cu părul blond-închis, înfocat, cu ochii uriași, ca două albastrele răsărite pe ovalul delicat al feței... și cu un zâmbet care-mi tăia respirația. Mă zgâiam la ea ca vițelul, fără să știu de unde să o iau. Zâmbetul ei parcă îmi amintea de cineva... dar de cine?

— Până la urmă, ne-a reușit surpriza? întrebă ea, cu o voce straniu de familiară. Nu te bucuri să ne vezi? Fiindcă n-o prea arăți...

— Nu te recunoaște, ți-am zis eu! chicoti Rich.

— Hai, Richard, nu mai bate câmpii! zise ea.

Și-n clipa aceea, ochii i-au strălucit și s-a îmbujorat toată... o undă trandafirie care a pornit din vârful nasului și i s-a răspândit pe tot chipul, până i s-au aprins și urechile, micuțe și delicate.

Cu gura căscată, am îngăimat:

— Gen?

— Nu pricep ce faceți voi atâta caz, zise Jamie sobru, apropiindu-se cu un mers de rățoi și întinzându-mi mâna, ușor lipicioasă. Nu-i frumos s-o tot necăjiți pe Gen. N-are nicio legătură cu faptul că a mușcat-o Șarpele Frumuseții. Mie mi se pare neschimbată... ea mereu a fost frum...

Se opri abrupt, înroșindu-se, la rîndul lui.

Revăzându-i pe toți... pe neașteptate, după toată povestea cu Hannah... am simțit că-mi dau lacrimile, deși zâmbeam.

— Mă bucur mult să vă văd, am mormăit. E cea mai grozavă surpriză. Dar Hannah... e și ea...

Încă mai speram cumva s-o văd țâșnind dintr-un colț și venind să-mi dea o îmbrățișare. Dar oricâte surprize se pregătiseră pe aici, în adâncul sufletului mă împovăra certitudinea că dispariția lui Hannah nu făcea parte din plan.

Tocmai atunci apăru și Q în prag, urmat îndeaproape de Shaw și de Usherwood, posomorâți. Q ținea un bilețel și mâna-i tremura așa de tare că eram sigur c-o să-l scape pe jos. L-am apucat ușurel de braț:

— Ce ai acolo, Q? E... e de la răpitori, cer răscumpărare?

A clătinat din cap, deznădăjduit.

— E prea de tot, zise el răgușit. Pur și simplu nu-mi vine să cred.

Bilețelul căzu pe jos.

Cu coada ochiului am zărit o siluetă micuță, argintiu-albăstruie, strecurându-se de după ușă și venind cu pași mărunți până în mijlocul camerei. Era un pisoai. Mi s-a strâns inima când mi-am dat seama că era una dintre surprizele pe care mi le pregătise Hannah. Și uite că acum...

M-am aplecat și am luat bilețelul de pe covor. O hârtiuță pătrată, de un roz pastelat, scrisă cu cerneală purpurie. Nu părea o cerere de răscumpărare. L-am

citit, cu o voce nesigură, dar care a răsunat în toată încăperea încremenită în tăcere.

Dragă Bluebell,

Să știi că te iubesc tare mult, dar mi-e dor și de Tiger Lily.

Când ai s-o cunoști, ai să-nțelegi precis că ea e cu totul și cu totul deosebită.

Să fii cuminte cât sunt plecată.

Cu drag,

Hannah

XXXXX

Gândurile-mi goneau amețitor. Cum îi zisese Hannah lui Withers? „Mă duc s-aduc pe cineva pe care nu l-am mai văzut de tare multă vreme.” Și Withers crezuse că e vorba de mine, dar se înșelase. Era vorba de Tiger Lily.

M-am uitat la ceilalți și, după fețele lor buimăcite, mi-am dat seama că nu făcuseră legătura. Hannah pusese chestia asta la cale de multă vreme, surpriza surprizelor... și-mi închipuiam că lista ei era lungă.

— Hannah a plecat în Karazan, am șoptit fără să-mi dau seama. A plecat singură. Și dacă s-a dus fără minicomputer...

Bănuiam ce o să găsim în camera cu calculatoare și am avut dreptate. Calculatoarele erau stinse... cu o

singură excepție. Al meu era pornit și cursorul licărea răbdător într-un colț al ecranului gol. La picioarele scaunului, zicea ursulețul de pluș al lui Hannah.

L-am urmărit pe Q cum se apropie încet de biroul lui. A deschis un sertar și a scos ceva dinăuntru, rămânând ca o stană de piatră, cu bărbia în piept și cu ochii țintă la acel ceva. Noi știam la ce se uită. Am fi recunoscut obiectul acela dintr-o mie. Era mini-computerul pe care îl avuseserăm cu noi în Karazan, un prototip, singurul de acest fel. Pe tastele lui cât boabele de orez introdusesem eu comanda care ne catapultase înapoi din Karazan: *Alt Control Q*. Era salvarea noastră, pașaportul care ne readucea în lumea noastră... îl revedeam acum în palma lui Q, în camera de la Quested Court.

Hannah era singură în Karazan și nu avea cum să se mai întoarcă.

— Hainele mele... le mai aveți?

Când mi-a auzit vocea, am văzut umbra unui zâmbet pe chipul lui Q, dar privirea îi rămase pierdută în gol.

— Iartă-mă, ce spuneai, băiatul meu?

— Echipamentul meu, chestiile pe care le-am purtat când am fost în Karazan, am repetat eu nerăbdător, le mai aveți sau le-ați aruncat la gunoi?

— Păi... sigur că le mai avem. Dar...

— Unde-s? am întrebat, uitându-mă la ceasul de pe perete. Cred că în vreo cinci minute sunt gata îmbrăcat. În șase minute, de fapt, cinci jumate, dacă mă grăbesc, trec dincolo.

Q mă privea în continuare fără să înțeleagă, de parcă vorbeam limbi străine. Dar nu era vreme de pierdut. Ea plecase de aproape douăzeci și patru de ore... timp destul să se fi întâmplat orice. M-am întors și-am rupt-o la fugă... am ieșit din cameră... am străbătut culoarul... și am început să urc câte două trepte deodată.

— Hei, Adam! Adam, stai!

Fără să mă opresc, am aruncat o privire îndărăt. Cu o expresie foarte hotărâtă, Richard deja urcase până la jumătatea scării și trăgea tare să mă prindă. În spatele lui, Jamie gâfâia, roșu ca racul. Imediat după el venea Kenta... iar Gen încheia coloana. Expresia de pe chipurile lor m-a făcut să încetinesc și să mă opresc. Îi priveam de sus, din capul scărilor, cu brațele încrucișate. S-au oprit și ei, privindu-mă fix... Pe fiecare chip citeam același lucru.

Am vrut să zic doar „Ce-i?” sau „Nu-i nevoie” sau „Unul singur o să atragă mai puțină atenție decât cinci... Mai ales dacă trei au fețe palide și păr bălai. Și-n special cineva care arată ca Gen”. Dar nu era timp de discuții. De fapt, nici nu-și aveau rostul.

Așadar, m-am trezit rânjind spre cei patru prieteni ai mei, ca un idiot de zile mari.

— OK, fie... cum vreți voi! Dar repede, trebuie să ne grăbim!

Bona se lupta cu catarama de la centura lată de piele a lui Richard.

— Deh, văd c-ai mai crescut, mormăi ea. S-ar putea să fie nevoie să-i mai dăm o gaură...

— Da, i-a crescut burta, îl tachină Gen de la oglindă, unde-și împletea repede părul într-o coadă.

— Nu mi-a crescut nicio burtă, sunt numai mușchi, îi replică Richard. Iar tu nu te mai găti atâta! Fetele astea — cum le zici că trebuie să meargă undeva, le și auzi „Vai, cum îmi stă părul!” sau „Cu ce să mă îmbrac?”. La ele nu contează dacă pleacă într-o expediție cu salvamontiști sau dau o raită pe la *mall*.

Ușa s-a deschis și în cadrul ei se ivi Q, uitându-se la noi. Nu mai avea privirea pierdută dinainte. Ochii lui albaștri își recăpătaseră strălucirea; ne urmărea atent din spatele lentilelor tot murdare, dar mânjite altfel, de parcă încercase să-și șteargă ochelarii când venea pe scări.

— N-o să încerc să vă opresc, șopti el. Mă știți, nu am spirit practic. Data trecută, am fost tare necăjit că nu m-am gândit din timp la faptul că tenul vostru deschis la culoare va atrage atenția în Karazan, mai spuse el și se opri o clipă, cumva stânjenit. M-am gândit — prea târziu, bineînțeles — că ar fi trebuit să vă dau ceva care să vă „bronzeze” puțin, ca să nu mai ieșiți în evidență așa ușor. Am încercat mai multe variante și iată ce am găsit.

În timp ce vorbea, s-a dus spre masa de toaletă, a deschis sertarul de sus și a scos o sticlă mică.

— Se cheamă Tyrotemp și, din câte știu, se folosește și în machiajul actorilor, la teatru. Este bazat pe o enzimă, tirosinaza, care reglează procesul natural de înnegrire a pielii... efectul durează o săptămână, după care, treptat, dispare complet. Eu...

— Q, ce idee grozavă ai avut! exclamă Jamie, întinzând mâna rozalie să ia sticlă. Mereu mi-am dorit să fiu mai bronzat! Eu sunt primul — am zis!

În zece minute, toți eram gata de plecare.

— Eu n-am mai lăsat niciodată un copil să plece la drum cu stomacul gol și nici n-am de gând să-ncep cu voi! insistase Bona.

Așa că ne-am îndopat fiecare cu o plăcintă cu carne, ba Jamie și Richard au înfulecat, în timp record, câte două.

Greutatea rucsacului îmi dădea o stare de liniște. Când l-am revăzut, m-am simțit ciudat de emoționat... M-am aplecat puțin să-l miros și am regăsit, într-adevăr, parfumul inconfundabil al Karazanului. M-am uitat repede înăuntru, la ce aveam: sacul de dormit, o busolă, un vas de aluminiu pentru gătit, niște chibrituri... iar în buzunarul din față am găsit un briceag ca acela pe care i-l dădusem lui Kai. Și Rich găsisese unul la fel — îl cântărea în palmă, cu un zâmbet victorios pe fața arămie. „Pe fața arămie”?! M-am uitat și la ceilalți. Chipul palid și delicat al lui Gen căpătase o nuanță mai închisă, de chihlimbar și, încadrat de părul bogat și auriu, îmi amintea de frumusețea sălbatică a unei leoaice tinere. Kenta, din fire

mai brunetă, ca și mine, părea neschimbată. Rich arăta ca un salvamar, cu dinții sclipitor de albi pe fața-i bronzată.

Cât despre Jamie... nu-i vedeam decât spatele, fiindcă se uita stăruitor într-o oglindă.

— Ei, haide, Jamie, zise Rich, prezintă-ne noua versiune, îmbunătățită, a lui James Fitzpatrick!

Încet și fără tragere de inimă, Jamie s-a întors cu fața spre noi. De sub frizura lui ca un castronel, răsărea figura nefericitului: o față rotundă, strălucitoare și portocalie ca soarele la apus. Richard pufni în râs, dar încercă imediat să-l mascheze într-o tuse, când văzu că Jamie avea lacrimi în ochi. Kenta se duse imediat lângă el.

— Jamie, ce-ai pățit? Cum ai reușit? Ce s-o fi întâmplat?

— Păi, eu... eu... tocmai vă spuseseam că niciodată n-am reușit să fiu bronzat, mereu mă ardeam și dup-aia mi se cojea pielea, spuse Jamie plouat. Așa că m-am gândit să dau cu o doză dublă, ca să fiu sigur că se prinde, fiindcă... mă rog, am tenul așa de alb, adăugă el, ceva mai defensiv. Dar acum...

Nu reuși să mai continue, se tot ștergea pe față cu mâinile portocalii.

— Dar acum arăți ca un morcov, zise Rich vesel. Un morcov cu mâini și picioare, un morcov vorbitor... sau mai degrabă un nap portocaliu. E, lasă, Jamie! N-a zis Q că efectul durează o săptămână, după care dispare complet? Să sperăm că așa e! Între timp, putem să te folosim ca lanternă, dacă ni se consumă bateriile...

— Oh, lasă-l în pace, Richard, spuse Gen, supărată. N-arată așa rău... iar dacă-și pune pelerina și-și trage gluga pe cap, n-o să observe nimeni. Bun, aveți toți ce vă trebuie?

— Poate ar trebui să vă luați și o carte de citit...

— Aveți saci de dormit, sticle cu apă, mâncare deshidratată — și chiar din belșug — loțiune pentru bronzat, spray împotriva insectelor, lenjerie de poli-propilenă, pastile pentru cazul în care vă stricați la burtă..., recită Bona, bifându-le pe o listă.

— Hai să mergem, hai odată, ce mai așteptăm? se tângui Gen, în culmea nerăbdării.

— Am senzația că am uitat ceva, un fleac, un mărunțiș, de care iarăși o să-mi aduc aminte imediat după ce plecați. Of, Doamne, ce o fi?... se văicări Q. Păcat că nu sunt o fire mai practică!

Eu mi-am scos șalul din ghiozdan și l-am îndesat într-un colț al rucsacului, și Biblia la fel. Așa nu mai putea nimeni arunca un ochi înăuntru, cât eram plecat. Rich mă urmărea cu un zâmbet în colțul gurii, dar n-a zis nimic. M-am uitat drept în ochii lui, provocându-l să vorbească, dacă avea ceva de spus. N-avea. Am verificat și eu mintal lista cu lucrurile mele. „Șalul, Biblia, inelul — da, era la locul lui, îl simțeam pe sub bluză și atingerea lui rece mă liniștea. Fluierul...” Mi s-a pus un nod în gât. Cine știe dacă o să-l mai văd vreodată?... Imaginea lui Weevil mi-a răsărit în minte, dar i-am făcut vânt imediat.

În sfârșit, am coborât în camera unde ne așteptau calculatoarele. Fiecare s-a așezat la biroul lui, și-a

deschis monitorul și aștepta, gata de plecare. Am ciulit urechea să-l aud mai bine pe Q, emoționat:

— Să aveți grijă de voi. N-ar trebui să vă las să plecați, știu că n-ar trebui să vă las. M-aș duce eu, dar n-am reușit încă să modific programul încât să le permită și adulților să treacă dincolo... Cinstit vorbind, nici n-am mai avut timp să încerc, fiindcă am lucrat la jocul cel nou. Important e să nu uitați că lucrurile nu sunt mereu ceea ce par... să țineți cont că acolo funcționează evoluția spontană, copii — lucrurile se schimbă și nu întotdeauna se schimbă în bine...

— Sunteți gata? i-am întrebat eu.

Ceilalți au încuviințat din cap și patru chipuri, mai mult sau mai puțin bronzate, priveau fără să clipească monitoarele din fața lor.

— Bine. Atunci...

— Stați! strigă Q și-n clipa aceea am încremenit toți cu degetele deasupra tastelor. Mi-am adus aminte! Să nu plecați! Vin imediat...

S-a răsucit pe-un călcâi și a ieșit în fugă, cu o iuțeală surprinzătoare.

— Hai s-o tulim până nu se-ntoarce, că dup-aia nu ne mai lasă să plecăm, mormăi Rich.

— Eu zic să-l așteptăm, spuse Jamie, cu glas tremurat. Poate o fi ceva foarte important. Sau i-o fi venit o idee despre locul unde s-ar putea afla Hannah și atunci n-o să mai fie nevoie să plecăm în Karazan!

Richard pufni disprețuitor.

— Sau poate că napii portocalii mai și zboară, veni replica lui. Oricum, nu te *obligă* să mergi.

— Știu, zise Jamie, cu demnitate. Dar dacă trebuie, trebuie. Tata așa-mi zice...

În momentul ăla, Q a năvălit în cameră, cu respirația tăiată, ținând în mână ceva strălucitor.

— Asta era! făcu el. Slavă Domnului că mi-am adus aminte! Din Poțiunea Tămăduirii nu mai e decât foarte puțin, dar oricum... nu se știe niciodată...

Cu un aer solemn, a întins palma în care avea cele două sticlute mititele de cristal. Într-una dintre ele lucea o bobită sidefată, alb-albăstruie, din lichidul care-i salvase viața lui Hannah. „Ehei, asta bate orice doftorie de-a Bonei”, mi-am zis eu, sarcastic. Cealaltă sticlută era plină cu un lichid negru-tăciune, Poțiunea Puterii. Ele fuseseră singurele care rezistaseră trecerii din Karazan înapoi în lumea noastră, pentru că le protejase șalul meu. Mi-am scos iar șalul din rucsac și le-am așezat bine între cutele lui.

— Și-acum..., începu Rich.

— Da, cred că acum chiar puteți pleca, zise Q, deși fără entuziasm.

Rich îmi aruncă o privire și-mi făcu semn. I-am zâmbit, drept răspuns. În partea cealaltă a camerei, Jamie se holba la monitor cu ochii cât cepele, Gen părea concentrată, iar Kenta, liniștită și stăpână pe ea.

— Gata? Unu... doi... trei!

Cinci perechi de mâini au atins tastaturile... și camera de la Quested Court a dispărut instantaneu, ca și cum nici n-ar fi existat.

O ușă deschisă

„Fiecare dintre voi poate trece din lumea noastră în Karazan cu ușurința cu care ar păși dincolo de orice ușă deschisă”, ne spusese cândva Q. Era adevărat. Pentru mine, să intru în Karazan a fost chiar mai ușor de-atât. Cum ai clipi — ai ochii deschiși și ești în lumea noastră, clipești și, când îi deschizi iar, ești în Karazan.

Ei bine, când am deschis ochii, am simțit aerul rece al unei dimineți de toamnă. Soarele roșu-arămiu al Karazanului strălucea sus pe cer, dar fără să încălzească. În spatele meu, peretele stâncii se înălța cât vedeam cu ochii. În câteva ore, piatra pe care stăteam eu avea să fie acoperită de umbra stâncii, devenind rece ca gheața. Pe jos și întinzându-se vreo

câțiva pași spre apus de piatra verticală, erau câteva petice de zăpadă, protejate dimineața de umbra pietrei, iar seara de silueta masivă a stâncii.

Era de-a dreptul ger, fiindcă îmi simțeam obrajii furnicând și ochii lăcrimându-mi. Am sorbit cu nesaț din prospețimea aerului iernii, căutând din priviri, dincolo de covorul auriu-roșcat al pădurii, scânteierea îndepărtată a mării și zidurile cetății Arakesh. M-am dus până la stânca înaltă și mi-am lipit fruntea de peretele ei dur și rece. Am închis ochii și am adulmecat parfumul straniu și totuși familiar al Karazanului. Îi dusesem dorul.

— Adam! Adam! Mi-am făcut un cucui la trecerea dintr-o lume în cealaltă!

— Fii serios, Jamie, nici n-aveai de ce să te lovești! Ia, lasă-mă să mă uit puțin. Ce-i drept, ai o vânătaie mai ciudată pe frunte, deși e greu să-mi dau seama, sub atâta porto... e greu de spus de la ce o fi. Te doare dacă te ating aici?

— Mă simt de parcă mi-ar fi scos careva cu limba tot ce-aveam în cap și mi l-a lăsat în urmă, la Qusted Court! M-am udat și pe pantaloni, că am aterizat direct pe zăpadă. Credeți c-aș putea să dau o fugă înapoi să mă schi...

— Nu!

Corul care a retezat sugestia timidă a lui Jamie m-a readus cu picioarele pe pământ — sau, mă rog, înapoi la realitate —, cu un rânjel. M-am ridicat și m-am întins bine, uitându-mă cum prietenii mei se sculau de pe jos și se scuturau de zăpadă.

Înapoi la realitate... *Hannah*.

M-am încruntat puțin, uitându-mă în zare la iarba ruginie care îmbrăca toată panta. Richard îmi urmări privirea.

— Ai dreptate, să nu uităm pentru ce am venit! Eu zic să ne împrăștiem, ca o adevărată echipă de căutare, zise el, vesel. Fiți atenți la orice semn după care am putea să-i luăm urma: vreun nasture, urmele tălpilor, vreun mesaj scris pe zăpadă... sau, cine știe, vreo săgeată care să ne arate încotro a luat-o!

— Sau dacă n-a lăsat o dâră de firimituri, ca în *Hansel și Gretel*, ca să știe pe unde să se întoarcă! i-o servi Gen.

Zis și făcut, ne-am împrăștiat și am căutat... dar fără succes. N-am găsit absolut niciun indiciu care să spună că pe-acolo ar mai fi pus vreodată piciorul și altcineva în afară de noi.

După vreo jumătate de oră, Jamie s-a trântit pe o piatră acoperită de licheni.

— Ce-ați zice de o pauză, să bem un ceai? întrebă el, cu speranță.

— Ar trebui să căutăm mai departe, obiectă Richard. N-am ieșit la picnic și nici nu suntem într-o tabără pentru puștii care se dau cercetași.

Jamie se făcu și mai morcoviu la față și se ridică de jos, anevoie.

— Poate ar fi bine să încercăm să strigăm după ea? sugeră Kenta. Asta dacă o fi suficient de aproape să ne audă... în caz că e rănită sau prinsă în vreo capcană...

Am pus mâinile la gură în formă de pâlnie și am strigat toți de câteva ori, cu voci subțiri și anemice în aerul înghețat:

— Hannah! Hannah! *Hannah!*

Dar nu ne-a răspuns nimeni, nici măcar ecoul. Presimțisem eu. În adâncul sufletului, știam că Hannah era deja departe. Probabil că și ea se oprise în locul unde stăteam noi acum și se uitase la răsărit, spre mare. S-o fi uitat în zare, ca și mine, la zidurile Arakeshului. Știa că acolo o văzuserăm noi ultima oară pe Tiger Lily, așa că probabil într-acolo o luase. Dar mai exista o posibilitate.

— Credeți că..., am șoptit eu, șovăind. Credeți c-o fi dat și ea de coliba despre care v-am povestit?

Rich s-a luminat imediat la față.

— Unde stăteau moșii ăia ciudați — Cutare și Cutărică?

— Argos și Ronel, am zis eu încet, amintindu-mi numele lor. Pe mine m-au ajutat când am dat de bucluc, chiar dacă Argos a făcut-o fără tragere de inimă. Dacă, din cine știe ce motiv, Hannah a țipat, cum am țipat și eu atunci...

— Că bine zici, Adam. Hai să mergem până acolo și să-i întrebăm dacă n-au văzut-o. S-ar putea s-o găsim în căsuța lor, bând o ciocolată caldă, la foc...

Am întors spatele munților și am coborât în pădure, printre umbrele reci, strângându-ne instinctiv unii aproape de alții. Eu mergeam mai în față și ascultam susurul pârâiașului după care mă orientam spre colibă. La un pas în urma mea, Jamie înainta

poticnindu-se și-l auzeam găfâind, împiedicându-se de rădăcini și călcând prin toate băltoacele. În afară de pufăitul și bodogănelile lui, grupul nostru înainta tăcut, iar zgomotul pașilor ne era înăbușit de stratul de frunze moarte, ruginii, arāmii și brune, care îmbrăca pământul.

— Jamie, fii bun și taci, îi zise Rich, binedispus. La cât tămbălău faci, Hannah nu s-ar auzi nici dac-ar urla disperată din spatele copacului, de la doi pași!

„Așa e”, am încuviințat eu în gând. „Ca să nu mai vorbim că ne pot auzi și alții...” Fiindcă oricât de liniștită și de pașnică părea pădurea, aveam sentimentul straniu că suntem urmăriți și, dacă mă întorc suficient de repede... Mormăitul vocii aspre a lui Argos îmi răsună în minte de parcă ar fi fost chiar acum lângă mine: „Ai făcut o gălăgie cât să trezești și morții... să sperăm că n-ai reușit”. Cu cât făceam mai puțin zgomot, cu atât mai bine. Și, personal, cu cât ieșeam mai repede din pădure, cu atât mai bine m-aș fi simțit.

— *Au!* scheună Jamie. Richard, nu-i nevoie să arunci cu chestii în mine.

— N-am aruncat nimic!

— Ba da! M-ai lovit drept în cap! Uite, cu glugă cu tot și mi-ai făcut un cucui cât un ou!

— Șșșș, am făcut eu încetișor. Pârâul e în dreapta, îl auziți și voi? Pe aici am venit cu Argos, chiar pe panta asta, sunt sigur!

Dar în timp ce vorbeam m-a lovit în cap ceva aruncat cu atâta putere, de m-am îndoit de durere.

— Aaau! Richard, zău...

Rich își ridică mâinile, cu o figură nevinovată. Cu siguranță nu fusese opera lui. M-am uitat în sus. Și le-am zărit printre frunze, sus de tot: strânse una într-alta ca-ntr-un ciorchine...

— Au! strigă și Gen.

... și se-abăteau asupra noastră ca o grindină al cărei răpăit era înăbușit de covorul silențios de frunze. Am luat-o de jos pe cea care mă lovise pe mine. Era o nucă vișinie, ceva mai mare decât o castană și perfect rotundă, ca o bilă de marmură... și, la drept vorbind, era și dură ca marmura, netedă și strălucitoare.

— Mă, ce nuci! făcu Jamie.

— Mameluc ești tu și data viitoare să nu mai dai vina pe mine pentru orice pățești tu!

— Oare or fi bune de mâncat? mai întrebă Jamie.

Grupul nostru s-a strâns și mai mult, ne-am tras glugile pe cap, ca să ne protejăm cât de cât, și ne-am văzut de drum spre colibă — sau, cel puțin, spre locul unde știam eu că era coliba. Dar, deși mi-am amintit drumul și mi s-a părut că recunosc nu știu câte semne, n-am văzut nici urmă de colibă. Desigur, bătrâneii chiar asta voiau, să fie într-un loc mai ferit... dar aș fi pus pariu că o găsesc fără probleme.

Într-un târziu, am domolit pasul și m-am oprit; m-am încruntat, am ciulit urechile, doar-doar oi auzi vreun topor de tăietor de lemne, și am adulmecat aerul încercând să simt mirosul fumului ieșit pe coș. Nimic.

— Adam, e ditamai pădurea. Și dacă e așa de bine ascunsă, sunt sigură că nici Hannah n-ar fi găsit-o, zise Kenta, ca să mă liniștească.

„Asta dacă nu cumva casa însăși voia să fie găsită...”

Dar am alungat gândul ăsta.

— Aici ar trebui să fie..., am șoptit eu, mai mult pentru mine.

— Dar nu e, conchise Richard, expeditiv ca întotdeauna. Nici Hannah nu-i pe aici, din câte văd. O fi având ea numai cinci ani, dar e isteată foc. Sigur s-a gândit că are șanse mai mari să-și găsească pisica, dacă merge direct spre Arakesh. Eu zic să facem la fel și o să avem timp să mai căutăm indicii până se înserează.

— Am putea, atunci, s-o mai strigăm o dată..., zise Gen, cu îndoială.

Dar toți ceilalți s-au uitat cu coada ochiului la pădurea care ne pândea, fără să-i răspundă.

— Am o idee! sări Jamie, înviorat deodată. Hai să mergem în Arakesh și să-l căutăm pe Kai, să ne sfătuiască el ce să facem. Că, dacă nu era el, nici data trecută n-am fi făcut nicio brânză. Cine știe, poate ne mai dă și niște pâinici calde!

Rich se întoarse spre mine zâmbind, îmi făcu cu ochiul și brusc am simțit că prind curaj. Uitându-mă la ceilalți, am văzut că și ei simțeau la fel. Ne atrăgea nu atât gândul la pâinicile calde, cât la întâlnirea cu prietenul nostru Kai: moaca lui veselă, cu moțul ăla în frunte ca lins de vacă și mereu cu zâmbetul pe

buze. El știa bine Arakeshul, și străzile, și scurtăturile și ascunzișurile... îi știa și secretele, și pericolele. Dacă ar fi circulat fie doar și umbra unui zvon despre unde s-ar afla Hannah, Kai sigur l-ar fi auzit. Dar cel mai important lucru era că în el aveam un prieten. „Prieten pe viață”...

Da, Kai era un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul, probabil cel mai bun.

Drojdia Berarului

— Dacă Hannah a încercat să intre în Arakesh pe poarta asta, cred că nici n-a făcut doi pași și au prins-o, zise Richard cu amărăciune.

Îi dădeam dreptate. Pentru un copil de cinci ani, probabil că șirul de oameni ce înaintau încetișor spre poarta orașului părea pe cât de monoton, pe atât de nepericulos — căruțe și cărucioare, cu țărani în haine prăfuite ce mânau măgărușii cu urechile pleoștite fluturând la fiecare pas, încărcați cu desagii plini de roade... unii însoțiți și de vreun copil. Poate că Hannah i-a văzut pe străjeri cum opresc căruțele și-i iau la întrebări pe proprietarii lor. Dar o fi văzut oare și lăncile rezemate de zid, o fi văzut cum sclipeau lamele ascuțite ca briciul în lumina soarelui? O fi

observat cum copiii se dădeau mai aproape de mame, ascunzându-și fețele în fustele lor, când se apropiau de poartă? Și, mai ales, o fi văzut siluetele cenușii, strânse ca niște vulturi la umbra zidurilor cetății? Mă îndoiam.

Probabil că Hannah văzuse doar ce îi descriesem eu: măgărușii caraghioși, talmeș-balmeșul căsuțelor, aerul pitoresc al străduțelor pietruite și templul superb, care se înălța în mijlocul orașului ca un uriaș tort de nuntă trandafiriu. Atunci când îi povestisem despre călătoria noastră — la câteva zile după ce ne întorseserăm, când se simțea mai bine — avusesem grijă să-i zugrăvesc Arakeshul ca o cetate de basm, fascinantă și plină de surprize. În povestea mea, și dregătorii erau așa cum îi gândise Q la origini: înțelepți, buni și generoși. Probabil că unul dintre ei o găsise pe Tiger Lily, așa i-am spus, și acum o iubeau toți și aveau grijă de ea, așa cum ar fi făcut și stăpâna ei de la Quested Court. Dar realitatea era cu totul alta... iar acum îmi părea rău că nu îi spuseseam adevărul. Desigur, ar fi speriat-o... însă tocmai frica aceea ar fi ocrotit-o. Adică, poate dacă ar fi fost îndeajuns de speriată, acum ar fi dormit dusă în pătuțul ei cu baldachin de la Quested Court, în loc să umble haihui prin Karazan.

Dar noi știam cum să intrăm în Arakesh pe un drum tainic și sigur. Cel pe care ni-l arătase Kai. Și pe acolo aveam de gând să o luăm.

Tunelul de sub zidul cetății n-a fost așa de ușor de găsit cum credeam noi. Îl năpădiseră bălăriile, iar intrarea — când am dat de ea, în cele din urmă — era complet mascată de hățiușul lăstarilor, al pânzelor de păianjen și al frunzelor uscate.

— Se pare că nici Kai n-a mai trecut pe aici de ceva vreme, mormăi Rich.

— Nici el, dar nici altcineva. Iar asta ar trebui să fie o veste bună, am adăugat eu, afișând un zâmbet încrezător.

Parcă trecuse o veșnicie de la ultima noastră trecere prin tunel, atunci când ne așteptase Kai la intrare cu pâinicile aburinde.

După figura plouată a lui Jamie, era limpede că și el se gândea la momentul acela.

— Cam multe pânze de păianjen, nu? întrebă el.

— N-are nimic, intru eu primul. Că doar nu mi-e frică de un păianjen, doi, acolo. Rich, să rămâi tu la urmă!

M-am trântit pe burtă și, târându-mă pe coate, am intrat. Mirosea a mucegai și a putreziciuni. Sub palme simțeam pământul uscat și prăfos, iar pânzele de păianjen mă mângăiau pe față ca niște degete de stafii. Era beznă. Tunelul cobora ușor, apoi mergea drept și o lua iarăși în sus. În locul acela, aerul uscat cu miros de pământ s-a schimbat brusc, de m-am sufocat și-am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos. Duhoarea bălegarului putea mai dihai decât îmi aduceam eu

aminte și deodată m-am văzut iar la Highgate, frecând pe jos la toaletă, în patru labe, când nările mă usturau și ochii îmi lăcrimau din pricina izului de amoniac. Un lucru era sigur: *orice alt loc* îmi era mai suportabil decât Highgate, chiar și un grajd. Zâmbind, m-am târât mai departe, ieșind pe la capătul celălalt al tunelului, și am rămas pitit după baloții de fân să-i aștept pe ceilalți — dar îmi trăsesem gluga cât să-mi acopăr nasul și gura, să nu mai răzbească putoarea.

Mă obișnuisem și cu întunericul ca smoala din tunel și acum vedeam bine în penumbra grajdului. Unul câte unul, au venit și ceilalți de-a bușilea, tușind și încercând să-și țină respirația. Din boxe, auzeam foșnetul liniștitor al animalelor ce călcau pe paie, slobozind la răstimpuri câte-un fornăit sau câte-un pârț răsunător. Ne-am ridicat cu băgare de seamă și ne-am scuturat puțin, curățându-ne de paiele din cap și încercând să arătăm ca niște localnici din Arakesh, nu ca niște certați cu legea, veniți din altă lume.

— Măcar de data asta suntem negricioși ca ei, mormăi Rich. Adică majoritatea, adăugă el, rânjind mânzește la Jamie.

Teoretic, Kai putea fi oriunde. Era după-amiază și ucenicia, corespondenta școlii în Karazan, probabil se terminase pe ziua asta. Poate că umbla creanga pe ulițe sau era cu prietenii lui, cine știe pe unde — brusc mi-a venit în minte chipul zâmbitor al lui Hob. Sau poate își ajuta tatăl la treburile de la han... Din câte ne spusese despre taică-său, puteam să pun pariu că acolo era.

Ne-am strecurat încet până la ușile duble ale grajdului și am iscodit cu grijă împrejurimile. Curtea pietruită era pustie, bine măturată, iar jgheaburile erau pline cu apă curată și proaspătă. În stânga am văzut o scară de lemn care urca în hambar. Oare nu spusese Kai...

— Acolo, sus, e camera lui, nu? îmi șopti Richard la ureche. Mai știi cum povestea râzând că n-a putut să doarmă toată noaptea când au intrat dobitoacele în grădina de zarzavat a lui taică-său și au mâncat fasolea? Ce zici, urcăm să aruncăm o privire? Cine știe, poate avem noroc să-l găsim făcându-și temele.

Am urcat scara tiptil și ne-am oprit șovăind în fața ușii mari de lemn. Ridicasem mâna să bat, când deodată m-a străbătut un fior ciudat, de mi s-a făcut pielea găinii. Am privit instinctiv peste umăr... dar în spatele meu nu erau decât chipurile nerăbdătoare ale celor patru.

— Hai odată! Grăbește-te, șopti Gen.

Am bătut la ușă cât am putut de ușor, abia atingând lemnul negeluit și plin de creștături.

— Dacă e înăuntru, sigur nu te-a auzit, zise încet Kenta. N-am putea să...

Ba puteam. Ușa nu era încuiată și de îndată ce-am împins-o puțin, s-a deschis cu un scârțâit slab. Am aruncat o privire, apoi m-am furișat înăuntru și le-am făcut semn și celorlalți să mă urmeze. Camera părea părăsită. Dacă o fi dormit vreodată Kai în ea, era clar că între timp își schimbase dormitorul. Lângă perețele cel mai depărtat stăteau niște saci cu grâne, iar

din tavan atârneau niște hanuri. Nici urmă de pat — de Kai, nici atât.

— Poate că l-o fi înnebunit duhoarea bălegarului și l-au lăsat să se mute în han, zise Jamie simțitor.

Hanul. Am simțit că mi se taie picioarele. N-aveam de ales, trebuia să mergem până la han. De bună seamă că acolo era Kai — servindu-i cu bere pe drumetrii osteniți, curățând legumele pentru masa de seară sau făcând paturile pentru oaspeți... că doar era muncă destulă cât să nu stea degeaba până la culcare.

M-am uitat la Rich, iar el a făcut o mutră lungă:

— Crezi că reușim să nu ne dăm de gol? întrebă el, în șoaptă.

— Cum? Unde să nu ne dăm de gol? repetă Jamie, cu vocea tremurată.

— Adică, dacă mergem la Drojdia Butoiului sau cum îi zice și îl găsim, zise Rich pe un ton sinistru. Pun pariu că e acolo și că nici n-o să plece până mâine-dimineață. Iar noi n-avem timp de pierdut.

Cu inimile strânse, străduindu-ne să avem un aer cât mai natural, am traversat agale curtea și am ieșit în stradă, unde, cel puțin deocamdată, nu era nimeni. Casele erau înghesuite de o parte și de alta, iar streșinile lor aproape că se întâlneau deasupra uliței.

— Uite! exclamă Jamie, arătându-ne o plăcuță de lemn, atârând în niște lanțuri ruginite, pe care scria cu roșu și auriu *Drojdia Berarului*.

La ușă trona un butoi uriaș, cu doage groase strânse cu cercuri de fier ruginit.

— Butoiul cu drojdie, bag mâna-n foc, spuse Rich, rânjind. Să sperăm numai că n-o să dăm de berar!

— Dacă dăm, o să-i zicem că suntem drumeți și gata, șopti Gen, pe când șovăiam în fața ușii. La școală, teatrul este una dintre orele mele preferate. O să-mi închipui că joc într-o piesă și, la drept vorbind, și ei, ca hangii, ar trebui să fie obișnuiți ca străinii să le treacă pragul.

— Poate c-o fi rândul lui Kai la recepție, spuse Jamie, încercând să pară optimist. Și atunci el o să fie prima persoană care ne iese în cale.

Am încercat să mă zgâiesc înăuntru prin ochiurile de geam în formă de romb, de o parte și de alta a ușii, dar sticla mică și groasă era neregulată și murdară. Încă o sarcină pentru Kai, mi-am zis eu.

— Gata, hai! făcu Rich, îndreptându-și spatele.

Și-a dat jos gluga și a deschis larg ușa. În tunica lui de postav, cu bocancii scâlțiați și pielea smeadă — noroc cu Tyrotempul lui Q —, încruntându-se ca să-și ascundă emoțiile, nu era greu să treacă drept un călător venit dintr-un ținut îndepărtat, care voia să poposească peste noapte la han.

„Numai de n-am face vreo boacăna”, mi-am spus în gând, intrând după el.

Ne-am trezit într-o cămăruță mică, pardosită, pe post de recepție. Cum intrai, în față vedeai o masă,

lângă perete, pe care erau o lampă, un clopoțel ciobit, o călimară cu cerneală din care ieșea o pană și, alături, un registru gros, legat în piele. În două butoiașe, versiuni miniaturale ale celui de afară, păreau să fie niște pergamente făcute sul, iar în spatele lor, pe perete, scria ceva.

În dreapta erau niște uși duble; dintr-acolo se auzeau zgomotul de oale și o voce care fredona un cântec. În aer plutea o aromă înnebunitoare de friptură, la care stomacul meu a gemut și toate gândurile mi-au zburat la masa de seară. Mai era un miros, de data asta necunoscut, ca de drojdie.

— Sala de mese, șuieră Rich, făcând semn cu capul spre ușa întredeschisă de vizavi de bucătărie.

De acolo se auzeau niște voci și se simțea căldura plăcută a unui foc de lemne.

Dar ușile s-au dat deodată în lături și a ieșit un om solid, cu mânecile suflecate, ștergându-și mâinile pe șorț. Dintr-o privire mi-am dat seama că e tatăl lui Kai. Avea un chip șugubăț, copie la indigo cu al lui Kai... în afară de fălcile masive și căzute, care-mi aminteau de un bulldog. Avea și ochii lui Kai, dar păreau obosiți și lipsiți de strălucire. Și, dacă aș mai fi avut vreo urmă de îndoială, în frunte îi stătea ridicat un smoc de păr sârmos și cărunț, de parcă îl linsese o vacă, identic cu al prietenului nostru.

— Ei bine, puștilor, cu ce vă pot fi de folos? ne întrebă el, încrucișând brațele pe piept și privindu-ne curios de la înălțimea lui de bărbat voinic.

Noi ne-am intimidat și ne-am uitat unii la alții, fără să știm ce să-i spunem. Dar apoi, spre surprinderea noastră, vorbi Rich.

— Ziua bună la dumneata, bunule hangiu, zise el tare și îndrăzneț, cu o notă de fanfaronadă. Am vrea să știm... — făcu o scurtă pauză, adunându-și repede gândurile — suntem osteniți de drum și flămânzi, și căutăm... un cămin în care arde focul și... un loc de hodină că tare ne mai dor picioarele.

L-am privit lung, cu admirație. Se vedea că și el era destul de mulțumit de prestația lui — fără îndoială că luase în serios propunerea lui Gen de a juca teatru.

— Sunteți cam necopți să plecați la drum lung singuri, mormăi tatăl lui Kai. La drept vorbind, sunteți cam prea tineri să stați printre oamenii în toată firea la gura sobei, indiferent cât ați mers. Dar mâncare pot să vă dau, dacă aveți galbeni să plătiți.

Firește că Rich nu se așteptase să îl întrebe careva de bani, dar își văzu de rolul lui și încercă politicos să iasă din încurcătură. Vârî mâna adânc în buzunarele nădragilor, căutând monezile pe care știa că nu le va găsi.

— Zefirule mare! strigă el, alarmat. Cred c-am...

Dar cuvintele i-au înghețat pe buze. Hangiul se schimbase la față și din morocănosul de până atunci devenise de-a dreptul îngrozit.

— Ți-ai pierdut mințile, dacă vorbești așa! Cum poți rosti numele *acela* aici? lătră el, uitându-se peste

umăr, la ușa deschisă larg în spatele lui. O s-abați nenorocirea asupra noastră. Nu vă primesc aici!

Rich rămăsese cu gura căscată, stupefiat. Cu ce greșise? Că doar își alesese vorbele ca să fie cât mai în spiritul locului — și fusese tare mândru mai ales de exclamația aceasta din urmă, pe care o auziserăm de atâtea ori la Kai și la Hob. Dar nici dacă ar fi rostit cea mai cruntă înjurătură pe care o știa, n-ar fi obținut un efect mai dramatic.

— D-d-dar..., se bâlbâi el.

— Destul, ai spus destul! Șterge-o de aici... cu tovarășii tăi cu tot!

Ei bine, acumă nu mai aveam nimic de pierdut. Cu cel mai spăsit aer, am făcut un pas înainte, rugându-l:

— Domnule, nu vă supărați, noi... ne întrebam dacă n-am putea vorbi puțin cu Kai... dacă nu cumva e ocupat, firește.

Vorbind, îl priveam în ochi și am zărit pentru o fracțiune de secundă o licărire ciudată, fără nicio legătură cu răspunsul pe care mi l-a dat. Am recunoscut imediat acel zbucium: o tristețe sfâșietoare... și o durere insuportabilă. Dar când a vorbit, cuvintele au răsunat cu asprime în toată încăperea și dincolo de ea:

— Nu știu despre cine vorbiți. Eu n-am niciun fiu. Nici n-am avut vreodată. Eu nu am copii. Plecați imediat și să nu vă mai întoarceți pe-aici niciodată!

Hob

— Bun, cam asta a fost cu teatrul, zise Rich, puțin zdruncinat.

Ne opriserăm, trei străzi mai încolo, la intrarea pe o alee, și până la el, nu mai rostise nimeni nicio vorbă de la ieșirea din han.

— Puteam să pun pariu că e tatăl lui Kai, continuă el. Probabil că au vândut hanul și s-au mutat.

— Nu prea cred, zise Jamie îngândurat. Mi se pare foarte ciudat. E ceva în neregulă... scârțâie ceva în toată treaba asta.

— De acord, îl susținu Gen. Toată povestea are... ceva sinistru, dar n-aș putea spune ce anume.

— Stați puțin, am zis eu, rememorând tot episodul. Ce-a zis omul? „Eu n-am niciun fiu”?

— Da, și părea destul de convins de ce spune, bombăni Rich, umilit de întorsătura lucrurilor.

— „Eu n-am niciun fiu”, am repetat. Dar eu n-am spus că îl caut pe *fiul* lui, am zis că îl caut pe *Kai*. Iar el îmi răspunde imediat că „n-am niciun fiu”. Ar fi trebui să întrebe „Cine e Kai?” sau să zică „Aici n-avem pe nimeni cu numele ăsta”, mă rog, ceva de genul ăsta.

— Ai dreptate, Adam, încuviință Kenta. De parcă el *a avut* un fiu cândva, și era chiar *Kai*... dar s-a întâmplat ceva...

Vorbele ei s-au topit într-o tăcere mâhnită.

— Și ce-a mai luat foc când am zis de Zefir, șopti Rich, plouat. Eu credeam...

— Desigur, zise Gen. Și noi am crezut la fel. Rich, nu-ți mai reproșa atâta, n-a fost vina ta că lucrurile au luat-o razna.

— Și-acum ce facem? întrebă Jamie, bosumflat. A dispărut pisica, a dispărut Hannah, a dispărut și Kai, iar taică-său nici nu recunoaște că a existat vreodată... mai bine n-am mai fi venit! mai spuse el cu bărbia tremurândă.

— Vă spun eu ce facem acum, zise Gen cu fermitate. Îi facem o vizită prietenului nostru, Hob. Hob nu e nici ciudat, nici sinistru. E prietenul lui Kai și o să știe sigur unde se află.

Dar „Cată bine”, prăvălia de vechituri a tatălui lui Hob, nu era așa ușor de găsit. Am cutreierat pe străzi

cred că ore întregi, până când am văzut cum scade lumina soarelui. Ne feream cât puteam de ceilalți oameni și încercam să ignorăm mirosul de mâncare ce se revărsa în stradă pe la fiecare ușă pe lângă care treceam. Se lăsa gerul și simțeam frigul ca o lamă ascuțită sfredelindu-mă până în măduva oaselor.

Apoi deodată, tocmai când mă gândeam că ne-am rătăcit, ne-a răsărit în față plăcuța de lemn agățată deasupra ușii și, spre ușurarea mea, geamul gros încă era luminat.

— Muncesc până târziu, zise Rich cu satisfacție. Se pare că ne surâde norocul!

— Asta dacă nu iese și aici taică-său și ne-ntreabă „Care Hob?”, bombăni Jamie.

Tatăl lui Hob chiar era acolo. Când ne-am uitat înăuntru prin geamul gros, gata s-o rupem la fugă, în caz de nevoie, l-am zărit foarte clar. Era un bărbat chel, cu ochelari, care-mi amintea puțin de Q, așa cum stătea cocoțat pe un scaun înalt, cu nasul într-o grămadă de pergamente. Hob nu era de văzut.

Richard a mormăit o înjurătură.

— Așa deci, zise Gen, oarecum ușurată. Acum e rândul meu.

— Gen, stai puțin, am oprit-o eu.

Adevărul e că nu ardeam de poftă să ne exersăm iarăși talentele actricești. Nu de alta, dar prima încercare nu ne ieșise prea bine.

— Uite o ușă de lemn acolo, în zid. Poate dă într-o curte. N-ar fi bine să nu ne pripim și să aruncăm întâi o privire în jur? Cine știe, poate locuiesc deasupra

prăvăliei, de exemplu. Poate Hob e în spate, prin curte. Merită să încercăm.

Am crăpat puțin ușa și ne-am strecurat înăuntru. Tare bine mai era la adăpost, să nu mai stăm în stradă, unde ajunsesem să mă tem că după orice colț ne pândea vreo siluetă cenușie. Dar și mai bine era că avusesem dreptate. Era într-adevăr o curte, pietruită, cu o frânghie de rufe pe care zăceau uitate niște haine de postav.

— Le-au lăsat cam mult la uscat, murmură Gen, dezaprobat...

Și chiar în clipa aceea, la țanc, se deschise o ușă din spatele clădirii și apăru Hob, legănând un coș de nuiele în mână.

Era mai înalt decât mi-l aminteam eu, altminteri, neschimbat: slăbuț și roșcat, cu nasul cârn și un aer senin, sigur pe el. Fără să se uite nicio clipă spre poartă, unde încremeniserăm noi, ținându-ne respirația, se îndreptă agale spre frânghia de rufe și începu să adune hainele, fluierând printre dinți.

Ne-am uitat unii la alții și ne-am înțelese din priviri.

— Psssst! *Hob!*

Hob țiپă scurt și scăپă coșul din mână, răsucindu-se în loc cu o față brusc mai albă decât cămașă pe care o luase de pe frânghie. Ne văzu și holbă ochii, de parcă nu-i venea a crede. Am făcut un pas înainte și, zâmbind, i-am întins mâna.

Dar spre uluirea mea, am văzut cum își încleștează gura și își mijește ochii. Clătina întruna din cap și se dădea cu spatele înapoi, spre ușa pe unde venise, cu

măinile întinse înainte, ca și cum voia să se apere de ceva rău.

Deodată, nu mai semănă deloc cu Hob pe care îl știam noi. Era cu totul altcineva. Un adult... bănuitor... și îngrozit.

— Hob? șopti Gen, șovăind. Noi suntem, prietenii lui Kai. Nu ne mai ții minte?

— Lăsați-mă în pace! Nu vă ajunge ce-ați făcut?

L-am auzit în spate pe Jamie oftând deznădăjduit. Apoi, brusc, am simțit cum descumpănirea mi se preface în furie. Ce-aveau toți?! De ce ne tratau de parcă aveam vreo boală cumplită? Și de ce atâta mister, la urma urmelor?

Am mai făcut un pas, încruntat.

— Hob, stai puțin, am zis eu cu o voce reținută, dar pe un ton care l-a oprit în loc. Fugi, dacă vrei. Dar mai întâi spune-ne unde e Kai și de ce tatăl lui zice că n-a auzit niciodată de el. Ce se întâmplă, de ce se poartă toată lumea așa de ciudat?

Hob șovăi o clipă, iar pe chip i se zugrăvi o umbră de îndoială. Dar apoi și-a înăsprit iarăși expresia.

— Voi mă întrebați? scrâșni el. Tocmai voi? Când e numai vina voastră? Și acum veniți la ușa mea, zicând că sunteți prieteni... când un prieten adevărat ar păstra distanța! Kai v-a ajutat, a avut încredere în voi! Iar acum...

Deodată fața i se schimonosi și scoase un fel de sughiț, gâuit.

Kenta se duse imediat lângă el.

— Bietul Hob, zise ea cu o voce blândă, cercetându-l din priviri. Noi chiar îți suntem prieteni, sincer. N-avem habar ce s-a întâmplat — ce-a putut să se întâmple încât să-ți schimbe sentimentele față de noi —, cum nu știm nici unde e Kai. Iar dacă nici tu nu ne spui, n-avem cum să-l ajutăm.

Vorbele ei acopereau suspinele lui Hob, care se zgâlțâia de plâns. Și când ne-am adunat toți în jurul lui, Kenta l-a luat ușor după umeri, iar Gen i-a oferit batistuța pe care insistase Bona să o luăm. Rich îl bătea pe braț, stângaci. Doar eu rămăsesem a cincea roată la căruță, fără rost.

Deodată, Hob zise repezit, cu o voce joasă:

— Adam, *poarta!*

Am dat fuga și am închis-o, asigurându-mă întâi că nu era nimeni pe stradă.

După câteva minute, stăteam toți ghemuiți pe treapta de piatră, rezemați de ușa din spate, iar Hob redevenise cel pe care-l știam.

— Să începem cu începutul, luă Rich inițiativa. Unde e Kai?

Hob își șterse nasul cu mâneca, ignorând batista lui Gen.

— Kai..., șopti el, Kai... s-a dus. A fost... luat, la două seri după ce v-am dat pergamentul.

— Unde s-a dus? Cine l-a luat? întrebă Gen, albă ca varul, cu tot întunericul de afară.

— Urmăritorii, Cei-fără-chip, îi răspunse el așa de încet, că mai mult i-am ghicit vorbele.

— Din cauza... din cauza noastră?

Hob încuviință.

— Da. Ochii lor văd absolut tot — asta dacă or fi având ochi — pot adúlmea pe oricine. Eu am avut mare noroc. Dar dacă ne văd acum...

Am simțit un fior pe șira spinării. În sfârșit, înțelegeam: fiindcă stăteam de vorbă cu el, îi puneam viața în pericol. Și fetele și-au dat seama, căci le-am văzut cercetând curtea cu ochii holbați de groază, ca și cum umbrele cenușii ar fi putut să se materializeze chiar din pereți. Jamie scânci înăbușit.

— Bine atunci, spuse Rich încruntat, spune-ne repede. Unde e acum? Unde l-au dus? Mai e în...

„Viață”. Cuvântul pluti în aer, nerostit.

— Și de ce ne-a zis taică-său că n-a auzit niciodată de el? întrebă Jamie, plângăreț.

— E moarte sigură să rostești numele cuiva care a fost luat de Cei-fără-chip. Trebuie să te porți ca și cum n-a existat niciodată. Voi mă întrebați dacă mai trăiește Kai. Nu se poate ști. Poate ar fi mai bine dacă ar fi mort. Există lucruri mai cumplite decât moartea... cel puțin acolo unde s-a dus el.

— Adică unde? întrebă Kenta, și șoapta-i fu ușoară ca un suspin.

— Unde sunt duși toți cei care... prezintă *interes*... pentru regele Karazeel. Dincolo de giulgiu... în Shakesh.

Cuvintele lui, firave ca o adiere, m-au făcut să îngheț pe loc. Shakesh... oare unde mai auzisem de numele ăsta? Și-n minte mi-a răsunat vocea lui Kai,

gravă și funestă: „Securea gâdelui și leșurile putrezind pe zidurile Shakeshului îi așteaptă, fie că-s copii sau oameni în toată firea. Sau poate și mai rău”.

Sau poate și mai rău...

— Acolo sunt duși *toți*? întrebă Gen. Adică... oricine a greșit cu ceva?

— Cei care au greșit... străinii... cei care au rostit numele interzise. Credincioșii, nevinovații. Oricine, bărbat sau femeie — de fapt, și copiii — care i-au atras pe Cei-fără-chip pe urmele lor. Dar sunt nenumărate lucrurile care-i pot stârni... iar eu nu știu pe nimeni care să se fi întors vreodată.

Hannah.

— Noi căutăm pe cineva, am zis șovăind, o fetiță, o prietenă a noastră. Credem că a venit aici. E îmbrăcată mai neobișnuit și... are fața palidă, cum...

— Cum aveți și voi înainte, completă Hob cu o umbră de zâmbet. Da, ați mai învățat câte ceva între timp. Cât despre prietena voastră, probabil că și pe ea au luat-o. Au dus-o la nord, spre Marshall... și dincolo de el. Uitați-o! Și să nu-i mai pomeniți numele niciodată. E pierdută pentru totdeauna.

— Ei bine, o să ne ducem în Shakesh să-i găsim pe amândoi, se zburli Rich. Și o să-ți dovedim că te înșeli, Hob. Toată chestia asta cu nepomenirea numelor și cu trecerea dincolo de giulgiu e o prostie. Da' cine se crede regele Karazeel ăsta? Păi, la noi acasă, nimeni nu ar îndrăzni să facă așa ceva! Îl dibuim noi în ascunzătoarea lui, cât ar fi el de rege! Voi n-ați auzit de demo... demo...

— Democrație, îi sări în ajutor Jamie.

— Și cu *Zefir* ăsta ce mai e? întrebă Richard, dezlănțuit. Cine e și de ce s-a uitat tatăl lui Kai la noi de parcă s-ar fi înecat cu oase de pește când am spus numele ăsta? Nu, zău, mă bucur că nu locuiesc în Arakesh, că mă scotea din minți, nu alta!

— Ai pomenit de Zefir la han? îngăimă Hob, nevindându-i să creadă.

Pufni uluit.

— Rich, ești — sau ai fost — prietenul lui Kai și al meu. De-aia o să-ți spun așa: prietene, dacă-ți pasă de sufletul tău, nici să nu șoptești numele ăsta, decât dacă ești absolut sigur că te aud numai oamenii tăi de încredere.

— Dar *de ce*? Cine e, de fapt? E chiar așa rău...

— Rău? și ochii lui Hob sclipiră în întuneric. *Rău*? Nu, nici vorbă. Zefir — șopti el cu respect, ba chiar cu venerație, și așa de încet, că a trebuit să mă aplec să-l aud și i-am simțit și suflarea caldă pe obraz —, Zefir este Prințul Pierdut, Prințul Vântului. Legenda spune că au trecut cincizeci de solare de când buna regină Zaronel l-a născut pe acest prinț. Să-l pomenesci e ca și cum ai vorbi de răsturnarea regelui Karazeel. Nimeni, zise el și vocea i se înăbuși, nimeni nu-l poate răsturna, numai Prințul Pierdut. Sunt unele zvonuri despre o profeție, pe care o socotesc adevărată toți cei ce stăruie în credința că binele nu s-a stins pentru totdeauna. Profeția spune că, după chiar cincizeci de solare, Prințul Zefir va veni înapoi și își va cere dreptul la tron. Într-o bună zi, prințul războinic se va întoarce din exil pe un cal înaripat... și-n ziua aceea,

coroana Karazanului va fi pe capul celui îndrituit să fie rege. Înțelegeți acum, dragii mei prieteni, de ce nu îndrăznește nimeni să spună numele lui Zefir acolo unde l-ar putea auzi cine nu trebuie?

O ușă se trânti undeva în casă și toți am sărit ca arși. Hob s-a ridicat în picioare.

— Prieteni, eu vă doresc mult noroc și, mai presus de toate, s-aveți simțul măsurii și luare-aminte, șopti el. Simțul măsurii vă învață să-i uitați pe cei pierduți, altminteri le veți împărtăși soarta. Iar luarea-aminte vă va pecetlui gura sau măcar vă va sili să coborâți glasul. Vă doresc numai bine! Și, vă rog din suflet, nu mă mai căutați niciodată.

— Dar, Hob, noi nici măcar nu știm încotro e Shakeshul. Ai cumva o hartă sau..., îl rugă Gen, cu jumătate de gură.

O singură privire spre chipul lui mi-a fost de ajuns să înțeleg că nu ne va mai spune nimic. Cine ar fi putut să-l condamne?

I-am întins mâna.

— Îți mulțumim, Hob. Ne-ai ajutat mai mult decât meritam.

Ne-am privit în ochi, câteva clipe lungi, zâmbind. Apoi mi-a strâns încheietura mâinii scurt, s-a întors, a intrat în casă și ușa s-a închis în urma lui.

Deodată curtea păru pustie. Din întuneric, se auzi glasul lui Jamie, ușor tremurat:

— Totuși n-o să mergem în Shakesh, nu?

— Ba bine că nu, răspunse Rich.

Un furt din greșeală

— Terciul ăsta, făcut cică din cinci tipuri de cereale, arată ca un mortar pentru cărămizi, zise Rich, uitându-se pieziș la conținutul castronului de mâncare. Sunteți siguri că am pus ce trebuie?

Hotărâserăm să poposim în pădure, la nord de Arakesh, să îmbucăm la repezeală niște mâncare instant și să ne culcăm, iar în zori să pornim spre Shakesh.

— Aș dormi mai liniștită, dacă aș ști măcar încotro trebuie să o apucăm, zise Gen încruntată, în timp ce amesteca într-o oală Gustarea Minestrone La Minut, care fierbea pe foc. Stai, ce ne-a spus Hob? „La nord, spre Marshall... și dincolo de el”. Indicația asta nu ne e de prea mare ajutor.

— Știu și eu? am zis, luându-i lingura din mână, să gust puțin. N-aș crede că sunt mai multe drumuri

spre nord și, când s-o lumina, ar trebui să fie lesne de găsit.

— Totuși mi-ar fi plăcut să avem o hartă, stăruie ea.

Jamie se duse să cotrobăie prin rucsacul lui. Apoi se întoarse la foc, cu o figură ciudată, misterioasă, ținând mâinile la spate.

— Uite ce-i, băieți, nu ard de nerăbdare să merg în Shakesh, dar un lucru e sigur: când ne ducem undeva, eu prefer să știu drumul. Cum zicea și Gen, adăugă el, uitându-se timid, cu coada ochiului, la ea. Vă mai aduceți aminte ce ne-a spus Q, că trebuie să fim mereu atenți la lucrurile din jur, poate descoperim ceva ce ne-ar putea fi util, nu? Ei bine, sunt singurul care l-am ascultat! Gen, voiai o hartă? Și acum... tam-ta-nam!

Și, cu un gest teatral, aduse mâna în față. Ne-am holbat la el, buimăciți. Flutura un rulou de pergament, legat frumos cu o curelușă de piele.

— De unde ai asta? întrebă Rich, răgușit.

— De la Drojdia Berarului, zise Jamie, încrezut. Când voi stăteați la taclale cu tatăl lui Kai, eu m-am uitat nițel prin jur. Și bine-am făcut. Pe masa de la recepție erau două butoiașe, asta nu că le-ar mai fi observat careva dintre voi. Însă eu le-am văzut. Astea-s hărți, mi-am zis, și am luat una. Dar vreți să mai știți ceva? Nu e o hartă obișnuită. Ia pune puțin mâna pe ea, Adam! și-mi întinse pergamentul.

L-am luat fără să mă gândesc și am simțit o furnicătură ușoară în buricele degetelor, ca și cum pergamentul vibra sau respira încetișor. *Era magic!*

— Da, e o hartă magică, se împăună Jamie. O hartă magică, prin bunăvoința lui Jamie Fitzpatrick, singurul care-și ține ochii deschiși și mintea trează!

Rich rânjea cu gura până la urechi. Gen îl privea admirativ pe Jamie. Numai Kenta rămăsese serioasă și ne privea grav.

— Jamie, îi zise blând, hărțile nu erau gratuite. Trebuia să plătești pentru ele.

Jamie rămase cu gura căscată.

— Bine, dar... nu... nu erau...

— Ba erau. Chiar sub eticheta mare era și una mai mică, pe care scria „Nouă: 5 galbeni. Veche: 10 galbeni.”

Jamie se înroșise ca o nectarină coaptă.

— Nu se poate, mormăi el. Kenta, probabil că n-ai văzut bine. Cum să fie o hartă nouă mai ieftină decât una veche? E o prostie! Și, oricum, chiar dacă...

— Chiar dacă era așa, nu e vina lui Jamie, l-am întrerupt eu. Știm cu toții că Jamie nu ar fura ceva cu intenție. Bun, a luat o hartă și n-a plătit-o, dar n-a fost decât un furt din greșală.

— Mai degrabă unul dinadins, mârâi Richard. Dar, mai știți ce ne-a spus Kai, despre legăturile dintre lucruri și despre faptul că nimic nu e întâmplător? Poate că *dinadins* Jamie nu trebuia să observe prețul hărților. Poate că *dinadins* el trebuia să ia pur și simplu o hartă. Oricum, faptul e consumat. Hai să vedem harta!

Jamie deznodă cu grijă șiretul de piele și desfășură pergamentul. Kenta și Gen îl încadrară, iar eu și Rich ne uitam din spate, peste umărul lui. Toți cinci privirăm harta în tăcere.

— Ei, dragă Jamie, se pare că ai șterpelit-o degeaba, fiindcă o să ne ajute mai mult de-o grămadă.

Eu n-am spus nimic. Amărăciunea dezamăgirii era prea mare. Harta se prezenta, în mare parte, așa cum mă așteptam — de modă veche, desenată de mână, cu cerneală neagră pe pergamentul gălbui. Orașe, râuri, mare... o hartă obișnuită. Dar partea care ne trebuia nouă, cea de la nord de Arakesh, unde ne spusese Kai că ar fi Marshallul și Shakeshul, era complet acoperită de o pată mare de cerneală. Pata începea chiar de prin preajma locului unde ne aflam noi acum, dincolo de zidurile de nord ale cetății, și se întindea până la marginea de sus a hărții, iar spre vest, până la punctul de intrare în Karazan.

M-am uitat la Jamie, temându-mă de reacția lui. Într-adevăr, se vedea că abia se abține să nu izbucnească în plâns. Știam cum se simțea. Gen îi puse o mână pe după umeri și-l îmbrățișă.

— Ei, lasă, Jamie, nu-i vina ta că-i nefolositoare.

Jamie se făcu stacojiu. Richard pufni în râs.

— Trebuie să recunoști că are și-o parte nostimă, zise el hohotind. Tipic pentru Jamie. Încearcă și el o dată să fie erou... șparlește o hartă fără să vrea să fure... și-o alege fix pe aia care-i mânjită cu cerneală pe bucata care ne trebuia! E bună de aruncat, nouă nu ne e de niciun folos și nici altora nu le-ar fi prea utilă. Măcar știm că nu stăm mai rău decât înainte. Poftim, Jamie, îndeas-o în rucsacul tău și capul sus! Avem rezervă, în caz că ni se termină hârtia igienică! Haide, acum, cine vrea Duminică de Cinci Boabe și un castrol de supă caldă?

Foșnete în întuneric

În ciuda strădaniilor lui Richard de-a ne face să privim partea bună a lucrurilor, toți eram abătuți după dezamăgirea cu harta. Ai fi zis că o parte din cerneala neagră de pe hartă se vărsase și în pădurea care ne înconjura tabăra. Flăcările jucăușe care ni se păruseră atât de liniștitoare, mai devreme, păreau acum să dea naștere unor umbre parcă mai adânci și mai înfricoșătoare. Nici nu ne-am dat seama când ne-am strâns cu toții mai aproape de foc.

— Te rog, mie dă-mi doar puțin, zise Kenta către Gen, când supa era gata. Nu prea mi-e foame.

— Înseamnă că-mi rămâne mie mai mult... nouă, vreau să zic, spuse Rich vesel.

Aburul aromat îmi gâdila nările, așa că eu n-am stat pe gânduri și am început să mănânc. În timp ce mâncam, s-a lăsat liniștea — cel puțin, atâta liniște cât poate fi într-o pădure care foșnește. Kenta, deși abia se atinsese de mâncare, puse castronul jos.

— Credeți cumva, zise ea, șovăitoare, credeți că pe-aici, prin pădure, sunt alte... *ființe*?

— Normal, îi răspunse Rich, cu gura plină. Sunt o grămadă de vietăți mici, ca și acasă. Păi, gândește-te la toate animalele pe care le întâlnești într-o pădure: bufnițe, lilieci, șobolani, șoareci și nevăstuici, iar probabil că aici, în Karazan, sunt și șer... — se opri și-i aruncă repede o privire lui Gen — chestii de genul ăsta. Dar n-ai de ce să-ți faci griji.

Însă Kenta se referise la altceva și toți o știam.

— Dar de ce întrebi? se auzi vocea tremurată a lui Jamie.

— Așa, spuse Kenta, pe un ton ce se voia degajat. Pur și simplu pentru că... toți aud niște foșnete ciudate, ca și cum... ceva încearcă să se apropie de tabăra noastră, vrând să treacă neobservat. O tâmpenie, adăugă ea, cu un râs cam forțat, e închipuirea mea, știi. Doar că nu-s obișnuită să stau noaptea în pădure.

— Ai dreptate, chiar este o tâmpenie, spuse Rich hotărât. Dă-mi mie farfuria ta, că nu-mi place să văd risipă de mâncare bună.

Deși n-am zis nimic, și eu auzisem, chiar în spate, dincolo de cercul luminii focului — un freamăt ca și cum s-ar fi furișat cineva, deși nu era un foșnet

propriu-zis. Părea zgâmbotul cuiva care-și croia drum prin tufișuri, fără grabă și tainic. Dar nu un zgâmbot de animal micuț, vreun șoarece, sau vreo nevăstuică, sau vreun șar... nu, ci de ceva mai mare. Cam cât un om... sau, mă rog, ceva ce fusese cândva om.

Îmi dădeam seama că fetelor le era groază de momentul în care va trebui să lăsăm focul să se stingă, să ne desfacem sacii de dormit și să încercăm să ațipim. Dar terminaserăm de mâncat, făcuserăm și curat, conversația lânzezea... și parcă prea devreme Richard s-a întins teatral și ne-a zis:

— Băieți, cred că ar fi bine să ne vârm în saci. Măine e o zi importantă și așa mai departe.

— Stau eu primul de pază, m-am oferit eu, repede.

După socoteala mea, dacă ne pândea ceva, n-avea să aștepte prea mult să facă prima mișcare. Iar eu mă gândeam că atacul era cea mai bună apărare... și aveam un plan.

— Rich, am zis, într-o doară, hai să dăm mai întâi o raită după lemne. Că doar n-o să umble în toiul nopții fiecare, de unul singur, după vreascuri.

Ne-am îndepărtat împreună de cercul de lumină din jurul focului, ca să căutăm crengi căzute și vreascuri. Dar am luat-o în partea opusă direcției de unde auzisem eu foșnetele. Printre trunchiurile copacilor, abăra noastră se vedea ca o scenă de teatru. Focul ardea, răspândind lumină roșiatică și căldură. Lângă

el erau buștenii pe care stătuserăm cât mâncaserăm. Mai la marginea „scenei” se vedeau rucsacurile noastre ca niște movilițe negre, și pe lângă ele, Jamie, Gen și Kenta, ghemuiți cât mai aproape de foc.

Am atins ușor brațul lui Richard.

— Rich...

S-a întors imediat spre mine.

— Kenta avea dreptate. Chiar *este* ceva acolo, la câțiva pași de tabăra noastră, pe partea cealaltă. L-am auzit și eu, ba cred că l-am și văzut. Ceva deschis la culoare, oarecum cenușiu, cam de mărimea unui om, cocoșat.

— Știu, zise Richard, întunecat la față. N-am vrut să le sperii pe fete... și nu voiam să afle nici... *creatura* aia, ce-o fi ea, că am văzut-o. Planul meu era să rămân treaz și să vin să vorbesc cu tine, după ce adorm ceilalți.

Am înghițit în sec și speram să par la fel de calm și hotărât ca și el.

— Trebuie să facem noi prima mișcare. Să-l luăm... sau s-o luăm prin surprindere, am șoptit. Măcar așa...

— Așa am avea o șansă. Bine gândit. Și cum zici să facem? întrebă el, cu ochii sclipind. Să ne despărțim și să-l prindem ca-ntr-un clește, eu dintr-o parte, tu din cealaltă? Apoi... *pang!*

— Îhî, am încuviințat, încercând să arăt un entuziasm pe măsura celui „pang”.

Am început să mă strecur ușor printre tufe. Ziua nu ne fusese greu să mergem prin pădure, vedeam

obstacolele și le ocoleam din reflex, fără să ne gândim. Dar noaptea era altceva, cu totul altceva. Chiar și după ce mă obișnuisem cu întunericul, tot nu reușeam să văd mare lucru. De câteva ori m-am lovit cu capul de crengile mai joase și a fost cât pe ce să cad, împiedicându-mă de rădăcinile care ieșeau din pământ. Noroc că ne aleseserăm bine locul de tabără, la adăpost, iar pământul din jur era acoperit cu frunze moarte, moi și umede, încât pașii mei nu scoteau niciun zgomot.

M-am furișat prin întuneric, ocolind cu mare băgare de seamă tabăra noastră, dar păstrând distanța față de ea. Mă usturau ochii de cât mă forțam să deslușesc ceva și, cu sufletul la gură, mă străduiam să aud și cel mai mic zgomot. Simțeam broboanele de sudoare pe frunte înghețând în aerul rece al nopții. Respirația îmi împrăștia vaporii calzi în față, ca un fuior de fum palid în beznă. Înaintam încet.

Făcusem jumătate de ocol. Îl vedeam cu ochii minții pe Richard, croindu-și drumul prin întuneric, și apropiindu-ne astfel tiptil de prada noastră. Încercam să nu mă gândesc ce putea fi... sau ce urma să facem după ce am fi capturat-o. Îmi părea rău că n-am la mine briceagul și o bucată de sfoară zdravănă. M-am poticnit și era cât pe ce să mă întind pe jos cât eram de lung, dar palmele mi-au țâșnit înainte și am aterizat în patru labe, julindu-mi puțin genunchii de creanga de care mă împiedicasem. M-am prins instinctiv cu mâinile de ea. *O creangă cam cât o bătă de baseball, solidă și grea...* M-am ridicat și

m-am furișat mai departe, cu arma proaspăt găsită gata de atac.

Și atunci, peste liniștea pădurii s-a dezlănțuit deodată iadul. De undeva, dinaintea mea, am auzit un fojgăit și o respirație șuierătoare. În același timp, de lângă focul de tabără, se auzi glasul pierit și speriat al lui Gen:

— Adam... Richard? Unde...

În clipa aceea, la câțiva pași în fața mea izbucni un urlet de fiară. *Rich.* Ceva uriaș și greoi se năpusti prin desiș. Pădurea parcă a crăpat în bucăți la răgetul acela înfricoșător.

Musafirul nepoftit

— *Adam! Unde ești?* țipă una dintre fete, cuprinsă de panică.

— Mrrrrrr!

— Ssssssssss...

Disperat, m-am avântat printre copaci către locul de unde se auzea zgomotul de încăierare, îngrozit la gândul că Richard era în mare pericol. „Richard! Ține-te bine! Vin, vin acum!” Plămânii mă dureau ca o rană deschisă; adrenalina îmi sfârâia prin vene ca un acid. Alergam zbatându-mă printre tufe, smulgându-mă din crengile în care mă agățam și rupându-mi hainele, cu fața biciuită nemilos de rămurele. Și-am ajuns, în sfârșit, și i-am zărit prin întuneric cum se rostogoleau și se tăvăleau pe jos, încleștați unul de

altul într-un ghem zvârcolitor. M-am învărtit în jurul lor cu bâta pregătită să lovesc vartos.

Deodată, din grămada diformă, s-a ridicat unul și l-a țintuit pe celălalt la pământ; în lumina fantomatică a flăcărilor, nu-i vedeam decât fața plină de sânge.

— Nu te mai zbate că te strâng de gât până mori!
Serios!

Deși chipul îi era de nerecunoscut, glasul răgușit, horcăitor, sălbatic de durere, dar și de triumf, era al lui Richard.

Celălalt rămase nemișcat, cu fața la pământ. M-am apropiat încet de ei, cu bâta ridicată.

— Iar eu o să-ți zdrobesc țeasta! am mârâit, sperând că o să par la fel de fioros ca și Richard.

Încet, înțepenit, Rich se ridică în picioare și se șterse la gură cu mâna, uitându-se buimăcit la sângele întunecat.

— Rich, ești...

— *Dubai la das*, răspunse el scurt. *D-ab dibic.*

„Numai la nas. N-am nimic.”

I-a mai tras cu sete o lovitură de picior celui întins la pământ:

— Hai, ridică-te, creatură sau ce-oi fi tu! Da', la prima mișcare greșită, carne tocată ajungi! Vino la lumină, să te vedem mai bine!

Au luat-o către focul de tabără, iar eu, după ei. În spatele focului, ceilalți trei se strânseseră unii într-alții, cu ochii holbați de spaimă. Eu pășeam chiar în urma lui Richard, gata să pălesc dușmanul în orice clipă. Însă deodată mi-a pierit toată vlaga și bâta mi-a

căzut din mână. De undeva parcă din depărtare, am auzit vocea lui Rich, schimbându-se din mânioasă în uluită, când întrebă:

— Tu cine mai ești?

Nu-mi trebuia s-aud și răspunsul. Îl știam deja. Era Weevil.

Mânjit de sânge și noroi, l-am văzut clar la lumina focului, tremurând tot, în pijamalele sale vărgate.

— Cine ești?! repetă Richard.

— Da, și cum ai ajuns aici? întrebă Jamie. Pentru că ești din...

Din lumea noastră.

Weevil zâmbi și sâsâi:

— Sthie Adam cine shunt. Sthau la Highgate, ca shi el. Shunt prietenul lui.

— Păi, atunci vino mai aproape de foc, zise Kenta, cu zâmbetul ei timid. Probabil că ai înghețat. Uite în ce hal îți sunt papucii, numai zdrențe. Poftim, continuă ea, scotocind prin rucsac, poți să-ți dau...

— Stai puțin, Kenta, scrâșni Richard încruntat. O fi zicând el că e prietenul lui Adam... dar Adam nu pare prea încântat să-l vadă. Și-n primul rând, cum a aterizat aici? E clar că nu cu „prietenul” lui, Adam. Și de ce dă târcoale taberei noastre și-mi trage mie pumni în nas, când eu...

— Când tu sari la mine, încheie Weevil. Asta pe întuneric, când eu eram singur.

— Adam, mă întrebă Rich, e adevărat că puștiul ăsta... cum ziceai că te cheamă?

— Weevil.

— *Weevil*? Ce nume mai e și ăsta?

— E numele meu. Nu știi ce înseamnă *weevil*? E o insectă care...

Brusc, sentimentul de sfârșeală mi s-a topit și-am zbierat furios:

— Nu-l ascultați! Nu-i prietenul meu! S-a strecurat aici cumva... a zis că poate intra oriunde și uite că are dreptate! Voia să vină la Quested Court, dar n-am vrut să-l las! El... fură orice! Mi-a furat fluierașul, mi-a furat proiectul, mi-a furat ascunzătoarea secretă, și acum iată-l și aici!

Vorbele mele erau aspre și nemiloase, iar lacrimile fierbinți mi se scurgeau pe obraji. Probabil le vedeau toți, le vedea și Weevil, dar nu-mi păsa.

— Adam, știu că ești surprins să mă vezi. Dar manierele tale lasă de dorit. Nu crezi că ar trebui să mă prezinți prietenilor tăi?

— *Nu!* Pleacă de aici! Du-te înapoi de unde-ai venit! Mi-ai furat destule, n-o să te las să-mi furi și prietenii!

Ceilalți se uitau dezarmați când la mine, când la Weevil.

— Nu pot să mă întorc, spuse Weevil. Nu știu cum, continuă el și vocea îi tremură ușor, ca și cum era pe punctul de a izbucni în plâns. Mi-e frig... și mi-e foame.

— Oh, Doamne, Dumnezeuule! interveni Gen, la capătul răbdării. Și-acum ce ne facem? Parcă n-aveam și-așa destule probleme! Adam, nu poți lăsa

deoparte răfuiala voastră, până terminăm ce avem de făcut? Iar tu, cu numele tău ciudat cu tot, ar fi mai bine să treci lângă foc, înainte să faci hipotermie sau mai știu eu ce. Cred că ne datorezi niște explicații, în special lui Adam!

— Poate să dea explicații și de unde stă acum, am mârâit eu.

Mă simțeam de parcă tot ce însemnase Adam cel nou năpârlea ca un șarpe. Iar Adam cel vechi ieșea la iveală, încă furios, suferind și neiertător.

— Dacă vine el lângă foc, plec eu. O să mă duc în altă parte să dorm. Nu vreau să stau împreună cu el, *nu vreau!* N-o să-l las să se strecoare în grupul nostru... voi nu-l cunoașteți! Habar n-aveți ce fel de individ e!

— Adam, spuse Kenta, cu o voce blândă. Nu-mi vine să cred... Parcă nu ești tu. Doar nu-i un ins chiar așa de rău, nu? Și-așa ne este frică să stăm noaptea, într-un loc ca ăsta. Măcar ne avem unul pe celălalt. Închipuie-ți...

— Problema e că pe aici e periculos, zise Richard, târăgănat. Că ne place sau nu, Weevil e aici. Iar aici... aici e Karazan. Nu știm ce fel de creaturi mișună prin pădure... Adam, trebuie să-i oferim măcar protecția focului nostru de tabără. Altfel cine știe ce i se mai întâmplă și va fi din vina noastră. Deși tot nu înțeleg cum a ajuns aici. Ai mers cumva la Quested Court și l-ai convins pe Q să te lase să vii după noi?

— Dacă-mi dați voie să stau și eu lângă foc, o să vă spun. Adam știe deja o parte din poveste. Nu-i așa,

Adam? E o chestie de calculatoare. Poți să scotocești prin ele și să afli tot felul de lucruri, asta dacă știi cum să cauți. Exact asta am făcut. Nu la Quested Court, ci la Highgate... pe calculatorul lui Adam.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu te cred, i-am zis sec. Pe calculatorul ăla nu există un generator de realitate virtuală. Nici măcar jocuri n-are, fiindcă Directoarea le-a vândut pe toate. Nu puteai să ajungi în Karazan de acolo.

— Adam, mai gândește-te. Dar nu la ce *nu* există, ci la cele care există. Adresele de e-mail ale lui Quentin Quested, o conexiune directă cu sistemul lui informatic personal de la Quested Court. Ai aflat până la urmă ce e un hacker? Ți-am zis că pot intra oriunde, Adam... și nu te-am mințit.

— Bine, dar... parola mea secretă...

Weevil chicoti.

— Parola? Nici cinci minute nu mi-a luat s-o aflu. Bleg mai ești. Te-ai chinuit atâta s-o ții secretă, ca dup-aia să-ți trădezi două secrete dintr-o lovitură! Cu parola ta am reușit să am acces la calculatorul lui Quentin Quested și pe deasupra am aflat și combinația de taste care m-a adus aici, în Karazan.

Își plimbă ochii peste noi, cu un rânjet triumfător.

— Asta m-a scutit de o grămadă de bătăi de cap. Adam, trebuie să-ți mulțumesc. „Alt Control Q”. Grozavă parolă, n-am cuvinte!

Încă nu-mi venea să cred că-i adevărat.

— Dar de unde naiba știai c-am fost în Karazan? Tot rânjind, mi-a răspuns:

— Păi, la început voiam doar să vin la Quested Court și să-l cunosc personal pe Quentin Quested. Dar apoi, când ți-am citit e-mailul pe care i l-ai trimis lui Richard...

— Ce-ai făcut?! mârâi Richard.

— ...am căzut pe gânduri. „Ce grozav ar fi să mergem iar în Karazan”, ai scris tu. M-am întrebat dacă era vorba doar de un joc imaginar sau ar fi putut avea vreo legătură cu „inovația ultrasecretă” a lui Quentin Quested în domeniul tehnologiei jocurilor pe calculator. Între timp, încheie el satisfăcut, am aflat răspunsul.

Nu știam dacă trebuia să fiu mai furios pe Weevil sau pe mine însumi. Cum de fusesem atât de prost? Deși, pe de altă parte, cum să-mi fi trecut prin minte că el o să facă așa ceva? Brusc, m-am simțit epuizat, ca și cum mi-ar fi secat toate puterile și rămăsesem doar un pumn de țărână. Avusesem o zi prea lungă, nesfârșită, și nu mai voiam decât să se termine odată. Kenta făcu un pas înainte, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Weevil, ai făcut ceva foarte urât, i-a zis ea, pe un ton sever. E ca și cum ai citi din jurnalul intim al cuiva, ba chiar mai rău de-atât. Nu te-a invitat nimeni aici și nu trebuia să vii. Ai merita să fii lăsat să îngheți. Dar în momentul ăsta, avem toți nevoie de somn. Uite, ține ăsta, zise ea, aruncându-i sacul ei de dormit, dar o să te duci în partea cealaltă, dincolo de focul de tabără, și-o să dormi singur. Gen, eu o să dorm cu tine, că avem loc și o să ne fie și mai cald. Poate că, dimineața, o să vedem lucrurile mai clar.

Jamie se uită la mine, compătimitor.

— Da, iar mâine-diminează, când se luminează, o să purtăm o „discuție privată”, adăugă el, umflându-se în pene, doar noi cinci, să hotărâm ce e de făcut. Acum gata, mi-e somn și propun să nu-l lăsăm pe Weevil ăsta să stea de pază la foc. Cel puțin până nu ne-om lămuri dacă putem avea încredere în el. Ceea ce — adăugă el, privindu-l cu înțeles pe Weevil — se prea poate să nu se întâmple *niciodată*!

Dar singurul lucru care arăta mai „clar”, dimineța, era chipul lui Jamie, care din portocaliu-aprins ajunsese mai aproape de culoarea naturală. În afară de asta, totul rămăsese neschimbat. Cel puțin, din punctul meu de vedere. Prezența lui Weevil arunca o umbră peste întreaga pădure, ba chiar peste întreg Karazanul. O umbră pe care nici soarele dimineții, nici trilurile păsărilor în zori n-o puteau destrăma.

Omleta congelată și deshidratată avea gust de carton soios și-mi aducea aminte de Highgate. Mă durea capul de nesomn și parcă aveam nisip sub pleoape.

Noi cinci ne-am strâns în jurul focului, la discuția secretă propusă de Jamie, în timp ce mai ciuguleam din omletă și mai sorbeam din cănile cu ciocolată caldă. Weevil stătea la câțiva metri distanță, în sacul de dormit al Kentei, rezemat de un copac, cu ochii la noi și urechile ciulite, să prindă cât mai mult din ce spuneam.

— Oricum am face, tot ieșim în pierdere, bombăni Richard. N-avem de ales între două variante. Weevil asta — tâmpit nume! — nu avea ce să caute aici. Dar uite că e aici și nu se poate întoarce decât... cu ajutorul minicomputerului, continuă el, coborând vocea încât mai mult i-am ghicit cuvintele.

— Dar și noi avem nevoie de *el*, șuieră Jamie, alarmat. Dacă-l șterpelește și pe ăsta, am încurcat-o! Eu zic să nici nu-i pomenim de el.

— Probabil că deja știe, am spus eu, mohorât. Că în rest nimic nu i-a scăpat. Și-n orice caz, el *nu vrea* să se întoarcă. Vrea să fie aici, cu noi. Iar dacă nu vrea el, n-o să se întoarcă.

— Și atunci ce facem? întrebă Gen. Îl ignorăm, doar-doar s-o da bătut și pleacă? Sau ne prefacem că-i suntem prieteni, dar nu-l scăpăm din ochi?

— Tare nu-mi place să ținem pe cineva la distanță, mormăi Jamie, evitându-mi privirea. Mi s-a întâmplat de atâtea ori și știu cum e. Mama zice că e un fel de hărțuire. Sunt oameni care, deși vor cu adevărat să-ți fie prieteni, nu știu cum, pentru că n-au mai făcut-o niciodată.

Am pufnit dezaprobator, dar m-am abținut să comentez. Jamie s-a înroșit.

— Și cu mâncarea cum rămâne? Sau cu apa? Nu putem să-l lăsăm să bea din râurile de aici, e riscant. Pare o cruzime din partea noastră să stăm aici și să mâncăm, când el n-are nimic. Eu mă simt foarte aiurea. Oricum nu mi-e foame, aș putea să-i dau eu...

— Kenta, pentru Dumnezeu, ești în stare să-i dai și haina de pe tine, răbufni Gen. Adam, tu ai tăcut tot timpul. Ce crezi că ar trebui să facem?

Am oftat.

— Nu știu, am zis, abătut. Chiar nu știu. Dacă-aș putea, m-aș întoarce la Quested Court, l-aș lăsa acolo și aș lua-o de la capăt. Dar fiecare clipă pierdută înseamnă mult pentru Kai, în Shakesh... și pentru Hannah.

— Chiar trebuie să luăm o hotărâre acum? întrebă Richard, cu grijă. N-am putea să pornim odată, să găsim măcar drumul spre nord? Treaba lui ce face! Dacă vrea să se ia după noi, bine, dacă nu, nu. Kenta, dacă ți-e milă de el că flămânzește, poți să-i dai pâinea care ne-a rămas de ieri — măcar să-i pară rău c-a venit, dacă nu altceva. Ne învârtim în jurul cozii. Am putea foarte bine să discutăm în mers — dacă nu putem judeca drept, barem să găsim calea cea dreaptă.

Am găsit surprinzător de ușor calea cea dreaptă de care vorbea Richard.

Drumul spre nord s-a dovedit a fi mare și bătătorit, șerpuiind până la un pod păraginit, după care intra iarăși într-o pădure. Am pătruns cu inima grea în întunericul dintre copaci, regretând cerul albastru și soarele din urma noastră.

— Păcat de harta aia! murmură Kenta. Mi-ar fi plăcut să știm mai clar încotro mergem... sau măcar cât e până acolo. Adică o fi o zi de mers? Două? Că pădurea asta pare să nu aibă sfârșit.

— Probabil c-așa e, mormăi Jamie. Deja mă dor picioarele.

Deși nimeni n-a pomenit despre el, toți ne gândeam la Weevil. Se ținea după noi ca umbra, cu sacul de dormit al Kentei pe umeri, ca să-i mai țină de cald, șlempăind cu papucii lui ferfenițiți. O văzuserăm cu toții pe Kenta cum rămâne în urmă și îi strecoară în palmă ultimele resturi de pâine; la cum o știam, probabil că i-o fi zis și o vorbă bună. Cel puțin n-o să moară de foame, deși nu i-ar strica o lecție, mi-am zis eu, cu amărăciune.

Furia și ciuda, la care se adăuga gustul fad al omletei, mă făceau să mă simt rău, rușinat și nefericit. Cu rucsacul greu în spate și-n piept cu inima grea, abia mă târam, posomorât.

Râul Ravven

Însă pădurea avea un sfârșit. Până spre amiază, copacii au început să se rărească, lăsând locul pajiștilor cu iarbă deasă. În afară de drumul bătut care se întindea înaintea noastră, nu era niciun semn de viață, doar păsările care se roteau pe cerul senin și vântul ce șoptea prin iarbă.

În stânga noastră se înălțau crestele unui lanț muntos, iar vârfurile cele mai înalte se pierdeau în norii albi. Probabil că și stâncile de la punctul nostru de intrare în Karazan făceau parte din același lanț; se întindeau în urma noastră, spre sud, iar în față, la nord, se pierdeau în ceața cenușie din zare.

— Hei, uite un loc numai bun pentru un picnic! ciripi Jamie, plin de speranță.

— E mult prea devreme să facem un popas, protestă Richard. Gândește-te numai cât de lung o să ți se pară timpul până după-amiază, iar până la masa de seară mai e o veșnicie!

— Rich are dreptate, am zis și eu, cu jumătate de gură.

Așa că ne-am potrivit mai bine rucsacurile în spinare și am continuat să înaintăm greoi, pas cu pas, până când soarele s-a ridicat chiar deasupra noastră.

— De data asta, chiar că-i locul perfect pentru un picnic, zise Rich zâmbind.

Așa era. Ajunseserăm pe malul unui râu lat și molcom.

— Cred c-aș putea să înot în el, spuse Rich uitându-se la apă cu mâinile în șold. Nu pare să fie cine știe ce curenți, iar eu sunt campionul școlii la stilul liber.

— Ba mai bine te-ai abține, șopti Gen. Mie nu-mi place cum arată apa asta. E prea închisă la culoare, aproape neagră. Asta înseamnă că-i adâncă... și cine știe ce zace dedesubt...

Gen avea dreptate. Ceva mai la vale, se vedea o plută de lemn, trasă pe mal, destul de departe de apă, ascunsă în parte de crengile unei salcii. Aproape de plută era și o frânghie groasă, întinsă între cele două maluri, pe deasupra râului.

— Grozav! exclamă Rich. Avem un loc la umbră pentru picnic, apă să ne umplem bidoanele și un sistem de transport de-a gata! Asta numesc eu aventură „civilizată”!

Și-a scos imediat bidonul din rucsac și s-a îndreptat vesel spre malul apei.

— Richard, nu!

Groaza din vocea Kentei îl opri imediat.

— Ce-i?

— Mi-am adus aminte de unde știu locul ăsta, din *Explorarea Citadelei Întunecate*, zise Kenta. E cam bizar să-l văd iară, am senzația că visez. Când eram în căutarea citadelei, am stat mult timp aici; sunt aproape sigură că eram pe malul celălalt și mă chinuiam să traversez râul. Dar n-am reușit decât după ce am mers mult spre est, unde se varsă în mare.

— Cum adică?! făcu Rich, nedumerit. Dar...

— Se numește Râul Ravven, mai spuse Kenta încet, cu o seriozitate care m-a făcut să-mi dau seama că toată povestea avea un sens adânc, cel puțin pentru ea, dacă nu și pentru noi.

Văzându-le fețele, am priceput că erau la fel de nedumeriți ca și mine. Și eu, ca și Rich, credeam că problema era foarte simplă: ne urcam pe plută, treceam dincolo, ținându-ne de frânghie, și gata.

— Kenta, dar „ravven” nu se pronunță cu *a* scurt, piui Jamie, ci cu *a* lung. Așa se spune în engleză la corb. *Ravven*, cum îl pronunți tu, nu există.

— Ba există, zise Weevil, ajungând în sfârșit lângă noi.

Weevil rămăsese atât de mult în urmă, că începusem să sper că îl pierduserăm. N-avusesem baftă.

— „Raven” înseamnă corb. Este o pasăre cu penele negre ca tăciunele, care croncăne și sfâșie alte

animale pentru hrană. Se spune că prevestește nenorociri. Dar dacă pronunți cuvântul ca ea, înseamnă altceva. Înseamnă să te repezi asupra prăzii cu voracitate.

Am rămas toți cu ochii la el și cu gurile căscate. Până și Jamie părea impresionat.

— Și ce înseamnă vor... aia... vor...

L-am întrerupt, întrebându-l pe Weevil, cu o privire piezișă:

— Care-i treaba, ai înghițit vreun dicționar? Te-a întrebat cineva ceva?

Weevil ridică din umeri, cu ochii în pământ.

— N-am nicio vină că mi-am adus aminte de ceva ce-am citit mai demult, mormăi el.

— Se numește „memorie fotografică”, ne informă Jamie, cu o undă de invidie. Și eu am așa ceva. Eu...

— Stai puțin, Jamie, interveni Gen. Las' că ne povestești tu cum e cu memoria fotografică, diseară, la focul de tabără. Acum aș vrea să o aud pe Kenta. Ce-i cu râul ăsta Raven-Ravven și ce se întâmplă dacă încerci să-l traversezi?

Kenta ronțăia un măr și ne ascultase pe toți fără să zică nimic. A mai mușcat o dată, a mestecat și a înghițit, în timp ce noi o urmăream nerăbdători. Când răspunse, îi vorbi direct lui Gen, dar cu o deznădejde stranie, care mi-era de neînțeles.

— Îți arăt imediat.

Și-a luat avânt și a aruncat în apă mărul, din care mâncase jumătate. O aruncare foarte bună, pentru o fată. Mărul făcu un arc de vreo zece metri prin aer și pică în apa neagră și uleioasă — *pleosc!*

În secunda aceea, apa a prins viață, agitându-se și sfârâind în mii de forme care patinau una peste alta, sclipind în lumina soarelui. Și cât ai pocni din degete, ba chiar mai repede, mărul s-a scufundat, a dispărut ca și cum n-ar fi existat niciodată.

— Punct ochit, făcu Rich posac. Nu degeaba e pregătit vaporeșul ăla. Kenta, ce-s ființele astea?

— Piranha, fac pariu, zise Jamie, cu o încântare sinistă.

— Nu, nu-s piranha. Sunt un fel de păianjeni de apă carnivori. Numai că... devorează... orice. Fructe, cum ați văzut. Frunze. Năvoade, dacă încercați să-i prindeți. Chiar și lemn.

Chiar și lemn?!...

— Păi, atunci pluta..., am îngăimat eu.

— Cu pluta reușești să traversezi doar o parte din râu, șopti Kenta. După care...

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Apoi Rich spuse, cu o voce nefiresc de optimistă: .

— OK, deci râul e plin de păianjeni din ăștia vor... cum le zice. Dar oamenii îl traversează *totuși*. Și folosesc pluta asta, nu? Altminteri de ce-ar fi aici? Deci întrebarea e...

— Întrebarea e cum, încheie Gen, cu o privire absentă, pe care o mai văzusem și altă dată.

Deși trăsăturile feței i se schimbaseră mult, expresia îi rămăsese. Asta însemna că se gândea... profund.

— Ce-ar fi să cercetăm nițel malul râului? Să vedem dacă nu găsim ceva care să ne indice o altă posibilitate. Pentru că Rich are dreptate. Singurul lucru pe care îl știm sigur e că trebuie să existe o cale.

Am terminat de mâncat și apoi am pornit pe malul râului, având grijă să ne ținem departe de apă. În unele locuri era nisipos și neted, aproape ca la plajă. În altele, copacii ajungeau până-n buza râului, iar frunzele umede se strângeau printre rădăcinile lor noduroase. Ici, colo, mai vedeai și tufe crescute pe mal, dar niciunul dintre noi nu părea nerăbdător să-și croiască drum printre ele.

Eu am luat-o la stânga, spre locul unde se afla pluta. Voiam să mă uit mai bine la ea. Mai întâi, am examinat frânghia de peste râu. Era groasă aproape cât brațul meu și părea într-o stare bună. Era legată cu un nod strașnic de un copac înalt, la mare distanță de malul propriu-zis; la cât de întinsă și la cât de sus era, puteai să treci pe deasupra râului fără să atingi apa. „Bine și-așa”, mi-am zis eu, destul de pesimist. De fapt, și pluta era făcută din niște plăci de lemn puse de-a latul unor prăjini, fixate cu niște cuie care păreau destul de zdravene.

M-am ridicat de jos și m-am uitat de-a curmezișul apei. Nimic nu trăda că sub luciul ei forfotea viața — sau moartea. Unde stăteam eu, malul era plin de pietre, fără vegetație și cobora lin până la apă. Se vedeau încă urmele lăsate de ultimii care folosiseră pluta și o trăseseră departe de apă, unde era în siguranță. Pietrele aveau toate mărimile și culorile, un amestec pestriț, și gri, și maronii, și albe ca niște oase... *Ca niște oase?* M-am aplecat brusc și am luat de jos una dintre pietrele albe. Care nu era piatră. Era un os de la un deget, dar între timp se albise la soare,

netezit de apă și de vânt. Apoi am mai luat unul... și încă unul. M-am întors încet cu spatele la râu, plimbând privirea în stânga și în dreapta mea. Peste tot erau oase. Dar nu numai oase mici, cum erau cele de lângă apă, ci de toate formele și mărimile, pe jumătate ascunse prin iarbă, printre buruieni și tufe. M-am înfiorat până-n străfundul inimii. Înaintam atent printre ele și simțeam cum mi se face pielea găinii recunoscând ba un os de la picior, ba un omoplat. Era un cimitir... un cimitir în jurul locului unde stătea pluta. *De ce?*

Când, din greșeală, am găsit răspunsul, mi s-au înmuiat genunchii de-adevăratelea... și am ajuns față-n față cu un schelet uman, strălucind stins ca fildeșul în jocul de umbre al salciei. O frânghie zdrențuită și pe jumătate putrezită încă mai era înnodată în jurul gâtului sau, mai precis, peste ce mai rămăsese din el.

Totuși nu rânjetul craniului m-a făcut să urlu — un urlet sugrumat, de repulsie și de răzvrătire, care i-a făcut pe ceilalți să vină în fugă și să se uite încremeniți la ceea ce descoperisem.

Era un indicator de lemn. Pe jumătate ascuns între tufe, crăpat și putred, acoperit de mucegai și de ciuperci otrăvitoare... dar încă lizibil. Abia lizibil.

Vadul Nadei Vii.

Richard, cu fața ca tăiată-n piatră și foarte palidă, se uită, cu ochii îngustați mânioși, spre râul uleios.

— Acum știm cum trec ei, oamenii *regelui Karazeel*, zise el, apăsând disprețuitor ultimele cuvinte. Le dau

păianjenilor de ronțait ceva mai... interesant... decât lemnul.

— Richard, te rog, scânci Gen, cu ochii ieșiți din orbite.

— Deci știm cum fac... dar asta nu ne ajută. Totuși *trebuie* să trecem.

— Abia acum înțeleg ce voia să spună Q, atunci când ne zicea că evoluează, șopti Jamie. El n-ar pune niciodată o asemenea soluție într-un joc destinat copiilor.

Urmă o pauză lungă.

— Hai să vedem ce avem prin rucsacuri, am zis eu, încet. OK, nu-mi închipui că, dacă îi îmbii cu niște lapte condensat, legat de plută pe dedesubt, o să aibă același efect ca... același efect, dar poate găsim și altceva, folositor.

Fetele s-au pus imediat pe desfăcut bagaje, mulțumite că au altceva de făcut decât să se gândească la descoperirea mea.

— Mâncare de fasole... clătite instant... cereale cu miere și zmeură... ketchup iute...

— Gen, zău, și-așa mai e o vecie până mâncăm de seară, și după cum stau lucrurile, poate că nu mai mâncăm deloc! se tângui Jamie.

— Chibrituri... sfoară... loțiune pentru plajă... desfăcător de conserve... spray de țânțari... soluție inflamabilă cu ardere lentă... bureți de vase...

— Gen, stai puțin.

O idee firavă îmi juca fantomatic prin minte. Am prins-o și, temându-mă să mă uit la ea mai de

aproape, ca să nu se evaporeze, am făcut un pas înainte. M-am lăsat pe vine și am început să cotrobăi prin grămada de bagaje. M-am ridicat ținând triumfător în fiecare mână câte un obiect. Le-am zâmbit celorlalți încurajator — cel puțin eu așa speram —, dar ei mă priveau nedumeriți.

— Știu că pare o nebunie, am început eu șovăitor, dar ascultați-mă puțin și spuneți-mi ce credeți...

Traversarea

Peste o jumătate de oră, pluta era gata, cu toate bagajele noastre îngrămădite la mijloc. Fetele se foiau înfrigurate pe mal, așteptând lansarea la apă cu ochi mari, înspăimântați. Weevil rămăsese lângă ele, înfolit cu sacul de dormit al Kentei și cu o moacă lungă, de parcă-și plângea de milă.

Eu și Rich am apucat de câte un colț al plutei și am împins-o cu putere. Cântărea o tonă. Dar încet, încet am reușit să o ducem spre apă, pe panta pietruită a malului. Jamie țopăia de colo-colo, vârandu-ni-se în suflet și dându-ne sfaturi:

— Băieți, aveți grijă la piatra aia mare! Hopa, nu e o piatră, e... nu contează. Ușurel, Adam, să nu te uzi

la picioare! Rich, fii atent la craca aia! Aoleu, ce nasol te-ai lovit! Hai că mai aveți puțin!

Într-un sfârșit, l-am auzit strigând:

— Bravo! *Hai că ne-am descurcat!*

Eu și Rich am schimbat o privire ironică.

Dar n-aveam noi timp de gargara lui Jamie... nici de altceva.

— Fetelor, repede, urcați! La mijloc, da' fuga!

Weevil și Kenta n-au așteptat să li se spună a doua oară. Deja prin locurile unde lemnul plutei intrase în apă, apa se învolburase de lupta făpturilor lacome. Dar Gen rămăsese încremenită pe mal, cu obrajii în palme și ochii cât cepele.

— Adam, nu știu dacă eu...

Fără menajamente, am luat-o pe sus și i-am dat drumul la mijlocul plutei. Dar greutatea noastră, împreună, a înclinat pluta alarmant și am simțit brusc apa rece ca gheața la picioare. Aproape instantaneu o durere ascuțită ca o înțepătură de albină mi-a sfredelit glezna.

— La naiba! am bombănit.

— Ai pățit ceva? mă întrebă Rich, din capătul celălalt al plutei, ținându-se cu amândouă mâinile de frânghie, gata de acțiune.

— Nu, am mormăit, încercând să ignor durerea din picior. Gata, hai!

Am început să plutim încet peste râu, cu fetele și Weevil stând la mijloc, printre bagaje, cu Rich în față și cu mine în spatele plutei.

Curentul era mai puternic decât ni se păruse, mult mai puternic. Eu socotisem că traversarea o să ne ia cam zece minute, nu mai mult. De fapt, socotisem e mult spus — mizasem, ca la jocurile de noroc. Dar când am ajuns pe la mijlocul râului, pluta a început să devieze spre dreapta, mânată de curent. Frânghia s-a curbat ca struna unui arc uriaș, trosnind pe la nodurile care o țineau legată de copaci. Dacă am fi stat în picioare, pluta ar fi zburat pur și simplu de sub noi și ar fi luat-o la vale, lăsându-ne atârnați de frânghie ca niște rufe puse la uscat. Dar când am simțit apa devenind din ce în ce mai năvalnică, Rich și cu mine ne-am întors spre amonte, cu fața la culmile muntoase, proptindu-ne cu picioarele în grinzile transversale ale plutei, împingând-o în contra curentului. Deja când trecuserăm de jumătate, umerii parcă-mi luaseră foc, iar palmele mi-erau carne vie de la frecarea de frânghia aspră. Pluta înainta încet ca melcul. La rândul lui, și Richard se opintea, gâfâind și înjurând printre dinți.

Dar nu lentoarea înaintării era problema noastră cea mare. Ci aceea care începuse din clipa în care pluta atinsese apa: un tremur, un râcâit care se simțea prin lemn de parcă îl șmirghelua cineva pe dedesubt... sau ca și cum un milion — sau zece milioane — de guri minuscule îl ronțăiau pe sub apă.

— Adam, strigă Jamie cu o voce gătuită, au ajuns...

M-am uitat peste umăr. Se ghemuise cât putuse de aproape de grămada de bagaje, cu spatele la

Weevil și la fete. Ținea în mâini, ca pe o armă, un băț care avea legată bine la un capăt o cârpă de spălat vase. Stătea cu ochii holbați la marginea plutei.

Veniseră, așa cum știam că vor face. Dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru clipa în care i-am văzut. O masă fremătătoare, convulsivă de păianjeni, fiecare dintre ei doar cât o boabă de strugure, un rotocol transparent și umflat ca o bilă de flegmă, cu piciorușe iuți, cățărându-se pe lemnul plutei și îndreptându-se spre grămada îngrozită de ființe din mijlocul ei.

— Curaj, Jamie! Știi ce ai de făcut. Stai cu ochii pe ei și, dacă trebuie, treci la treabă!

M-am întors iarăși spre apa râului. Oare mi se părea mie sau pluta începuse să se lase? Zgomotul ăla hârșăit era într-adevăr mai tare, mai aproape?

Mi-am alungat gândurile fără rost, am strâns din dinți și, ignorând durerea sfâșietoare din gleznă și vibrațiile pe care le simțeam în tălpi, am tras de frânghie. O mână... acum cealaltă... acum dreapta... acum stânga...

— Adam! Uite, i-a oprit!

Din toate părțile, marginea plutei era năpădită de păianjeni: o dantelă bizară și vie, puțin mai lată decât palma mea. Jamie avea dreptate. Ca o barieră invizibilă, spray-ul de gândaci trasase o barieră groasă, care-i ținea pe loc, cel puțin deocamdată.

— Bravo, Jamie! am mârâit. Bine lucrat!

Malul celălalt începuse în sfârșit să se apropie și nici curentul apei nu mai era așa puternic. Și-atunci de ce se simțea pluta parcă mai grea? Am aruncat o

privire spre Richard și am văzut cum mușchii brațelor i se umflau de ziceai c-or să pocnească de atâta efort; era roșu la față și transpirat, iar șuvițele de păr blond i se lipiseră de frunte. Privirile ni s-au încrucișat pentru o clipă.

— Pluta! rosti el, gâfâind. Se scufundă... Pe măsură ce... îi rod lemnul pe dedesubt!

În secunda aceea, s-a auzit o fată țipând și Jamie urlând îngrozit. Disperat, strângând bine de frânghie cu palmele ferfeniță, m-am uitat în jos... și am văzut cum păianjenii se urcau unii peste alții, rostogolindu-și corpurile mici și umflate peste stratul celor dinainte, care tremurau gelatinos în dâra de insecticid, formând un covor viu peste ea. Spărseseră prima noastră linie de apărare. Nu mai era timp.

— Jamie, am zis, cu vocea întretăiată.

— Gata!

Am zărit cu coada ochiului că trecuse într-adevăr la fapte: din bățul de chibrit din mâna lui Jamie, aproape invizibilă, flacăra șovăitoare atinse marginea cârpei muiate în soluția inflamabilă. Apoi mâna subțire a Kentei s-a așezat peste mâna lui, potolindu-i tremurul, și torța improvizată se aprinse. Cu picioarele crăcănate, să-și țină echilibrul, cu ochii holbați de groază, Jamie începu să măture, cu mișcări largi și haotice, valul păianjenilor ce ne asaltau. I-am auzit pocnind și sfârâind. Pentru o fracțiune de secundă, am văzut-o și pe Gen, cum se ferea, înnebunită de spaimă, cu fața îngropată în palme. M-am întors

iarăși cu spatele la ei și am tras de frânghie cu toată puterea.

Dar pluta încetinea. Îndărătnică și greoaie, abia mai înainta câte un centimetru. În spatele meu, Jamie gâfâia, și pufăia, și scheuna. Simțeam cum pluta se lasă puțin sau se rotește, când se răsucea el dintr-o parte în alta. Timpul se scurgea înfiorător de încet. Dintr-un ungher al ființei mele, fiorul de panică creștea, gata să dea năvală. Nu mai era cale de întoarcere. Pluta se scufunda din ce în ce mai mult. La început, fusese la o palmă deasupra apei, iar acum valurile mici și unsuroase clipoceau și săltau peste marginea ei, fiecare cu o creastă înspumată de păianjeni, ca valurile ce se sparg de țărș.

Deodată, Gen țipă — un țipăt așa de ascuțit, că mi-a înghețat sângele în vene.

— Jamie, vai, se cațără unul pe mine! Repede! Ajută-mă!

Dar Jamie pierdea bătălia. Oricât de repede pârlea el un rând de păianjeni, în urmă veneau și mai mulți. Am ezitat preț de o secundă, măsurând cu privirea cât mai aveam până la mal. Nu mult, nu mai era mult. Torța lui Jamie începuse să se stingă, focul pălea... eram încolțiți. Am schimbat o privire cu Rich.

— Jamie, *acum!*

Cu un scâncet slab, Jamie se repezi cu rămășițele arse să frece lemnul plutei și tot rotea repede cârpa, căutând a doua barieră invizibilă... Să fi trecut deja păianjenii de ea? Sau se îmbibase cu apă? Torța aia mai ardea?

Malul era la o aruncătură de băț. Am închis ochii și am tras cu toată puterea... și-n jur mai mult am simțit decât am auzit cum izbucnește vâlvătaia ultimei noastre linii de apărare.

Împreună, eu și Rich trăgeam pluta tot mai aproape de mal, horcăind agonici și strângând din ochi, să ni-i ferim de usturimea transpirației. Pluta ajunsese subțire ca o foaie de hârtie, cu o încărcătură de păianjeni hulpavi, a căror colcăială se întetea, zumzând frenetic în jurul ultimei fortărețe: dreptunghiul de foc care ne despărțea de ei, acolo unde turnasem o dâră de soluție inflamabilă, mai demult, parcă acum o veșnicie.

Și am ajuns. Puteam să atingem cu mâna copacii pe care la început îi văzuserăm mici de tot, în depărtare. Deslușeam perfect și crengile mai subțiri, și frunzele, și adușmea mirosul reavăn de pământ. Atunci am simțit solul sub noi, dar nu cum simți râcâindu-se lemnul de nisip, ci ca atunci când strivesti ceva care opune rezistență.

— Repede, *săriți!*

Pluta s-a lovit ușor și a ricoșat. Eu mi-am pierdut echilibrul și aș fi căzut grămadă în apă, dacă nu m-aș fi ținut bine de frânghie. Apoi Rich a sărit pe mal ca un campion la săritura în lungime și eu după el, cu o mână plină cu bagaje. Am aterizat cu fața-n nisipul fin de pe mal... și m-am rostogolit... La sfârșit, m-am ridicat într-un cot și am rămas cu privirea la ce mai rămăsese din pluta cuprinsă de flăcări.

Nu-mi venea să cred că reușiserăm. Fiindcă rămăsese incredibil de puțin din pluta de lemn, care

acum se răsucea încet în jurul axei sale ca un rug funerar plutitor, cu cercul subțire de foc care se încăpățâna să ardă și cu fuiorul de fum negru care se ridica spre cerul senin. Ceilalți erau și ei întinși pe mal, lângă mine: Weevil, Kenta, Rich, Gen... și Jamie. Am reușit cumva să-i fac cu ochiul și să schițez un zâmbet:

— Bravo, Jamie!

Iar el s-a îmbujorat, căpătând o nuanță bizară de trandafiriu-verzui, apoi s-a întors cu spatele, icnind.

Mi-am scos bocancul și șoseta jilavă și l-am prins pe păianjenul încleștat de glezna mea, roșcovan de îmbuibat de sânge. Când l-am tras, a ieșit cu tot cu o bucățică de carne cât o gămălie de ac, prinsă în clești. I-am dat drumul pe plajă și a rămas așa, ca o balenă eșuată, incapabil să se miște de atâta ghiftuială, cu picioarele țepene și neputincioase pe lângă abdome-nul dezgustător de umflat.

Rămășițele plutei mai scoaseră câteva suspine, aplecându-se când într-o parte, când în cealaltă, după care dispărură în apele moho-râte ale Râului Ravven.

— Mare noroc că nu va fi nevoie să ne întoarcem tot pe-aici, nu? întrebă Rich, cu o încercare de zâmbet.

M-am gândit atunci la minicomputerul bine pitit în rucsacul meu... la drumul străbătut până aici și la cât mai avea să fie.

Am ridicat bocancul și l-am lăsat să cadă peste păianjenul imobil, ascultând cu plăcere zgomotul scos când l-am storcoșit. Apoi m-am ridicat anevoie și i-am întins o mână și Kentei.

— Hai să mergem! Nu știu ce simțiți voi, dar mie, unul, mi-ajunge pentru o viață cât am tras cu râul ăsta.

Pădurea Larmei

Pe malul acesta al râului, drumul urca o vreme, apoi dădea într-o câmpie mare, care se întindea cât vedeai cu ochii. Vântul pieptăna firele ierbii verzi-albăstrui, vălurind-o, ca pe mare. La început, soarele de toamnă ne bătea drept în față; apoi, treptat, pe la sfârșitul după-amiezii, a apus undeva în stânga noastră, dispărând în spatele munților. Și chiar din clipa aceea aerul s-a răcit brusc, și odată cu el și entuziasmul nostru.

— Chestia aia din față, pata aia neagră, e ce cred eu? întrebă Jamie plângăreț.

Am ridicat privirea și m-am uitat în direcția în care arăta el cu mâna. Într-adevăr, la orizont se întindea umbra unei păduri.

— Hai să înnoptăm aici, sub cerul liber, zise Jamie, când am ajuns la marginea pădurii, în lumina săracă a amurgului. În ea e întuneric și miroase a umezeală. M-am săturat să dorm prin păduri și să mă gândesc mereu la ce-o fi în spatele fiecărui pom și-al fiecărei tufe.

— Nu știu ce să zic, Jamie, îi răspunse Gen, rezervată. Într-un fel, sunt de acord, numai că până acum am avut noroc. N-am văzut pe nimeni pe-aici. Dar cine ne spune că va fi la fel și de acum înainte? Și dacă, în timp ce dormim duși pe marginea drumului, trec pe lângă noi soldații odioși ai regelui Karazeel? Cred că ar trebui să rămânem prudenți: să mergem în pădure, aprindem focul și profităm de adăpostul copacilor. Vezi cum bate vântul? Dacă o să înceapă ploaia?

Avea dreptate, bătea un vânt care te îngheța până-n măduva oaselor. Când eram la drum, ne bucuraserăm de adierea care ne răcorea fața, dar între timp își schimbase direcția și devenise un vânt aspru și rece, care biciuia câmpia din urma noastră, ne înțepenea ceafa și ne îngheța mâinile. La adăpostul copacilor ar fi fost mult mai bine.

— Totuși ia uitați-vă la drumul ăsta, interveni Richard. Se bifurcă, vedeți? Brațul mai lat o ia direct prin pădure, iar celălalt cotește la stânga. Care credeți că-i drumul cel bun?

Imposibil de spus. Ce n-aș fi dat să văd vreun indicator care să ne spună, salvator, „Shakesh — 5 km”! Dar nu era nimic, nicio săgeată sau vreun alt semn care să ne arate încotro să o luăm.

— Drumeagul de la stânga ocolește pădurea, spre munți, murmură Gen. Ca și cum ar evita-o, din cine știe ce cauză. O fi doar un ocol care duce în același loc?

— Dar de ce ar ocoli cineva atâta? întrebă Rich. După mine, drumul bun e drumul cel mai scurt.

— Păi, atunci să intrăm în pădure, am zis eu, cu jumătate de gură.

Ceva nu-mi mirosea a bine. Era ciudat să ai un drum care traversa pădurea și altul care o ocolea. Dac-ar fi fost după mine, mai degrabă aș fi mers de două ori mai mult, decât să mă afund printre umbrele pădurii.

— Deci înnoptăm aici? întrebă Weevil, apropiindu-se șchiopătând și târând pe jos sacul de dormit al Kentei.

Probabil că papucii i se rupseseră de tot, fiindcă acum era desculț, jigărit și zgâriat de abia mai reușea să se țină pe picioare.

— Care noi? i-am tăiat-o eu. În ceea ce *ne* privește, facem tabăra în pădure. Cât despre *tine*, faci ce vrei.

Privirea Kentei m-a stânjenit puțin, dar m-am prefăcut că n-o observ.

Am înaintat cu greu pe drumul cel mare, într-o tăcere deplină, printre șirurile de copaci care păreau să ne încercuiască. Deasupra noastră, frunzele șopteau și oftau. Din adâncul pădurii, se auzea un zgomot, un fel de ciripit care părea că se revarsă spre noi, tot mai aproape.

— Seamănă cu bâzâitul calculatorului, murmură Kenta. Or fi albine sau vreun stol de păsări care se pregătesc de culcare.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, zumzetul se stinse până când nu l-am mai auzit deloc. Parcă mergeam cu ochii închiși, așa era de beznă... dar măcar nu mai bătea vântul.

— Ce ziceți? ne întrebă Richard. Locul ăsta nu vi se pare la fel de bun ca oricare altul?

Nu ne-am mai ostenit să-i răspundem; pur și simplu am luat-o după el, îndepărtându-ne vreo douăzeci de metri de drum, și ne-am prăbușit în sfârșit pe mușchiul catifelat și umed ce îmbrăca malul unui pârau.

— Și dacă Weevil nu reușește să ne mai găsească, în ascunzișul ăsta? întrebă Kenta îngrijorată.

— N-avem noi bafta aia, am mârâit. Uite că vine.

Ca o pată de culoare, silueta înainta spre noi printre copaci.

— Poate ar trebui să ne mutăm mai departe de pârau, zise Kenta. Țin minte sigur că ăsta era un pârau care vorbea. „Cine bea din apele mele se va preface în...” Ei, oare cum zicea?

Richard se duse agale spre pârau și se aplecă deasupra apei, ascultând.

— Dacă vorbește, o fi în șoaptă, că eu n-aud nimic.

— Oricum, cât timp nu bem din nicio apă, suntem în siguranță. Eu de-aici nu mă mai mișc, mormăi Jamie. Nu mai plec și gata! Mă dor picioarele de nu știu ce-i cu mine, am făcut și bășici. Aicea rămân pân-oi muri de bătrânețe!

— Ei, eu nu, replică Gen, ridicându-se cu greu în picioare. Mă duc să caut lemne. Dacă n-avem lemne, n-avem foc și nici Supă Orientală cu tăiței Kung Fu, Jamie. Adio căldură, adio lumină! Hai, sus!

Jamie se sculă bombănind și veni după noi, în căutarea unor lemne uscate, care nu se găseau prea ușor. Pe jos era rece și umed, lichenii dantelați năpădiseră crengile căzute, grele și sfărâmicioase. Când am reușit în sfârșit să încropim o grămăjoară și să aprindem focul, lemnele nu scoteau decât un fum jalnic și nu voiau să se aprindă.

Ne-am strâns toți în jurul conului de vreascuri, nădăjduind că or să apară curând și flăcările și regretând că nu păstraserăm nicio picătură din soluția inflamabilă. Weevil stătea sub un copac, ceva mai încolo, spărgându-și posac bășicile din tălpi.

— Nici măcar o crenguță n-a adus, șopti Jamie destul de tare, dar fac pariu că o să fie primul la supă cu tăiței. Trebuie să recunosc că ai avut dreptate, Adam, în privința lui...

— N-o să mănânce nimeni supă cu tăiței, dacă nu reușim să aprindem focul ăsta, îi atrase atenția Gen.

— Am o idee! sări Richard. Ce-ar fi dacă rupem o fâșie mică din hartă, de pe margine? Numai cât să întetească puțin flacăra. Hârtia aia e tare veche și-i bine uscată, o să ardă grozav!

— Rich, tu chiar ai înnebunit? am bâiguit, nevenindu-mi a crede ce aud.

— Adam are dreptate, încuviință Jamie, fără trageri de inimă. Nu se cuvine să arzi hărțile magice,

nici măcar pe cele pătate de cerneală, zise el înghițind în sec, cu ochii la pachetulul cu tăiței. Deși... poate numai un colț mic de tot, din partea care e înnegrită. S-a întunecat deja și mor de foame!

Într-adevăr, era întuneric, așa de întuneric încât, când Jamie a desfăcut harta, abia am mai putut distinge pata neagră și desenul. Și totuși...

— Stați puțin, zise Gen deodată, tocmai când Rich se pregătea să rupă cu grijă un colț înnegrit. Ia uitați-vă la pată, la porțiunea mai întunecată! Kenta, dă-mi puțin lanterna!

Când a aprins lanterna, am văzut toți ce voia să spună. Marginea petei negre era acum în alt loc. Înainte, negreala acoperea tot ce era deasupra Arakeshului. Dar acum se vedea clar unde se termina pădurea de la nord de cetate, și râul Ravven, și vadul... și drumul bifurcat de la marginea pădurii unde ne aflam acum... Era trecut chiar și numele ei: Pădurea Larmei. Dar mai la nord de marginea pădurii, harta rămăsese înnegrită, ca înainte.

— Aha! exclamă Jamie, victorios. Pata se micșorează! Curând, o să dispară de tot și o să avem o hartă ca nouă!

— Hmm, murmură Kenta. Ca nouă, zici... oare de ce mă îngrijorează treaba asta?

— OK, OK, știm că *nu* e nouă, răspunse Jamie, apărându-se. Am mai dezbătut o dată problema asta. Probabil că am luat-o din butoiul cu hărți *folosite*. Dar n-ar trebui să...

— Hărțile noi erau mai ieftine decât cele folosite, reflectă Kenta, îngustându-și concentrată ochii negri. N-are nicio logică. De ce să fie mai ieftine?

— Poate a schimbat careva etichetele, sugeră Richard, ca să facă o glumă sau ca să cumpere o hartă nouă mai ieftin.

— Nu, spuse Kenta, cu o voce care trăda înfiri-
parea unei alternative. Hărțile folosite costau zece
galbeni, iar cele noi doar cinci. De ce ar fi mai valoros
un lucru folosit decât unul nou? E illogic. Asta dacă
nu cumva...

Toți o urmăream ținându-ne respirația. Dar ea
clătină din cap, nemulțumită.

— Dacă nu cumva harta devine mai valoroasă fo-
losind-o, rosti rar Gen.

— Asta-i o prostie. Cum așa? făcu Richard încruntat.

— Știu eu! sări Jamie, cu ochii strălucind în lumi-
na lanternei. Ia gândiți-vă unde suntem acum! zise el
și zâmbi la fețele noastre nedumerite. Suntem în
Karazan, da? Ce este Karazanul?

— Nu știu, o țară? O altă lume? încercă Richard.

— Da, bine, dar ce altceva mai este?

— E un joc pe calculator, am zis eu încet.

Îmi amintisem cum selectasem „Joc nou” pe calcu-
latorul lui Cameron, în după-amiaza aceea, de acum
multă vreme; cum rămăsesem dezamăgit când prima
imagine fusese un ecran negru; și cum îmi explicase
Cameron: *Se mișcă odată cu tine... harta începe să se
vadă de sub negură pe măsură ce tu înaintezi pe cărâmul
pe care-l înfățișează. Se cheamă... giulgiu.*

— De-aia costă mai mult hărțile folosite! se repezi Jamie, încântat. Pentru că o parte a hărții a fost deja adusă la lumină de cel care a călătorit înaintea ta cu ea! Sunt sigur că hărțile noi erau negre de sus până jos! Și pata se micșorează, pe măsură ce omul care a cumpărat-o...

— ...sau a șterpelit-o!

— ...călătorește mai mult! Deci oriunde am merge, pata neagră va dispărea de pe acea parte a hărții și, în cele din urmă, harta va fi clară! încheie el, triumfător.

— Asta se mai leagă de ceva, zise Kenta fără grabă. Vă mai amintiți ce spunea Hob... despre giulgiu? „Dincolo de giulgiu”...

— Da! izbucni Jamie. Așa e, Kenta, așa se cheamă pata asta în jocurile pe calculator! Că eu mă cam speriasem de ce-o fi vrut să spună Hob! Suna de-a drep-tul sinistru, fiindcă giulgiurile sunt niște... mă rog, ține de morți. Sunt pânzele alea albe și lungi cu care sunt înfășurați morții, cum poartă stafiile. Adică...

— OK, Jamie, am înțeles, îl opri Gen, nerăbdătoare. Hob nu se referea la genul *ăla* de giulgiu. El voia să spună că trebuie să trecem de hotarele actuale ale hărții, deci *dincolo de giulgiu*, pentru a ajunge în Shakesh.

— Cam de-a-ndoaselea pentru o hartă, după părerea mea, dar bănuiesc că acum nu mai vrea nimeni să-i dea foc, spuse Rich. Deci mai bine trecem la treabă și căutăm altceva foarte uscat.

Am căutat și eu, cu ceilalți, ascultându-le vorbăria însuflețită care răzbătea printre trunchiurile întunecate din noaptea tot mai neagră. Căutam, dar nu ziceam nimic. Uitaseră de un lucru...

Niciunul dintre noi nu știuse că Jamie luase o hartă... abia noaptea, târziu, aflaserăm, când ne adunaserăm în jurul focului. Dacă noi nu știam, nu știa nici Hob. Și chiar dacă ar fi știut, n-avea cum să bănuiască ce parte a hărții era acoperită de giulgiu.

Și dacă nu știa asta, atunci ce voise să spună cu „dincolo de giulgiu”?

„Cine bea din apa mea...”

— *Adam! Adam, ajutor! Aici!*

Strigătul lui Richard m-a trezit brusc, de parcă mi-ar fi aruncat o găleată cu apă rece în față. M-am ridicat fulgerător în capul oaselor, cu inima tresărind.

— Ce? Unde...

— *Vino repede! Până nu e prea târziu!*

Toată tabăra noastră — de fapt, toată pădurea — era năpădită de o larmă ciudată, un fel de ciripit, un trâncănit nedeslușit care m-a făcut să-mi acopăr urechile. Împiedicându-mă de sacul de dormit, am reușit să mă ridic în picioare, pleoștit și năuc, ca tot omul abia trezit din somn, căutând cu privirea de jur împrejur după pericol. Richard țopăia prin iarbă cu

un băț în mână, ridicând pumnul amenințător spre frunzișul copacilor de deasupra noastră.

— Dați-ni-le imediat înapoi, nenorociților! Alea-s bagajele noastre!

— Cum?! Cine...

— Eram de pază, mormăi Rich, cu o figură vinovată. Probabil că am ațipit o secundă. Și-n clipa aia au tăbărât toți! mai zise el, arătând spre crengile de deasupra.

Era încă întuneric, mai exact lumina aceea străvezie, cețoasă și cenușie, de dinaintea zorilor. De-acum mă dezmeticisem și m-am uitat atent la frunzișul copacilor. Ramurile se legănau, răvășite de forfota amestecată cu trăncănitul acela imposibil.

— Maimuțe? am întrebat răgușit.

— Nu chiar maimuțe, se cheamă *trăncănici*, zise repede Kenta din spate. Acum îmi amintesc. Asta zicea râul vorbitor: „Cine bea din apa mea se va preface în *trăncănici*”. În joc, se referea la niște animăluțe simpatice, un fel de maimuțe; iar dacă prindeai una, îți îndeplinea o dorință.

Mi-am amintit cum o alinta Q pe Hannah: „ciripica”, „maimuțica”. Oare când îi spunea așa se gândea la animăluțele astea sau invers, le botezase pe ele după ea? Oricum ar fi fost, Q cel blând n-ar fi inventat niște maimuțe ca astea pe care le vedeam noi. Scoteau țipete răgușite și stridente, și-și dezveleau c-un rânjet agresiv dinții ascuțiți ca briciul, iar ochii lor roșii luminau ca jarul.

— După cum zicea Q, se pare că astea au cam evoluat... în mai rău. Trăncănicii ăștia nu mi se par deloc drăgălași, nu prea-mi dau ghes să-i mângâi, zise Richard, acru. Ca să nu mai spun că ne-au cotrobăit prin bagaje și s-a zis cu rezervele noastre de mâncare!

Ne-am strâns toți cam plouați și ne uitam la trăncănici cum se dădeau huța prin copaci, cum făceau salturi acrobatice și cum își fâțâiau fundurile de un albastru-intens prin fața ochilor noștri, în timp ce sfășiau pachetele cu mâncare, dulciuri, ciocolată și fructe confiate și huzdupau tot. Probabil că își lansaseră atacul asupra taberei noastre într-o liniște absolută, cu precizia unei operațiuni militare bine planificate și, din clipa în care le-a reușit, au pornit tărăboiul ca semn al izbânzii.

Nimic nu ne mai rămăsese.

Căscau gurile larg și-și îndesau mâncare cu pumnii, sporovăind încântate, rânjind așa de larg că ploua cu mâncare pe iarba pădurii. Aruncau una într-alta cu boabe de orez, își turnau tăiței fărâmițați în cap ca pe niște confetti, își vârău stafide în nas și-n urechi. Doi trăncănici mai tineri se fugăreau, arătându-și colții, iar primul trecea legănându-se din creangă în creangă, agățându-se doar cu coada, fiindcă în toate labele ținea strâns niște bezele roz.

În cele din urmă, în pofida voinței noastre, ne-am surprins zâmbind la șotiile lor și chiar râzând.

— Ia uitați-vă la ăla! Își trage pungile goale de la supă pe labele de la picioare, ca pe cizme!

— Ți-a un pui, uite... e mai mic decât mâna mea! Stă atârnat de blana de pe burta mamei...

— Iar ăla de colo și-a mozelit tot ciuful din jurul feței cu o bomboană de ciocolată! Așa-i trebuie!

Deodată, Gen redeveni serioasă.

— Sunt chiar răutăcioși, ia uitați-vă! Ți-a mare de colo s-a burzului la ălălalt, mai mititel. I-am urmărit și văd că toți se iau mereu de el și îl gonesc. Mi se pare că ăl mic are ceva, o chestie strălucitoare, iar ăla răul vrea să i-o ia. Uite, iar îl fugărește! Ah!... A scăpat-o pe jos! O aduc eu!

Și-a țâșnit imediat printre tufe, bătând tare din palme să sperie creaturile:

— Uși! Fugiți de-aici! N-ați luat deja destul, lacomilor!

— Gen, ai grijă că-s răi... uite ce colți au!

Trăncăniciul care-l urmărise pe celălalt se legăna acum de o creangă, chiar deasupra lui Gen, țișând furios. Celălalt, care scăpase obiectul strălucitor, s-a retras cât să fie în siguranță, dezvelindu-și colții într-un rânjet supus.

Lângă mine, Jamie scoase un oftat adânc, la aversa de alune învelite în ciocolată, răpăind în jurul nostru.

Gen răsări dintre tufe, arătându-ne triumfătoare ceva.

— L-am luat! Nu-i al nostru, dar nu-i așa că e frumos? E un fel de fluieraș... din argint, cu un model pe o parte...

De deasupra capetelor noastre, din frunzișul pădurii, trăncăniciul alungat ne privea lung, cu ochii

ca două mărgele maronii... și-și lăbărță gura de mai-muțoi într-un zâmbet aproape omenesc.

Și-n clipa aceea, parcă toată pădurea amuți.

M-am uitat la ceilalți. Priveau și ei în sus, la trăncănici, cu ochii cât farfuriile. Kenta a fost cea care a dat glas gândului ce ni se rotea tuturor în minte:

— *Unde e Weevil?*

— Nu se poate... sau se poate? întrebă Richard, cu voce scăzută.

Am înghițit în sec. Gen se uită în jur înnebunită, de parcă spera să-l vadă pe Weevil sărind din spatele unui copac, strigând: „Bau!”

Kenta mă fixă cu o privire îndurerată.

— Vai, Adam, cum ai putut...?

— *Eu?* Dar ce-am făcut? Nu l-am pus eu să bea!

— Adam are dreptate. Știam toți că nu trebuie să bem din râu, îi atrase Jamie atenția Kentei.

— Da, Jamie, dar Weevil nu ajunsese încă lângă noi când am discutat asta. El a venit mai târziu, îți amintești, când deja începuserăm să căutăm lemne. N-a știut. Iar acum..., și vocea lui Gen se frânse.

Ca la un semn nevăzut, trăncănicii au plecat balansându-se printre crăci, iar zgomotele s-au stins treptat până la rumoarea îndepărtată pe care o auziserăm și seara, apoi se făcu liniște.

Dar nu plecaseră toți. Sus, pe o cracă, rămăsese unul. Stătea acolo, ghemuit și abandonat, urmărindu-ne atent printre frunze.

Kenta mi-a mai aruncat o privire dojenitoare. Se întoarse cu spatele la noi și o luă printre tufe, spre trunchiul copacului unde era cocoțat Weevil.

— Weevil, strigă ea, cu mâinile pâlnie la gură. Tu ești? Vino aici... coboară din copac! Nu-ți facem nici-un rău.

— Ai grijă, s-ar putea să muște, o preveni Jamie.

Dar Kenta nu-i dădu atenție. Încet, din creangă-n creangă, Weevil se dădu jos. Îl priveam cu inima grea și parcă nu-mi venea să cred că lucrurile luaseră o întorsătură așa de rea. Să fi avut dreptate Kenta? Nenorocirea asta cu Weevil era din vina mea? Aș fi putut sau ar fi trebuit să fac altceva? Weevil greșise, clar. Dar asta-mi dădea dreptul să mă port oricum?

Vocea lui Jamie m-a scos din gândurile mele:

— Hei, băieți, ne-a mai rămas totuși ceva! În buzunarul interior al rucsacului meu mai am niște gumă de mestecat, chiar două pachete! Dar cel mai important e că am o idee! Poțiunea Tămăduirii, șopti el apăsător, cum fac actorii pe scenă. Credeți c-ar avea efect la Weevil? Ce-ar fi să-i dăm o picătură, de probă?

— Nu știu ce să zic, răspunse Rich, cu îndoială. Cred că poțiunea servește la însănătoșirea celor bolnavi, iar el... mi pare un trăncănici sănătos. Nu, am irosi-o de pomană! El n-are nimic, doar că... mă rog, problema lui e foarte evidentă. Și nu prea cred că avem ce-i face.

— Poate că-i trece, cu timpul. Sau poate că o să se transforme la loc, când o să ne întoarcem în lumea

noastră. Dar deocamdată pare destul de fericit. Mă întreb dacă gândește ca o maimuță sau a rămas cu mintea lui dinainte?

Ei, da, și eu mă întrebam. N-aveam de unde ști. Nu puteam decât să ne închipuim ce se petrecea în capul lui, dincolo de fața aia de maimuță. O fi fost vina mea sau nu, pentru mine tot Weevil rămăsese și nu-mi devenise simpatic numai pentru că acum avea fundul albastru și-i crescuse o coadă.

M-am dus liniștit lângă Gen și am întins mâna.

— Gen... fluierașul ăla. Weevil... mi l-a luat, când eram la Highgate. E al meu.

— E al tău?! făcu ea, mirată. Dar... e superb! De unde...

S-a oprit, când mi-a văzut expresia feței. M-a privit lung, cercetător, apoi a clătinat din cap.

— Uneori am impresia că nu te cunosc deloc, Adam, zise ea cu o voce blândă și-mi puse fluierașul în palmă, strângându-mi ușor pumnul în jurul lui.

Ce plăcere să-l simt iarăși în mâna mea — acolo era locul lui!

Am strâns tabăra și ne-am grăbit să ne continuăm drumul prin pădure, chiar dacă ne chiorăiau mațele de foame. Weevil țopăia și el pe lângă noi.

— Măcar nu mai trebuie să ne pierdem vremea cu micul dejun, zise Jamie gâfâind, în timp ce făcea eforturi să țină pasul cu mine.

I-am aruncat un rânjet pieziș și, fără s-o spun cu voce tare, am continuat în gând: „De altfel, nici cu prânzul... nici cu masa de seară”.

Chiar pe la ora prânzului am ieșit și noi din pădure și ne-am lăsat să cădem în iarbă, bucuroși de popas și de-o gură de apă. Era o zi cenușie, cu nori burtoși care amenințau cu ploaia. În fața noastră, drumul șerpuia printre dealurile joase și apoi se pierdea în ceață.

— De asta mă temeam, îmi șopti Rich. Să sperăm că nu sunt delușoarele de la baza vreunui munte, că-i greu de spus în ce direcție mergem, acum, că soarele nu se mai vede. Dacă trebuie să trecem munții ăia...

— Dacă trebuie, o s-o facem, am zis eu, părând probabil mai încrezător decât eram. Hai să pornim iar la drum! Trebuie să ajungem de partea cealaltă până se înnoptează, că sus o să fie un frig crâncen și vremea nu se anunță prea bună.

Poteca urca abrupt. Eu eram primul, iar în spatele meu gâfâia și pufăia Jamie. În urma lui, fetele abia se târau, iar Richard încheia șirul. Weevil țopăia pe lângă noi, fie luând-o în față și chicotind spre noi, fie rămânând mai în urmă, însă doar atât cât să îl vedem.

N-a trecut mult până am fost complet învăluiți de nori — vălătuci de ceață din cauza cărora nu mai puteam să vedem nici încotro mergem, nici cât mai aveam până sus. Din când în când, drumul devenea drept sau cobora ușor, dar după prima cotitură ne aștepta iarăși o pantă de urcat. Se făcuse mai frig. Apoi a început o ploaie ușoară, prin care mai zăream

ici și colo un fulg de zăpadă luat pe sus de palele de vânt.

Deodată m-am oprit.

— Ia uite, i-am zis încetișor lui Jamie. Uite colo, în stânga!

— Case! șopti el.

Nu-i vedeam decât vârful nasului de sub gluga trasă mult pe ochi.

— Asta înseamnă foc, poate și un pat pentru noaptea asta. Și *mâncare*...

— Stai puțin. Să nu ne pripim!

Între timp, ne ajunseseră din urmă și ceilalți. Stăteam strânși unii într-alții și ne uitam lung la colile pitice, din care ieșea fum pe horn.

— Mie mi se pare o așezare prietenoasă, spuse Jamie optimist.

— Ce bine-ar fi dac-am ști cât mai avem de mers, am zis.

— Ce bine-ar fi dac-am ști cât mai e până se-annoptează, murmură Gen.

— Ce bine-ar fi dac-am ști ce ne pregătește vremea, vorbi și Rich.

— „Dacă” nu e un cuvânt prea lung, șopti Kenta, dar e o vorbă mare.

— Crezi că ăsta e Marshallul? mă întrebă Rich, după o pauză.

— Se poate. Dar noi trebuie să trecem de Marshall, deci, și dac-o fi ăsta, tot mai avem de mers. Jamie, ia scoate harta!

— Uite! făcu Gen. Pata neagră — giulgiul — iarăși s-a mutat! Noi suntem aici... iar aici este satul. Drakendale.

— Drakendale..., repetă Kenta, îngândurată. Unde-am mai auzit eu de numele ăsta?

— În *Explorarea Citadelei Întunecate*, pot să jur, îi răspunse Rich zâmbindu-i. Kenta, știm bine că tu ești expertul în traseele de aici! Dar ce mă interesează mai tare nu e Drakendale, ci Pasul Draken. Nu mă pricep eu la geografie, hărți sau chestii de genul ăsta, dar nu cumva...

— A, da! Un pas este punctul cel mai înalt al unui traseu, așa ne-au învățat la școală, la Clubul micilor exploratori! Și-n cazul ăsta...

— În cazul ăsta, drumul ar trebui să înceapă s-o ia la vale, cât de curând, conchise Rich. Așadar, ce facem?

A urmat o scurtă pauză.

— Eu zic să mergem înainte, am răspuns eu, fără tragere de inimă. N-avem de unde ști cine locuiește în satul ăsta. Și chiar dacă ar fi prietenoși, o să însemne mai mult timp pierdut. Timp în care nu știm ce li se poate întâmpla lui Hannah și lui Kai. Fiecare clipă poate fi foarte prețioasă.

„Între viață și moarte... sau chiar mai rău”. N-am mai spus-o cu voce tare, dar uitându-mă la chipurile lor palide și înghețate, mi-am dat seama că nici n-ar fi fost nevoie.

Fără alte vorbe, ne-am îndepărtat de case și ne-am văzut de drumul nostru, prin ceața lăptoasă. Înainte și la vale.

De parcă voia să ne confirme că am făcut alegerea cea bună, vremea începu să se îndrepte. Ceața se risipea, destrămându-se în fâșii, dezvăluind vederii câte-un colț îndepărtat din pantele munților verzi-albăstrui, din defileurile adânci și culmile abrupte.

Coboram pe cărarea șerpuită și pietricelele se rostogoleau de sub bocancii noștri. Fără veste, s-a ridicat și ultimul vâl de ceață și valea ni s-a arătat deodată în întregime, scăldată în lumina aurie a apusului.

În vale era un oraș.

Iar dincolo de el, cel mai ciudat lucru pe care mi-a fost dat să-l văd vreodată.

Marginea giulgiului

Amuțiți, ne uitam jos, în vale, încercând să pricepem ceea ce vedeam.

Era o așezare mult mai mică decât Arakeshul. Părea un orașel de frontieră prăpădit, ca prin filmele western. Nu era înconjurat de ziduri, iar casele păreau toate din lemn. Erau și vreo câteva țarcuri, unele cu animale, altele goale. Pe strada principală am zărit un par de priponit animalele, în jurul căruia erau legați vreo zece cai — sau cel puțin asta am socotit eu că erau. Omuleți mărunței forfoteau ca furnicile, intrând și ieșind în mare grabă din case, făcându-și de lucru pe la carele mai mici și mai mari, îngrămădite în capătul îndepărtat al străzii. Din când în când, lumina soarelui fulgera, răsfrântă în metale

bine lustruite. Arme. Erau soldații regelui Karazeel. Instinctiv, m-am uitat după siluetele vulturești ale Celor-fără-chip, înfiorat la gândul că le voi descoperi... Dar, dacă se aflau într-adevăr acolo, erau invizibile.

La marginea orașelului se vedeau răzlețite câteva grupuri de clădiri joase, înconjurate de garduțuri de lemn îngrijite. Ferme. În unele curți cu iarbă erau animale care pășteau, în altele pământul era cultivat. În stânga noastră se desfășura până departe, arcuindu-se spre apus, lanțul principal de munți, cu piscurile pierdute printre nori.

Un peisaj rural oarecare, pașnic în aparență, obișnuit. Însă ce-am văzut dincolo de târgușorul Marshall mi-a înghețat sângele în vene.

— Bine că am apucat să coborâm de pe culme înainte să înceapă, șopti Rich. Vorbesc despre furtună...

— Eu nu cred că ăia sunt nori, zise Jamie, cu glas șovăielnic. Cred că-i... cred că-i marginea lumii.

Începea la vreo sută de metri mai la nord de Marshall și se întindea de o parte și de alta cât vedeai cu ochii. Rich avea dreptate, semăna cu un front de nori negru-tăciune, gros și de nepătruns. Se revărsa pe pământ ca un uriaș val de puf de rață, dar având o înălțime peste care n-ar fi putut să se ridice nici cel mai înalt copac sau cea mai înaltă clădire... De unde ne uitam noi, vedeam pe deasupra negurii, care continua până departe în zare.

— Acasă la mine e tot o zonă deluroasă și așa se vede orașul din vale, zise Kenta, încetișor. Uneori,

când e ceață, noi rămânem deasupra ei. Credeți cumva că...

— Mie-mi sugerează un zbor cu avionul pe deasupra norilor, spuse Gen, numai că ăsta-i mai negru decât orice nor din orice lume.

Eu știam ce e. Cuvintele lui Hob îmi răsunau în minte clar, ca și cum ar fi vorbit lângă mine: „Dincolo de giulgiu... în Shakesh”.

— Nu-i nici furtună, nici marginea lumii. Ăsta nu-i nici nor, nici ceață.

Mi-am dat seama că gândisem cu voce tare abia când am văzut că toți mă privesc cu ochii mari.

— E un giulgiu. Un adevărat giulgiu. Nu-i doar o pată neagră pe hartă, ci întunericul însuși. Iar noi va trebui să-l traversăm ca să ajungem în Shakesh. N-avem de ales.

— Să sperăm că o să se retragă, pe măsură ce înaintăm, cum se întâmplă în joc, spuse Rich. Că dac-o fi așa, nu-i nicio problemă, nu?

Dar dacă nu...

— Da, am zis eu, posomorât. Să sperăm.

Postul nostru de observație de pe coasta muntelui era numai bun. Dar dacă noi vedeam bine, la fel de bine puteam fi și văzuți. La altitudinea aceea, nu erau decât stânci golașe și vreo câteva tufe de mărăcini, agățate cu încăpățănare de câte-o palmă de pământ. Însă un pic mai la vale, pe panta acoperită cu

grohotiș, crescuseră niște pâlcuri de copăcei subțiri și niște tufe mai dese de mărăcini. De sus, se zăreau porțiuni din cărarea care șerpuia printre ele până ajungea la strada cea mare din Marshall.

Am coborât și noi către locurile cu vegetație mai bogată, apoi am cotit și-am mers de-a curmezișul pantei până am ajuns chiar în dreptul orașului, dar bine ascunși de un desiș de mărăcini.

Am răsuflat ușurați, ne-am dat jos rucsacurile din cârcă și ne-am așezat pe jos.

— Ce n-aș da pentru un sendvici cu șuncă și cu mult muștar! se smiorcăi Jamie.

— Eu aș vrea un măr, unul mare și roșu, fraged și zemos... și o bucată zdravănă de brânză!

— Rich, abține-te, bombăni Gen. Eu m-aș mulțumi și c-un coltuc de pâine uscată... dar dacă aș putea să aleg ceva, o ciocolată ar fi grozavă. Ciocolată cu lapte, umplută cu alune de pădure.

Jamie scormoni prin geantă și scoase un pachetel mic și dreptunghiular.

— Care vrea gumă de mestecat?

Weevil își odihnea și el dosul slăbuț pe o piatră mai netedă, la soare, și ne privea cu ochii ca niște mărgel strălucitoare.

— Tu asculți tot ce spunem, nu-i așa, Weevil? îl întrebă Kenta.

Weevil îi răspunse ceva pe limba lui de maimuțoi. Ea își înclină capul într-o parte și-i zâmbi.

— Ce rău îmi pare că nu înțelegem ce spui! Ție ce ți-ar plăcea să mănânci? Încerci să ne spui, nu-i așa?

la să ghicim noi... O banană... sau un gândac crocant, hm, ce zici, Blue-bum*? și Kenta îmi aruncă o privire.

— Hei, băieți, ia uitați-vă! Se întâmplă ceva, acolo, jos. Veniți să vedeți și voi! ne spuse Rich, întins pe jos, pe jumătate ascuns de o tufă de mărăcini.

Fiorul de entuziasm din glasul lui m-a făcut să mă duc imediat lângă el, târându-mă pe coate.

În fața noastră, panta era foarte abruptă și orașelul se vedea ca o poză încadrată de mărăcini. Rich avusesese dreptate, ceva se întâmpla. Pregătirile de mai devreme — pentru ce-or fi fost ele — se terminaseră. Un convoi de care încărcate înainta cu greu, dar nu spre noi, ci în sens opus. Iar la care erau înhămați... cai? Sau boi? Măgari... sau poate animale din-acelea ca niște lame, cum mai văzusem prin Arakesh? De la distanța asta, nu prea semănau cu niciunul dintre ele, dar nu puteai fi sigur. În sfârșit, orice-ar fi fost ele, se mișcau la pas, clătinându-se ciudat. M-am frecat la ochi și mi-am mijit ochii, să văd cât mai multe detalii. Oare trăgeau la jug, câte două, sau erau legate cumva cu lanțuri? În fața fiecărui animal părea să atârne un fel de traistă lungă...

— Ce bine era dacă aveam un binoclu, șopti Rich.

În capul coloanei părea să fie un soi de șef, călare. Apoi venea șirul de care, ce abia se târau. Unele erau conduse de pe capră de niște căruțași semănând cu niște soldați, iar altele zvâcneau înaintea de fiecare

* Fund-albastru.

dată când se auzea câte un pocnet de bici, ce răsună, amplificat de ecoul muntelui, ca o împuşcătură. În spatele carelor veneau nişte oameni înalţi, cu sulite şi coifuri, aliniaţi în formaţie.

— Se duc în Shakesh, sunt sigur, şopti Rich.

Am urmărit cu respiraţia tăiată cum convoiul se apropia de marginea giulgiului. Eu mă holbam, fără să mai clipesc, sperând că se va deschide un tunel magic de lumină în faţa conducătorului convoiului. Locul pe unde se intra sub giulgiu era marcat de nişte pietre mari, verticale, vreo şase, de fiecare parte a drumului, ca nişte santinele. Mai aveau cinci metri... doi metri... unul... şi-apoi primul călăreţ dispăru în negură. Pe rând, şi următorul, şi încă unul... până când toată coloana a fost înghiţită de vâlul negru, ca şi cum n-ar fi existat niciodată, iar Marshallul a rămas pustiu, părăsit, ca un oraş fantomă.

Tocmai dădeam să mă întorc, când am prins o mişcare cu colţul ochiului. Mi-a sărit inima din piept şi-am simţit brusc o sudoare rece pe tot corpul. Ceea ce luasem drept borne de piatră se întorceau şi, parcă plutind, se topeau în umbra clădirilor ca nişte stafii.

Nici nu erau borne, de fapt. Erau Cei-fără-chip, care păzeau intrarea sub giulgiu.

Am profitat de căderea serii şi am mers de-a buşilea, având grijă să ne ţinem la distanţă de oraş. Înainte, poate păruse inofensiv, dar acum colcăia de pericole

și ne umplea de groază. În niciun caz noi n-am fi îndrăznit să o luăm pe același drum ca oamenii lui Karazeel. Trebuia să găsim altă cale să trecem prin giulgiu.

— Poate că nu-i atât de rău cum pare privit de sus, zise Rich, optimist. Dacă ei pot, putem și noi.

Dar ochii lui spuneau altceva.

Pas cu pas, ne apropiam de giulgiul mai înalt ca un zgârie-nori și mai negru ca noaptea. Părea că se apleacă spre noi, amenințător și sufocant. În scurt timp — mult prea scurt — am ajuns și ne-am oprit tăcuți în fața vălului negru. La dreapta, departe, se zăreau clădirile orașelului Marshall, ghemuite în amurg ca niște sălbăticiuni care stăteau la pândă.

Richard întinse șovăitor o mână, cu palma înainte. Pentru o clipă, aș fi zis că atinge un perete negru. Dar apoi, cu un efort de voință pe care aproape că l-am văzut cu ochiul liber, și-a vârât înăuntru mâna până la cot. Parcă-i amputaseră antebrațul.

În spatele meu, cineva a scâncit abia auzit.

Dar scânteia care apăruse în privirea lui Richard îmi era cunoscută.

— Eu intru să văd cum e.

— Richard, nu! zise Gen, cu ochii cât cepele.

— Vin și eu, Rich. Ai dreptate, trebuie să știm cum e.

Am scotocit prin rucsac și am scos lanterna. După care am mai scormonit puțin și-am dat și de frânghia de nailon.

— Jamie, ține de asta, i-am zis și mi-am încolăcit bine în jurul mâinii celălalt capăt al sforii. Orice-ar fi, *să nu-i dai drumul*. Richard...

I-am întins mâna cealaltă, cu degetele răsfire. Rich a întins și el mâna, caldă și puternică, și ne-am împletit degetele, într-o strânsoare tare ca piatra. Ne-am uitat unul la altul și am intrat împreună, în giulgiu.

Shakesh

Era mai rău decât îmi închipuisem. Mult mai rău. Giulgiul însemna mai mult decât întuneric: avea o greutate scârboasă cu care mă înecam, de parcă ar fi fost aburi, însă niște aburi reci ca gheața. Îl simțeam apăsând pe globii ochilor mei, ca o pernă neagră și sufocantă, și-mi venea să mă zbat să mă eliberez. Mă simțeam ca-ntr-o capcană, nu puteam să respir. Sub giulgiu, când inspirai, parcă-ți umpleai plămânii cu apă și te îmbibai cu negură.

Panica a început să clocotească în mine, dar atunci am simțit mâna lui Richard sporindu-și strânsoarea. Deși era lângă mine, vocea lui a răzbătut cu greu prin beznă, înăbușită, dar veselă ca întotdeauna:

— Cam neagră situația, nu? Tu auzi ceva?

Da, auzeam, un sunet foarte slab, ba înălțându-se, ba coborând, cam ca zgomotul pe care-l scoate aparatul de aer condiționat sau ca acela al valurilor care se sparg de țărm, la mare depărtare. Am bâjbâit după butonul lanternei și am aprins-o. Am stins-o și am aprins-o iar. Nimic... nici cea mai slabă luminiță, nici măcar atunci când am ridicat-o în dreptul feței. Nu-ți venea a crede că ceilalți erau doar la vreo doi pași distanță. Nu-i auzeam deloc, puteau la fel de bine să fie și pe altă planetă.

— Bun, zise Rich sobru. Va trebui să mergem orbește. Să ne ascultăm instinctul și să sperăm că n-o să ne învârtim în cerc și să ne rătăcim de tot.

Într-adevăr, nu aveam altă cale. Sau aveam? Îmi părea rău acum că nu mă uitasem mai atent la procesiunea bizară care intrase așa de hotărât în întuneric.

— Ți-ajunge?

Am dat din cap că da, dar mi-am adus aminte că Rich n-avea cum să mă vadă.

— Da, am găjâit eu. Îmi cam ajunge.

Simțeam gustul giulgiului pe limbă, ca o melasă cu gust metalic de sânge.

Deodată am simțit o smucitură a frânghiei. Dacă n-aș fi strâns-o de două ori în jurul mâinii, sigur mi-ar fi scăpat. Jamie își pierduse răbdarea... sau se îngrijorase. Apoi frânghia a rămas inertă și mi-a stat inima în loc. Ce fel de joc mai era și asta? După aceea, am simțit din nou sfoara întinzându-se, puternic și hotărât, trăgându-mă înapoi din giulgiu ca undița pe

un pește. Am zâmbit, buimac de ușurare. Dragul de Jamie! Chiar că era momentul să ies iarăși la aer curat.

Ne-am întors și am făcut câțiva pași către locul unde ne așteptau ceilalți. În câteva clipe, negura giulgiului a fost înlocuită de lumina cenușie a înserării... și-am simțit că paralizez de groază când am văzut cine ne trăsesese afară.

Nu Jamie.

O siluetă cu gluga trasă pe ochi s-a ivit din umbră și s-a repezit la mine, cu pelerina fluturând ca niște aripi rupte când m-a înșfăcat. Într-o fracțiune de secundă am văzut pe jos corpurile nemișcate ale celorlalți, livizi ca niște morți, și niște umbre aplecate asupra lor, ca niște vulturi. Am deschis gura să strig... prea târziu.

Frânghia s-a smucit cu putere, iar eu m-am prăbușit neputincios în îmbrățișarea înăbușitoare a Celor-fără-chip. Golul de sub glugă s-a aplecat spre mine și m-a sufocat un damf fetid și o duhoare de hoit. Ceva moale și pufos s-a lipit de fața mea... și am simțit cum mă prăbușesc într-o beznă mai adâncă decât aceea a giulgiului.

Conștiința mea se ridică spre suprafața minții, ca apoi să coboare iarăși, rostogolindu-se încet, ca o monedă care se scufunda într-un lac adânc. Și odată cu rostogolitul venea senzația de gol în stomac, de

greață, care era în parte aducere-aminte și în parte groază. Stăteam nemișcat, abia respiram, iar inima îmi bătea cu putere. Unde mă aflu? Unde erau ceilalți? Și unde erau... ei?

Am întredeschis pleoapele. Negru ca smoala. Am ciulit urechile să prind vreun sunet, dar parcă asurzisem. Le simțeam ciudat, parcă astupate bine cu vată, iar pe limbă aveam gustul giulgiului. Eram răsturnat, pe jumătate în față, pe jumătate într-o rână, cu o mână îndoită dureros sub mine. Cu mare precauție, m-am ridicat un pic... dar am auzit scrâșnet de metal pe metal și un vârf ascuțit de oțel rece mă împunse în șale. Un lemn aspru, cu așchii, sălta sub obrazul meu, cu o vibrație regulată, familiară. Eram în mișcare. Mă duceau într-un car sau o căruță... prin giulgiu. *Spre Shakesh*. Cei-fără-chip dispăruseră. O simțeam, eram chiar sigur de asta, ca și cum aș fi putut să văd limpede, la lumina zilei. În cârcă simțeam apăsarea unui alt trup. Părea lipsit de vlagă, moale, fără oase — fie adormit, fie inconștient. „Dă, Doamne, să fie unul dintre ai noștri! Și să fie toți teferi!”

Am simțit o răsuflare pe față, dar slabă de tot. Am adormecat. „Gumă de mestecat mentolată”... Am pipăit peste lemnul aspru; am simțit moliciunea unei haine de lână și căldura pielii vii. Lanțurile din jurul încheieturilor s-au mișcat și au zornăit puțin. Apoi niște degete lungi și subțiri m-au prins de mână și am simțit iar respirația cu miros de mentă, într-un oftat foarte slab. Am rămas așa, ținând-o de mână pe Kenta, așteptând.

Încet, încet, întunericul a început să se schimbe. În locul mirosului metalic al giulgiului venea un iz mai greu și jilav. Zgâlțâitul dinainte al carelor ce înaintau pe pământ tare s-a transformat într-un fâșâit mocirlos, ca și cum roțile treceau printr-un noroi cleios.

Trupul greu și inert care mă apăsă s-a încordat și s-a mișcat. S-a foit puțin și s-a sucit, scuturând lanțurile. Deodată a zvâcnit în sus și un cap tare ca o ghiulea m-a pocnit drept în nas, de mi-au dat lacrimile. Rich se trezise.

Am închis ochii și m-am ferit de cotul ascuțit al lui Richard. Așteptam. Altceva nu puteam face, cel puțin deocamdată.

Am deschis ochii: abia mijeau zorile. Alături de mine, Kenta era galbenă ca ceara. Am întors capul și am văzut și alte siluete întunecate, zăcând deasupra mea și la picioarele mele. Ridicându-mi ochii și privind în față, pe fundalul nopții ce se destrăma, am zărit spatele lat al căruțașului.

Lumina creștea cu fiecare clipă. Acum puteam să disting și zâmbetul curajos pe care se căznea să-l afișeze Kenta, dar și urmele lacrimilor de pe obraji ei. În urma noastră, drumul șerpuia pierzându-se în negură. De o parte și de alta, erau două întinderi de apă, ca niște bălți de tuș, mânjite cu petele mai deschise la culoare ale trestiiilor.

Apoi și ultimele rămășițe ale giulgiului au rămas în urmă. Era dimineața devreme, înainte de răsăritul

soarelui. Pe cer clocoteau nori tiviți cu roșu și improșați cu auriu și liliachiu. În fața noastră, cerul era ciuntit de un munte imens, cu vârful teșit, care se înălța din mlaștinile înconjurătoare. Iar sus, pe culme, stătea pitit Shakeshul — nici pe departe orașul zgomotos pe care mi-l închipuisem eu, ci o fortăreață mohorâtă, împresurată de ziduri întunecate, la fel de neagră și de amenințătoare ca o tarantulă imensă, gata de asalt.

Am simțit o umbră rece pe față și am auzit cum uruitul roților devine hurducăit, semn că obezile de fier rulau pe piatră. S-a oprit brusc, cu un zgâlțâit final de ne-au clănțănit dinții în gură. Niște siluete în armuri s-au aplecat asupra noastră. Niște mâini butucănoase m-au apucat de ceafă și m-au trântit pe jos. Degetele trăgeau nemilos de părul meu, mai să mi-l smulgă din rădăcini. Mi-au răsucit capul într-o parte și în cealaltă și mi-au smuls vata înfundată în urechi.

Nu prea înțelegeam, părea mai logic să ne lege la ochi, dar de ce să ne astupe urechile? Ce-am fi putut auzi? În sfârșit, era bine că puteam auzi din nou — scrâșnetul pietrelor sub copite, zornăitul lanțurilor, ordinele mârâite ale gărzilor. Și un fâșâit bizar...

Răschirat pe caldarâm, mă holbam la creaturile care trăgeau carul. Erau cât niște cai mici, cu antene de melc, care se lungeau și se scurtau, telescopic...

Aveau boturile lungi, care amușinau și căutau drumul... iar în loc de ochi aveau niște încrețituri ale pielii... „Deci așa-și găseau ei drumul prin giulgiu”.

O cizmă m-a izbit în coaste. Abia am reușit să mă ridic în picioare, căci la mâini și la picioare îmi atârnav niște cătușe grele de fier, ruginite. L-au zvârlit și pe Rich din car și a aterizat lângă mine, în patru labe, săgetând gărzile din priviri. Apoi și Kenta. Jamie se dădu jos îngrozit, cu ochii înroșiți și abținându-se cu greu să nu plângă. Ultima a fost Gen, cu capul semeț și ochi arzători, smucindu-și brațul din strânsoarea gârzii și scuturând furioasă din cap. Nici urmă de Weevil.

Ne aflam într-o curte pavată și întunecată. Aerul rece era mai aspru decât răcoarea obișnuită a dimineții. Zidurile de piatră se înălțau până la cer, mânjite ici și colo de niște dăre slinoase. În umbra deasă, pe la colțuri, se zăreau niște puncte de rouă, dar înfiorător de negre, înghețate de frigul zorilor.

Un uruit neașteptat m-a făcut să mă răsucesc, clătinându-mă. O masivă poartă zăbrelită era coborâtă încet și zgomotos. M-am uitat înnebunit în jur, la spațiul sufocant. Instinctul îmi șoptea, îmi urla să fug! Dar n-aveam unde. Cu un ultim scârțâit, barele porții zăbrelite s-au înfipt în pământ... iar în spatele nostru s-a deschis încet o ușă, ascunsă într-o nișă adâncă a zidului unui turn cilindric. Ne-am întors toți cu fața spre ea.

În cadrul ușii stătea o siluetă uriașă, din care nu vedeam decât pelerina neagră. Nesfârșită a părut clipa cât ne-au privit lung ochii ascunși în umbră. În cele din urmă, a spus:

— Sunteți în Shakesh, cetatea de scaun a preamăritului și eternului rege al Karazanului, Excelența Sa, Karazeel — și vorbele lui au căzut, reci și grele ca oțelul. Priviți acum lumina zilei, căci e ultima oară când o mai vedeți. *Duceți-i în temniță!*

Din spatele lui au apărut doi gardieni. L-au luat pe Jamie și l-au îmbrâncit înăuntru, și l-am auzit cum se poticnește prin întuneric. Apoi le-au înșfăcat pe Gen și pe Kenta și le-au zvârlit după el, și le-am auzit împiedicându-se în lanțurile cătușelor de fier de la picioare.

— Hei, nu-i nevoie să..., scrâșni furios Richard, făcând un pas înainte, cu pumnii strânși.

Dar șeful gardienilor a ridicat mâna înmănușată în metal și l-a pocnit pe Richard în față, scoțând un zgomot înfundat, al cărui ecou a plutit amețitor în curte. Richard s-a prăbușit grămadă la pământ, cu urma lividă, marmorată, a mânușii de oțel întipărită pe obraz.

Unul dintre gardieni a ridicat trupul inert al lui Richard pe un umăr, dispărând, cu el în cârcă, prin ușa întunecată. M-am dus șontâc, șontâc după el și am ajuns pe un palier mic, apoi am coborât spirala unei scări abrupte, luminată de torțe ascunse în firi-dele adânci ale zidurilor. Treptele erau ciobite, umede și alunecoase, și se îngustau până la aproape o palmă spre interiorul spiralei. Lanțul gros de la picioare zornăia la fiecare pas, atârând așa de greu, că puțin îmi lipsea să mă împiedic și să mă prăbușesc pe scări cu capul înainte. Mă mișcam încet, bâjbâind,

concentrat la cum călcăm, încercând să nu mă gândesc la ce ne aștepta.

O veșnicie a durat coborâtul ăsta, dar când s-au terminat treptele, ne-au împins pe un culoar îngust de piatră, unde am trecut de un grilaj, și-apoi de încă unul, iar cheile de fier scârțâiau în încuietorile ruginite. Am intrat într-o încăpere dreptunghiulară, luminată slab de niște torțe obosite. Te trăsneau și fumul înecăcios, și duhorile pestilențiale dinspre lespezile umede, dar, mai ales, mirosul pătrunzător al groazei. Pe zidurile igrasioase, apa se prelingea încet, ca niște lacrimi.

Ne-am oprit și ecoul zornăitului lanțurilor noastre s-a stins. Undeva aproape, ceva a chițăit și s-a îndepărtat în fugă.

De-a lungul unui perete, niște gratii ruginite uneau podeaua cu tavanul scund și sufocant, care apăsa asupra noastră... eram în pântecul muntelui. Dincolo de gratii, spațiul îngust era împărțit în cămăruțe mici: celulele.

Toate erau goale. Dacă Hob avea dreptate, iar Kai și Hannah fuseseră aduși aici, între timp dispăruseră. Am refuzat să mă gândesc ce însemna asta.

O cheie a scrâșnit într-o încuietoare și o ușă zăbre-lită s-a deschis scârțâind. Gardianul care-l dusesese în cârcă pe Richard a făcut un pas în celulă și s-a scuturat de povară, și-am tresărit când am auzit trosnetul capului pe podeaua de piatră. Fetele au intrat repede după gardian, cu ochii în pământ, ferindu-se de atingerea lui. Jamie s-a strecurat pe ușă într-o parte și s-a

rezemat cu spatele de zid; îi vedeam bărbia tremurând. Am intrat și eu după el. Ușa s-a închis zgomotos și cheia s-a răsucit în broască.

Și deodată, deznădejdea neajutorată care apăsase asupra mea s-a transformat într-o furie sălbatică, pârjolitoare; nu-mi era străină și am primit-o ca pe un prieten vechi. Fără să mă gândesc, abia dându-mi seama ce făceam, m-am dus și m-am apucat cu mâinile de barele de fier ale ușii, zgâlțâind-o din toate puterile:

— *Dați-ne drumul!* am urlat eu. Cine vă credeți? Măcar aduceți-ne niște păături și mâncare. O să înghețăm aici!

Am izbit cu pumnii în zăbrelele ușii, apoi le-am lovit cu bocancii până când nu mi-am mai simțit degetele de la picioare, de învinețite ce erau.

De departe, s-a auzit și ultimul grilaj căzând între noi și ei, apoi ecoul sec al pașilor care se îndepărtau, punctat de un schimb de vorbe răgușite și un râs cavernos.

— *L-ați omorât pe Richard!* Și pe Blue-bum unde l-ați dus? am mai întrebat, gata să plâng de furie neputincioasă. E pe undeva pe afară, pierdut în beznă... și nici măcar *nu vă pasă!* Și ceilalți — unde sunt? Ce-ați făcut cu ei?

Vocea-mi răsună prin colțurile întunecate ale temniței, iar zidurile mohorâte îmi aruncau înapoi vorbele, într-un ecou batjocoritor.

Dar furia mea a pâlpâit și s-a stins ca și cum n-ar fi existat niciodată, lăsând în urmă un gol absolut.

Totul mersese pe dos — totul. Lacrimi fierbinți îmi jucau în ochi. M-am prăbușit în genunchi, vlăguit, ținându-mă de bare, simțind cum degetele de gheață ale temniței se strecurau pe sub hainele mele zdrențuite, prin piele, până în adâncul inimii.

Urmă o tăcere lungă, nesfârșită... Apoi am auzit din spate o voce:

— Adam?

M-am întors, țeapăn, nevenindu-mi a crede ce aud. Era Richard, care avea obrazul încă sluit de lovitura mânușii de fier.

— Ia zi, vezi ce vād și eu? întrebă el răgușit, cu un rânjet strâmb.

Mâna lui arăta spre rucsacul meu, ce zăcea într-o grămadă de bagaje, pe jos, în celulă, unde le aruncaseră gardienii. Rucsacul se mișcă, se dădu peste cap, se legănă dintr-o parte într-alta. Încet, clapeta s-a ridicat... am văzut o lăbuță brun-rozalie care bâjbâia pe marginea rucsacului. Și încă o lăbuță... apoi, cu băgare de seamă, a apărut un ochișor strălucitor ca o mărgică.

Rich s-a ridicat într-un cot și, cu tot întunericul, îl vedeam cum zâmbește.

— Ce-ar fi să ne relaxăm și să ne bucurăm de cazarea gratuită, Adam? zise el, cu glas dogit. În fond, suntem în Shakesh, unde voiam să ajungem. Avem și sacii de dormit, avem și gumă de mestecat din belșug... ba, se pare că și vechiul tău prieten, Blue-bum, a făcut călătoria în rucsacul tău. Ce mai vrei?

Prințesa

Am dormit îngrămădiți ca niște cățeluși, în colțul cel mai depărtat de ușă, fără vise, fără să ne mișcăm în somn. Un somn de epuizare totală.

Însă, oricât de obosit eram, m-am trezit așa de brusc, de parcă mi-ar fi aprins cineva un bec în cap. Adică, la un moment dat, dormeam eu dus, cu gândurile cufundate în beznă și neclintite ca apa din adâncul unei fântâni, iar în clipa următoare eram cu mintea brici și simțurile la pândă.

Voci — se auzeau niște voci în temniță.

Am rămas nemișcat, ascultând.

— Ai grijă la ordinea în care vor avea loc ceremoniile azi.

Am recunoscut acea voce imediat; o voce profundă și aspră, cu un ton autoritar. Era șeful gărzilor.

— Întâi prințesa, continuă el, rostind acest titlu cu o ciudată emfază, aproape batjocoritoare. O audiență privată — se pare că pe Excelența Sa încă îl amuză.

— Întâi prințesa, repetă o voce mai tânără.

— E deja în prima anticameră. Nu uita că e vorba de o audiență privată, cu perdelele trase. Apoi..., și aici făcu o pauză, în care am auzit foșnetul unui pergament desfășurat, apoi îi avem pe șobolanii ăștia — trebuie să-i duci sus, în a doua anticameră.

— Să-i curăț puțin? Că put de-ți mută nasul.

— Conform ordinelor mele, Excelența Sa dorește să-i vadă așa cum au venit.

— Domnule căpitan, ce credeți c-o să le facă?

— Cine știe? Cei-fără-chip i-au găsit iscodind pe la marginea giulgiului. Excelența Sa n-are nicio milă pentru nepoștiți, mai ales acum, că s-a apropiat ceasul. Oricum, râse el cu cruzime, n-o să trebuiască să-i păzim multă vreme! După ce termină cu ei, până la pauza de prânz mai rămâne doar Mauler*. Cu grila-jele închise și cu draperiile date la o parte. Grațiile Lor vor să asiste, dar siguranța lor este mai presus de orice. Să fii pregătit să tragi draperia, dacă ți se face semn că spectacolul este covârșitor.

— Bun. Deci cu grilaje și fără draperii, dar gata să le trag dacă e nevoie. Domnule căpitan, Mauler asta... mai spuse el, pe un ton diferit de restul discuției. Îi păzesc de ceva vreme pe sclavii care lucrează la Arraz și încă nu l-am văzut. Chiar e așa cum se spune?

* Schingiuitorul.

— Da... ba chiar mai mult de atât. E o fiară infernală. Are dinții ca un fierăstrău și ghearele tari ca diamantul, ochii ca doi tăciuni încinși, trupul subțire și agil ca un arc... neîmbлъnzit și nemilos când își atacă prada. E bestia dezlănțuită din cele mai crunte coșmaruri, o legendă trezită la viață. Da, Mauler este o curiozitate, o raritate demnă de-un colecționar adevărat... și, în momentul ăsta, e cea mai mare atracție a Excelenței Sale. Dar să nu uiți un lucru, altminteri plătești cu viața: *grilajele trebuie să fie închise*. Acum gata, grăbește-te!

Am deschis puțin un ochi. În fața celulei noastre, lângă peretele îndepărtat, era o masă mare de lemn — postul gardianului nostru. Pe masă zăceau de-a valma mai multe pergamente, vreo două căni înalte și niște farfurii de lemn murdare și o grămadă de lanțuri ruginite. Deasupra mesei era agățată de un suport din perete o lampă afumată, cu o tăbliță soioasă alături. Deși nu puteam fi sigur, din cauza luminii slabe, părea împărțită în două, o jumătate pentru fiecare celulă... sau poate pentru lanțul lung de chei de fier, atârnat și el de perete.

O namilă de gardian s-a ridicat de pe scaunul său de lemn și a desprins o cheie din panou, a doua din stânga. A luat un baston gros de metal, l-a cântărit o clipă în mână și, agale, din trei pași mari a traversat distanța de la masă la celula noastră; a plimbat bastonul peste gratiile de fier ale celulei, cu un zgomot monstruos, încât prietenii mei s-au trezit și-au sărit imediat în picioare.

În câteva secunde, ușa noastră s-a deschis la perete și gardianul ne-a mânat afară și-apoi prin culoarul îngust dintre perete și șirul de celule. De data asta, mergeam în partea cealaltă a culoarului, nu pe unde veniserăm. Am ocolit un capac de canal — un grilaj masiv de metal fixat în podea, de unde se ridica o miasmă îngreșoșătoare, de putreziciune. La stânga, am observat o scară îngustă și abruptă, care cobora în beznă. M-am ferit instinctiv de scara aceea, înfiorat la gândul adâncurilor infernale în care se cufunda. Dintr-acolo răzbătea ecoul unor cuvinte îngânate la nesfârșit, cu disperarea unei minți care se agață de ultimele sale frânturi conștiente. Ne-am strâns mai aproape unii de alții și am grăbit pasul.

Am trecut de o poartă zăbreliță, apoi de încă una, și am ajuns într-un turn cilindric, cu o scară în spirală. Așteptând să intrăm în șirul celorlalți ce urcau șovăitori pe treptele acelea, am schimbat o privire cu Rich. N-aveam nevoie de cuvinte ca să știm ce gândeam. Nu exista nicio scăpare. Aici am fi rămas toată viața — cât ar mai fi durat ea — dacă n-am fi avut minicomputerul, ascuns în rucsacul meu, cu Weevil ghemuit deasupra lui, încremenit și tăcut ca o umbră, cu speranța absurdă că nu va fi descoperit.

Am ajuns în capul scării și am luat-o pe un culoar cotit. Gardianul nostru — un bărbos oacheș, cu o pelerină neagră, ce părea să fie uniforma tuturor la

Shakesh — a dus un deget la buze, semn că trebuie să păstrăm liniștea... apoi, cu palma în jos, a făcut un gest scurt de-a curmezișul grumazului, să pricepem ce ne așteaptă dacă nu dăm ascultare. Tot în șir indian, ne-am strecurat după el, cât ne îngăduiau lanțurile de la picioare de silențios.

În dreapta noastră, era un zid plin, dar pe partea stângă, la intervale regulate, apăreau niște uși de lemn. Am înaintat pe culoarul cotit până când n-au mai rămas decât două uși. Gardianul a deschis-o pe prima și ne-a îmbrâncit înăuntru, încuind imediat în urma noastră.

Ne aflam într-o anticameră mică, de vreo patru metri pătrați. În spate era ușa pe unde intraserăm; în lateral, doi pereți obișnuiți. Dar în față nu aveam un perete, ci o împletitură strânsă de oțel, cu balamale și încuietori meșteșugite... Probabil ca să culiseze și camera să rămână expusă în față sălii de dincolo de țesătura de oțel. Printre ochiurile plăsei metalice, se zărea o tapiserie groasă, trasă în chip de draperie.

Un lucru era foarte clar: deocamdată, nu aveam nicio șansă de scăpare. Rich s-a uitat la mine, ridicând o sprânceană, și a dat din umeri. Am dat și eu din umeri și le-am zâmbit celorlalți — cu un zâmbet încurajator, speram eu. Arătam destul de jalnic — palizi de foame și de îngrijorare, mânjiți pe față ca după o noapte de dormit pe podeaua murdară a temniței, cu hainele zdrențuite și soioase.

M-am lăsat pe vine, rezemat de perete, răscolit de o senzație surprinzător de familiară; când mi-am dat

seama ce era, n-am putut să nu zâmbesc. Iată-mă în anticamera unde aşteptam o audienţă la regele Kara-zeel, stăpânitorul Karazanului — o audienţă despre care bănuiam că numai prost se putea sfârşi — iar eu simţeam aceeaşi groază paralizantă care mă cuprindea în desele mele escale prin biroul directoarei de la şcoală. Din nu ştiu ce motiv, gândul m-a înveselit.

Dar chiar atunci a început să vorbească cineva de dincolo de plasa de oţel — o voce de bărbat, înăbuşită de draperiile groase —, alungându-mi din minte orice alt gând.

— Te mai întreb o dată: cine eşti?

Vorbea pe un ton mios, aproape hipnotic, şi cu o insistenţă blândă şi totodată sinistră.

A urmat o pauză scurtă, cât între două bătăi de inimă.

Şi-apoi s-a auzit altă voce, un glăscior amabil şi netulburat, care, în castelul mohorât, răsuna la fel de neaşteptat ca trilul unei ciocârlii. O voce la care am sărit imediat în picioare şi m-am lipit de textura de oţel, simţind pe obraz răceala metalului, dar sorbind, cu inima la gură, fiecare silabă.

— Sunt Hannah Quested.

— Han-nah Ques-ted? Un nume neobişnuit pentru o fetiţă. Mai ales pentru o fetiţă care, ieri, îmi spunea că este... stai puţin să-mi amintesc... *prinţesa Fenella Foo-Foo*. Dar azi văd că spui altceva.

— Ieri eram prinţesa Fenella, azi sunt Hannah. Oamenii se mai schimbă de la o zi la alta. Depinde.

— Depinde? Depinde de ce?

— Depinde de cum se simt.

— Bun. Astăzi ești Hannah Quested.

A urmat, așa cum mă așteptam, o scurtă pauză, în care regele Karazeel încerca să digere informația asta.

Apoi s-a auzit o șoaptă, ca o părere:

— Vreau la tati.

— Și cine e „tati”, bombonică? veni fulgerător reacția lui, ca o mușcătură de șarpe.

— Mie să nu-mi spui bombonică! Și ia mâna de pe mine! Ești unsuros!

Am închis ochii, trimițându-i, cu toată vibrația ființei mele, un mesaj mut și disperat: „Nu, Hannah, nu! Ai grijă! Rezistă și, orice-ar fi, nu-l enerva!”

Dar el deja se enervase, am simțit asta în unduirea vocii cu care a vorbit mai departe:

— Prea bine... Hannah Quested. Spune-mi de unde vii.

— Ți-am mai spus o dată, de la Quested Court!

— Quested Court? „Court” înseamnă curte. O curte este reședința unui rege. Cine e regele acesta? Iar tu spui că te cheamă Hannah Quested... deci ești fiica regelui de la acea curte... și totuși negi că ai fi prințesă. Copilă, te întreci cu gluma!

Simțeam cum enervarea lui fierbe și se preface într-o mânie cumplită și înghețată, pe care totuși nu voia să i-o arate.

— Bine. Hai să fim prieteni, ce zici? Poate dac-aș ști mai multe, aș avea cum să te ajut să te întorci la... „tati”. Deci, ia spune, unde se află Quested Court?

— Ți-am mai spus... nu știu! E acasă. Acolo unde locuim eu și Q.

A urmat o scurtă pauză.

— Prea bine. Atunci, răspunde-mi la asta: până în Arakesh cum ai călătorit? Așa o fetiță mică, doar n-ai venit singură?

— Ți-am mai spus.

— Mai spune-mi o dată.

Cu o răbdare exagerată, Hannah răspunse:

— Prin computer.

Eu și Richard ne-am uitat unul la altul, înlemniți.

— Și ce este un *com-piu-ter*, mititico?

Oftatul ei se auzi și dincoace de draperii, semn că se săturase de discuția asta.

— Orice nătăfleşť știe ce e un *computer*! Chiar n-ai habar *de nimic*?

În secunda aceea, glasul regelui s-a schimbat într-un șuierat amenințător.

— Cutezi să mă faci *nătăfleşť*?! Pe mine, Excelența Sa, Eternul și Preamăritul Rege Karazeel, cârmuitorul Karazanului, stăpânitorul Tărâmului Celor Două Luni, cuceritorul ținuturilor de dincolo de Îndepărtatul Soare?

S-a lăsat o liniște mormântală. Noi așteptam, cu respirația tăiată. Și-am auzit-o iarăși pe Hannah:

— N-ar... n-ar trebui să țiți la copii, șopti ea.

— Mai vedem noi, bombonică, ce ar trebui și ce n-ar trebui să facă Excelența Sa, Eternul și Preamăritul Rege Karazeel, stăpânitorul Karazanului... și *cine îi spune lui ce ar trebui să facă*.

Ca la un semn, ușa din spatele nostru s-a crăpat puțin și a reapărut gardianul. Apoi draperiile groase

au fost date la o parte. Am văzut sala tronului și, ca într-o străfulgerare, am zărit o făptură mărunțică, într-o rochiță înfoiată de zână, dar tare murdară, luată pe sus de gardieni și scoasă pe ușile duble din capătul sălii... Și, în sfârșit, l-am văzut pe rege.

Sala tronului era în formă de potcoavă, cu o estradă în față. Pe arcul de cerc al peretelui, la intervale regulate, erau rânduite mai multe anticamere, fiecare cu plasă metalică și draperii grele, care puteau fi trase sau date la o parte, după cum se dorea. Am văzut toate astea dintr-o privire... după care am rămas cu ochii ațintiți asupra regelui Karazeel.

Mă așteptasem să văd un tron propriu-zis. Când colo, sus, pe estradă, era un divan lung, cu spătar numai într-un capăt. Pe divan se lăfăia regele, flancat de patru soldați neclintiți, în armuri aurii.

Tocmai când mă obișnuisem ca în Karazan să-i văd pe toți îmbrăcați în haine pământii, șterse, m-am uitat la rege și am rămas buimăcit. De parcă urmărisem până atunci un film alb-negru și deodată eram asaltat de strălucirea unuia Technicolor.

Regele Karazeel purta o cămașă bufantă din mătase aurie, niște pantaloni trei sferturi dintr-un material argintiu, încinși cu un brâu stacojiu — asta era culoarea casei regale, după cum îmi spusese Kai. Pe umeri avea prinsă o pelerină grea, țesută în toate culorile imaginabile — un caleidoscop exotic, amețitor, în care dansau culorile fermecate ale curcubeului, strălucind și sclipind în mănunchiul de raze de soare care pica drept asupra lui, ca lumina unui

reflector. Avea părul negru ca pana corbului, bogat și strălucitor. Pe cap purta o coroană al cărei model îmi părea, în mod straniu, cunoscut: o împletire de două cercuri masive, unul de aur și unul de argint. Îl văzusem și pe cutia jocului *În căutarea Pocalului de Aur* — să fi fost un fel de logo?

Dar mai cu seamă mă fascina chipul lui și nu reușeam să-mi desprind ochii de la el. Un chip dur, dar irezistibil: avea pielea aurie, și conturul buzelor subțiri, cu o expresie de cruzime accentuată de nasul acvilin, completau o înfățișare ciudat de atrăgătoare. Aceleași linii pe chipul altcuiva ar fi compus un zâmbet... dar între zâmbetul lui Q și zâmbetul regelui era o diferență ca de la cer la pământ. Și-n minte am auzit o voce spunându-mi: „Liniile acestea s-au născut din plăcerea pe care o găsește în durerea altora”.

Era chipul unui bărbat în floarea vârstei... și nu prea. Regele Karazeel avea ceva inefabil, mai presus de vârstă, ca și cum, pentru el, timpul se oprise. Dar lucrul cel mai izbitor era aura pe care o emana, atât de puternică, încât simțurile mi se clătinau în fața ei: o duhoare a puterii, a lăcomiei și a decadenței.

În timp ce-l priveam, fascinat și dezgustat, ochii lui cenușii s-au rotit încet... și s-au oprit asupra mea.

Mauler

Parcă nu mai existam decât noi doi în sala aceea. Mă uitam fix în cenușiul ochilor lui pustii și simțeam cum îmi fuge pământul de sub picioare.

Într-un ungher al minții am înregistrat cumva faptul că grilajul de oțel fusese dat la o parte, iar grupul nostru, mânat silnic către divan. M-am mișcat și eu, mecanic, fără să-mi dezlipesc privirea de la Karazeel. Ochii lui parcă erau făcuți dintr-un oțel lucios și rece și mă atrăgeau ca doi magneti.

Am ajuns la marginea estradei și ne-am oprit. Numai doi pași ne mai despărțeau de Karazeel. Simțeam un parfum straniu, moscat și iute, care acoperea un alt miros, nedeslușit.

— *Îngenuncheați!* scrâșni gardianul, iar șoapta lui crispată a răsunat în toată încăperea. *Îngenuncheați în fața regelui!*

Am auzit o bufnitură lângă mine, când Jamie s-a prăbușit în genunchi. Au îngenuncheat și ceilalți, lucru pe care mai mult l-am simțit decât l-am văzut. Așa conveniserăm, să facem ce ni se spune. Să câștigăm timp. Să păstrăm deschise cât mai multe opțiuni posibile. Și, cel mai important, să nu facem valuri.

Ordinul a fost repetat, de data asta, tunător:

— *Îngenunchează, dobitocule!*

Știam că vorbește cu mine. Știam și că viața mea depinde de asta. Dar n-am putut. Picioarele mele înlemniseră: erau de neclintit, ca niște trunchiuri de copac. Mi-era cu neputință să îngenunchez în fața regelui Karazeel, cum tot cu neputință mi-ar fi fost și să-mi iau zborul, oricât de aspru mi-ar fi poruncit.

— Adam..., șopti Gen, deznădăjduită.

Dar eu continuam să-l privesc în ochi pe rege. Deodată buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet și a spus:

— Băiatul ăsta... mi se pare interesant. Lasă-l să stea în picioare, dacă așa vrea el. Evor..., zise el și gestul îi întregi porunca.

Abia atunci am putut să-mi desprind privirea dintr-a lui. Din spatele regelui Karazeel a venit foșnind un cocoșat. Am înregistrat fulgerător silueta lui, înfășurată într-o pelerină închisă la culoare, indigo ca noaptea, smălțată cu stele... privirea ascuțită și calculată ce răzbătea de sub claia de păr lung și încâlcit...

mâna deformată, cu unghiile încovoiate ca niște gheare.

Mâna aceea s-a întins către o măsuță aurită, de lângă divanul regelui. Pe ea erau așezate în ordine mai multe șipuri... niște șipuri de cristal, care străluceau ca diamantul în mănunchiul de raze de sus. Un licăr fosforescent... un abanos fluid... o licoare translucidă ca nestematele... alta limpede ca smaraldul și un lichid cleios, de culoarea puroiului. Mâna le-a mângâiat pe toate ușurel, zăbovind deasupra lor, chibzuind ce să aleagă. Când le-a atins, unghiile lungi au răpăit ușor, ca răcâitul labelor unui șobolan fugind pe lespezile temniței.

În sfârșit, mâna s-a hotărât asupra lichidului gros ca noroiul. Când l-a atins vrăjitorul, o umbră neclară s-a strecurat printre gândurile mele, ridicând ușor capul bont, gustând aerul cu limba despicată. „*Șoaptele lăuntrice. Poțiunea Intuiției*”.

Mâna doldora de inele a regelui s-a întins lacomă după șip, aproape smulgându-i-l. L-a ridicat și l-a adulmecat cu nesaț, delectându-se cu mireasma lui. Apoi deodată a dus șipul la buze și l-a sorbit zgomoș și lacom. În clipa aceea, ochii lui s-au dat peste cap și printre pleoape nu s-au mai văzut decât două cioburi alburii; din colțul gurii amorțite i se scurgea o dâră de salivă.

În mintea mea băteau clopote anunțând primejdia. Frânturi de gânduri mi se ciocneau de panica în creștere pe la hotarele minții. „Băiatul ăsta... mi se

pare interesant.... Evor... vrăjitor... Șoaptele lăuntrice... Intuiția...”

Și-atunci l-am simțit. Subtil și viclean, de parcă niște degete moi ca meduzele îmi pipăiau gândurile. Le mângâia, le dezmierda, pătrundeau ușor până în rădăcinile gândurilor mele... tot mai adânc... și mai adânc. Era totuși plăcut, chiar voluptuos, să te abandonezi acelei cercetări blânde. Prin odăile minții mele au început să plutească imagini tulburi și seducătoare ca niște vise, ca și cum cineva îmi depăna alene toate amintirile.

„Imaginea îndepărtată a unui sătuc de munte... stomacul gol ca o tobă, gustul de mentă al unei gume de mestecat”... Scotocea mai departe, mai departe... „Un fuior de ceață... o plută în flăcări”... Și mai departe, mai departe... „un copil cu pijamale în dungii... o tastatură... respirația caldă a unui câine, chiar deasupra mea”... Așa, da... „Ochii albaștri ai lui Q, senini precum cerul... o carte maronie și învechită... o melodie limpede și curată ca lacrima, o melodie care mă urmărește cântată la... cântată la...” Da?... da?...

O sclipire argintie se înfiripa și se destrăma iar, în armonia unei note muzicale, strălucind apoi gata să prindă contur...

... „ochii albaștri ai lui Q”...

NU!

Valul refuzului răsună în capul meu ca dangătul unui gong, mai-mai să-mi explodeze creierii cu forța sa. Imaginea aceea tremurată s-a risipit înainte să se

închege. Instinctiv, într-unreflex disperat, am ridicat un zid în mintea mea, un zid de piatră, neted și uniform, care urca până la cer. Iar eu nu vedeam decât zidul ăsta. Mă holbam la el cu ochii strânși aproape dureros, iar ecourile metalice încă-mi vibrau în cap. Eu mă uitam la zidul meu. Era mare, era solid. Lumea mea era acest zid.

Încet, încet, ecourile s-au stins.

Meduza insidioasă a dispărut. Încă în gardă, am deschis ochii. Regele Karazeel era întins pe spate, cu capul căzut într-o parte. Avea ochii deschiși, dar erau pustii. Pustii.

Vrăjitorul s-a strecurat lângă el și s-a uitat în ochii goi. A pocnit o dată din degetele lui uscate... și încă o dată. Nicio reacție. A întins mâna și a luat șipul cu lichid sidefat, ducându-l apoi ușor, aproape tandru, către buzele inerte ale regelui.

Îi priveam înmărmurit, amintindu-mi cum, într-o altă lume...

Karazeel a înghițit, a tușit, apoi a sorbit cu lăcomie. Culoarea i-a revenit brusc în obraji și pleoapele i s-au zbatut. A deschis ochii, căutându-mă iarăși cu privirea strălucitoare.

Cocoșatul se foia repede, repede în jurul lui — i-a potrivit coroana, i-a netezit pelerina multicoloră și i-a tamponat buzele vineții cu o batistuță de mătase. Regele i-a murmurat ceva la ureche. Evor s-a aplecat

cu mișcările lui greoaie, fixându-mă cu privirea; ochii lui întunecați scăpărau din când în când ca niște tăciuni încinși.

La șoptele lui șuierate am simțit fiori reci furnicându-mă pe ceafă.

— Regele Karazeel mi-a poruncit să-ți spun că mai sunt și alte chei pentru cămăruțele secrete ale minții tale. Mult mai dureroase pentru tine... dar nu și pentru el. Însă mai e timp... Vei aștepta momentul când va avea el plăcerea...

Într-un sfârșit, privirea lui Karazeel s-a mutat asupra celorlalți, ghemuiți grămadă pe podea. I-a cântărit din ochi pe fiecare. Și buzele i s-au arcuit într-un zâmbet disprețuitor.

— Numai băiatul, spuse el în cele din urmă. E ceva la el... dar acum sunt obosit. Scapă de restul.

Evor îi făcu un semn gardianului și-i șopti ceva:

— Băiatul... temniță... ceilalți... *peste zidul de la răsărit...*

Mi-a înghețat sângele în vene.

Gardianul le-a apucat pe fete de braț și le-a târât afară, de s-au ridicat în picioare din mers. Kenta era albă ca varul și-n ochii ei se citea groaza. Auzise, ca și mine, cuvintele acelea... poate chiar mai mult. Dar ochii lui Gen fulgerau mânioși. Părul ei blond-închis era zburlit, ca o coamă de leu, iar dinții dezveliți îi trădau furia nestăvilită. S-a zbatut să scape din strânsoarea gardianului, lovindu-l cu picioarele și zgâriindu-l ca o pisică sălbatică... până când a reușit —

incredibil! — să se elibereze, a sărit în fața divanului și l-a scuipat pe regele Karazeel drept în față.

Cei patru soldați au sărit imediat asupra ei și, într-o clipă, au înșfăcat-o. În ciuda împotrivirii ei, nu mai putea să le scape, având o sabie pusă amenințător la gât și o alta în dreptul inimii. Soldații s-au întors spre rege, așteptându-i ordinul. Karazeel urmări scena inexpressiv.

Nesfârșit a părut momentul acela...

Apoi regele Karazeel a zâmbit... un zâmbet care m-a înfiorat.

— Da, murmură ca pentru sine. Cum de nu am observat-o până acum? O mică frumusețe. Cât despre firea ei înfocată, va deprinde ușor supușenia. Face de o slujnică la curtea regelui... iar când n-o să mai aibă limbă, n-o să mai scuipe nici așa bine, nici așa departe.

Doi dintre soldați au târât-o către ușile imense din celălalt capăt al sălii tronului.

— Dați-mi drumul! urlă ea. Vreau să rămân cu ceilalți! N-o să-ți fiu slujnică niciodată! Ești plin de ură și de venin, mai bine mor decât să trăiesc la curtea ta!

Regele Karazeel a urmărit-o ieșind cu o privire rece, netulburată. Apoi a făcut un ușor semn din cap și vrăjitorul s-a apropiat imediat să-i șteargă scuipatul de pe față, aplecându-se în același timp să-i asculte porunca. La semnul lui Evor, pajii au alergat și au dat la o parte draperiile grele din fundul camerei.

Am rămas cu gura căscată. În spatele draperiilor era o sală luxoasă, o prelungire a sălii tronului. Acolo erau multe, multe doamne — să fi fost vreo douăzeci sau treizeci: o galerie de regine. Ochii mei se plimbau de la una la alta și fiecare mi se părea mai răpitor de frumoasă decât cea dinainte. Unele aveau pielea măslinie, altele luminoasă ca petalele de trandafir... unele aveau părul negru, revărsat pe umeri, altele auriu, încolăcit deasupra capului... unele aveau ochii mari, de căprioară, altele aveau ochii de un azuriu îngeresc. Rochiile lor de seară erau fiecare de altă culoare — roșu-aprins, arămiu, roz, bleu-pastelat, argintiu și ivoriu — și fiecare purta pe cap o coroniță delicată de aur. Păreau niște păsări ale paradisului, exotice, care foșneau, gângureau și se alintau, aruncându-i regelui zâmbete și priviri languroase.

— Luați-i de aici pe mizerabilii ăștia! scrâșni Evor. Măria Sa dorește să se distreze! Heralzi, să cânte fanfara, căci intră marele Mauler!

Pe noi patru ne-au îngrămădit la repezeală într-un colț al covorului roșu, spre ușa pe unde o duseseră și pe Gen. Buimăciți de gândul că ne despărțiseră și de groaza a ceea ce va urma, ne-am supus împleticindu-ne, fără nicio vorbă.

Tocmai când ajunseserăm la ușă, au răsunat trompetele. Instinctiv, m-am uitat peste umăr. Și gardianul nostru încetinise pasul și trăgea cu ochiul în spate. Niște draperii stacojii, cu herbul brodat în aur, au dezvelit brusc imaginea a doi curteni în livrele luxoase, de culoare ivorie cu fireturi arămii. Fiecare

ducea o cușcă de aur. Într-una dintre ele era o pasăre, iar în cealaltă... un șobolan?! Apoi mi-a atras atenția personajul retras, din spatele lor. Și el era îmbrăcat în veșminte ivorii, ca și ajutoarele lui, însă avea tunica împodobită cu fireturi aurii. Niște mănuși din piele groasă, asortate cu cizmele înalte, îi ascundeau mâinile până la cot. Nu i se vedea nici fața, căci purta o mască împodobită, care închipuia un animal de pradă ce-și arăta colții amenințător.

Nu m-am putut abține să nu mă uit la scena din spate. Dacă acesta era îngrijitorul acelui Mauler, atunci urma între și Mauler însuși.

Dar mă înșelasem. Era deja acolo.

Îngrijitorul se îndrepta cu pași mici spre tron. Ținea mâinile la nivelul pieptului, cum vezi pe la televizor la ospătarii din restaurantele luxoase. În palme ducea ca pe o tavă o perniță umflată și catifelată, suflată cu aur.

Purtând la gât un colier de aur incrustat cu nestemate, cu lăbuțele strânse frumos sub ea și cu un aer foarte satisfăcut, în mijlocul perniței ședea semeață Tiger Lily.

Grațiați de Schingiuitor

— E cotoiul ăla afurisit!

Rich n-avusese niciodată vocea prea reținută, dar acum chiar că a răsunat în toată sala.

— Rich, mai încet! am șuiert eu.

Dar gardianul nostru se făcuse galben ca lămâia și încerca disperat să ne scoată afară; atunci mi-am dat seama că, dacă-l prindeau încercând să vadă cum arată temutul Mauler, îi tăiau capul.

Prea târziu. Din clipa în care auzise vocea lui Richard, Tiger Lily sărise de pe pernuță și acum o urmăream cum vine agale spre noi, pe covorul stacojiu. Îngrijitorul rămăsese și el încremenit, neștiind ce să facă. Dinspre galeria reginelor se auzeau țipete ascuțite de groază și, cu coada ochiului, le-am văzut

cum leșinau una după alta, ca niște petale colorate risipite de vânt.

Pentru prima oară, regele Karazeel s-a ridicat imediat și s-a aplecat nerăbdător să soarbă din ochi spectacolul sângeros: cum îi atacă Mauler pe prizonierii fără apărare.

La un pas de noi, Tiger Lily a sărit. Era doar o pisicuță, dar lunile de huzur de la curtea regală nu prea-i făcuseră bine la siluetă și, când a aterizat în brațele mele, a fost cât pe-acți să mă dea jos. S-a urcat apoi încetișor pe umărul meu și a început să toarcă, trăgând ușurel cu lăbuțele de gulerul meu. În afară de sfârșitul ei satisfăcut, toată sala amuțise.

Apoi regele Karazeel s-a ridicat încet în picioare. I-a făcut un semn îngrijitorului să-l urmeze și, fără grabă, a străbătut sala până la noi, cu Evor călcându-i pe urme ca o umbră.

S-a oprit în fața mea. Fără să-și dezlipească ochii de la Tiger Lily, i s-a adresat vrăjitorului:

— Ce înseamnă asta?

— E posibil... ca această creatură să fi evoluat, preamărite rege, zise vocea mieroasă, pătrunsă de îndoială. Știm că este o fiară sacră. Dar poate, din cine știe ce motiv... i-a pierit sălbăticia.

Regele a întors doar un milimetru capul spre îngrijitorul care stătea alături, nemișcat:

— Este posibil așa ceva?

Răspunsul îngrijitorului nu s-a auzit, din cauza măștii. A făcut un pas și a smuls-o pe Tiger Lily de

pe umărul meu, deși ea s-a agățat cu ghearele, împotrivindu-se din răsuputeri.

Cu o sclipire stranie în ochi, regele Karazeel a făcut un semn spre Kenta, Rich și Jamie, care rămăseseră cu gurile căscate. Îngrijitorul a întins mâinile în care o ținea pe Tiger Lily spre fiecare dintre ei, tot mai aproape. Dar ea torcea în continuare, relaxată și placidă, iar ochii ei aurii clipeau alene.

— Vedeți, preamărite stăpân, este așa cum bănuiam. Mă tem că temutul Mauler s-a îmblânzit. Ia priviți..., mai spuse el, strecurându-se în față, cu mâna întinsă spre pisicuță.

Dar numaidecât Tiger Lily și-a lăsat urechile pe spate și a mieunat amenințător, cu botul larg deschis, iar lăbuța i-a țâșnit spre el, cu gheruțele scoase.

Evor se feri cu o agilitate uimitoare, dar nu și suficientă. Pe mâna lui uscată apărură imediat patru dăre roșii, din care au început să licărească picături de sânge.

— Hmm..., făcu regele, care însă nu părea neplăcut surprins de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

Fără grabă și foarte precaut, întinse și el mâna spre Tiger Lily. Îngrijitorul, vizibil îngrijorat pentru siguranța regelui, dar și pentru propria-i piele, a făcut repede un pas înapoi... dar privirea lui Karazeel l-a țintuit pe loc. Atunci, mânușile sale de piele au strâns-o mai bine pe Tiger Lily. Ochii ei aurii, ațintiți asupra regelui, s-au îngustat periculos și a scos un mieunat gros, prevenitor. Regele s-a dat puțin înapoi și i-a aruncat un zâmbet lui Evor, dar zâmbetul acela n-avea nici urmă de bună dispoziție.

— Așa, deci. Evor, se pare că nu știi chiar atât de multe pe cât m-ai lăsat să cred. O să mai cuget asupra acestei întâmplări și o să trag singur concluziile. Soldat, du prizonierii în temniță! Au câștigat o amânare, nimic mai mult. De data asta, zise el cu buzele subțiate în chip de zâmbet, i-a grațiat Mauler.

Gardianul ne-a îmbrâncit pe scara în spirală și apoi tot drumul până la celulă. Ne-a scos lanțurile și cătușele, după care a trântit ușa de fier și-a încuiat-o bine. A pus cheia la loc, în cui, deasupra mesei gardienilor, a făcut un semn pe tăbliță și dus a fost, iar pe culoar, în urma lui, au zăngănit pe rând grilajele, închizându-se.

În celulă domnea o tăcere apăsătoare. M-am uitat la fiecare dintre prietenii mei — rămăseseră doar trei acum. Erau ca temnița de cenușii și deznădăjduiți.

Pentru ceea ce mi s-a părut o veșnicie, nimeni n-a scos vreo vorbă.

Apoi, tăcerea a fost curmată de o voce din celula de alături, unde o siluetă palidă ca o fantomă stătea lipită de barele de fier dintre noi.

— Adam, m-a dojenit ea, de ce a durat atât până ai venit să mă salvezi?

Ne-am strâns toți lângă zăbrelele dintre cele două celule și am discutat în șoaptă.

— După cum vezi, Hannah, încă nu te-am salvat, cel puțin deocamdată, i-am explicat eu. Nu e așa de simplu. Bine-ar fi fost să fie.

Încercam să-i prezint lucrurile într-o manieră optimistă, dar nu prea-mi ieșea.

— Știi, deși avem minicomputerul, nu putem pleca fără Gen.

— Păi, unde e Gen?

— Asta-i problema, că nici noi nu știm. Ar putea fi oriunde. A fost luată de soldații regelui Karazeel, ca s-o facă servitoare sau cam așa ceva.

— Dar Gen n-o să vrea să lucreze pentru unul ca el! zise Hannah sec. Face el pe amabilul, dar nu e așa. Pare tânăr și frumos ca un prinț din poveste, dar miroase ca un om bătrân. Mai bine zis, ca un bătrân puturos.

Aici avea dreptate. Exact așa era mirosul pe care nu reușeam să-l definesc: înțepător și clocit, ca de bătrânețe nesănătoasă.

— Păi, trebuie să o salvezi și pe ea, Adam.

— Știu, Hannah, dar nu-i așa ușor. Blue-bum, nu mai face așa, pentru Dumnezeu! Mă ia cu amețeală!

Weevil era singurul care mai arăta cât de cât vesel. Stătuse pitit într-un colț, ascultându-ne foarte atent... și cum am pomenit de Gen, s-a așezat în fund și a început să se rotească în loc, ca un titirez.

— Ce te-a apucat?

— Aveam noi un câine care se târa prin iarbă ca să se scarpine la fund, zise Jamie. Era tare jenant. Veterinarul ne-a zis că e din cauza unei probleme la glandele anale. Poate că asta a pățit și el.

Weevil a Țopăit puțin, nemulțumit, și a scos niște sunete furioase spre Jamie. Apoi s-a așezat iarăși pe jos și s-a învârtit de trei ori, după care s-a oprit și s-a uitat drept în ochii noștri.

— Eu cred că încearcă să ne spună ceva, zise Hannah, gânditoare.

— Ssst! făcu Rich. Vine cineva! Weevil, treci la loc în rucsac! Restul, jos, prefaceți-vă că dormiți!

S-a auzit zgomotul îndepărtat al unor grilaje ridicate, apoi pași care se apropiau. O pauză, scrâșnetul unei chei în broască și, scârțâind din balamale, ușa celulei învecinate se deschise.

— Treci înăuntru! a mârâit răgușit căpitanul. Ai aici apă și mâncare și, dacă știi ce-i bine pentru tine, nu te apropia de nenorociții din celula de alături!

Apoi pașii s-au îndreptat către postul de pază. Un târșăit de scaun pe podea și o bufnitură înăbușită, semn că s-a așezat cineva solid. Au urmat câteva clipe de liniște, întreruptă doar de un foșnet de hârtie și de o pană care scârțâia încetisor, punctate când și când de un mormăit.

M-am uitat printre gene. Căpitanul stătea la masă, cu lampa alături și scria de zor într-o carte legată în piele. Cine o fi fost noul deținut? Să fi fost Gen? Inima mi-a tresărit cu speranță la gândul ăsta și m-am întors puțin de tot, cât să arunc o privire în celula întunecată de alături.

Spre deosebire de a noastră, avea niște piese de mobilier — dacă puteai să le spui așa: o masă ca vai de ea, un scaun și un pat îngust, cu o pătură tocită,

împăturită într-un colț. M-am încruntat să zăresc cine-i acolo, dar când am dat cu ochii de prizonier am căscat ochii larg de uimire. Nu era Gen, ci îngrijitorul lui Mauler.

Stătea la masă, cu spatele la noi, îmbrăcat tot în tunica ivorie de satin, și își scotea mânușile. Coccoțată pe masă, în fața lui, stătea Tiger Lily, lipăind tacticoasă ceva dintr-un bol de metal bogat ornamentat. Nedumerit, încercam să înțeleg ce s-a întâmplat.

Îl aruncaseră în temniță, fiindcă Tiger Lily fusese așa de prietenoasă cu noi? Și atunci cum rămânea chestia aia cu „grațiați de Mauler”? Sau poate regele „mai cugetase” între timp, așa cum spusese, iar concluziile lui fuseseră niște vești proaste pentru Tiger Lily și pentru îngrijitorul ei? Dar, în cazul ăsta, cel din urmă ar fi trebuit să se vaite și să se izbească de gratii, nu? Nici vorbă de așa ceva. Și-a scos masca, rece și netulburat, și a pus-o pe masă... Și-a trecut mâinile prin părul șaten și nădușit, cu gesturile cuiva care se întorsese acasă după o zi mai grea la birou... și s-a apucat, liniștit, să mănânce.

Tot cu spatele la noi, s-a aplecat ușor în scăunel, a scărpinat-o puțin pe Tiger Lily după urechi și a rupt o bucată de pâine. Eu îi urmăream năucit mișcările și simțeam cum îmi lasă gura apă. Avea pe farfurie și un triunghiuleț de brânză, acum îl vedeam foarte clar. Ce să mai, îi simțeam și mirosul. Îl mâncam din ochi.

Îngrijitorul s-a foit puțin, căutând ceva în buzunarul tunicii lui brodate cu aur. Îl găsi și-l ținu puțin în fața ochilor, bătând darabana pe el. Deodată am

surprins sclipirea unei lame de oțel. A tăiat brânza tacticos o dată... și-ncă o dată... și-ncă o dată... și încă o dată. De patru ori. Mi-a chiorăit stomacul. L-am urmărit cum pune cuțitul pe marginea mesei și brusc am simțit că mi se strânge inima.

Nu era nici pe departe cuțitul primitiv, cu mâner de os, pe care mi-l închipuisem eu. Ci un briceag bine lucrat, sclipitor, cu mâner roșu-aprins și o cruciuliță albă pe plăsea, bine conturată.

Era briceagul elvețian pe care i-l dăruisem lui Kai.

Vag conștient de zgomotul pe care îl făcea gardianul îndepărtându-se de noi, mă uitam ca blegul la briceag, încercând să-mi dau seama ce însemnau toate astea. Mi-am adus aminte de privirea lui Kai când i-l dădusem, de parcă fusese ieri — n-o s-o uit niciodată.

„Prietenii pe viață”, așa ne spusese răm.

Iar acum, briceagul ajunsese la îngrijitor. Asta nu putea decât să-mi confirme ceea ce știam deja: că prietenul nostru Kai murise.

Când s-au stins și ecourile pașilor gardianului, îngrijitorul a adunat feliile de brânză una peste alta pe lama briceagului lui Kai, s-a ridicat în picioare și s-a întins puțin. Apoi s-a întors spre noi, venind drept spre grilajul despărțitor dintre celulele noastre. Și atunci i-am văzut smocul din frunte, castaniu și ciufulit.

— Prietenii pe viață, a spus el zâmbind. Cine vrea niște brânză?

Praznicul lui Karazeel

— Nu-nțeleg, zise Rich pentru a mia oară.

Din spatele barelor, Kai îi zâmbi:

— Rich, oi fi tu bun la jucat ofensiva, dar ager la minte nu ești.

Noi ne strânseserăm toți lângă peretele zăbrelit comun cu celula lui Kai. Își împărțise cu noi toată mâncarea, chiar și lui Weevil îi dăduse o coajă de pâine și o fărâmbă de brânză. Iar neisprăvitul ăla mic o mestecase cu atâta lăcomie, că uitase complet de figura cu titirezul.

În cealaltă celulă, Hannah se înfofolise în pătura pe care i-o dăduse Kai, cu Tiger Lily în brațe, și ne urmărea atentă fiecare mișcare, fiecare cuvânt.

— La al doilea apus de soare după ce ne-am despărțit, au venit după mine, ne povestea Kai în șoaptă.

Îi dispăruseră gropițele din obraji.

— Când m-am trezit, erau aplecați deasupra mea... Cei-fără-chip... Nu pot să uit ce duhoare aveau... și ce reci erau umbrele lor. Apoi, n-am mai știut nimic de mine, până în zori. Când mi-am venit în fire, eram într-o căruță, sub pază, legat la mâini și la ochi, ba chiar și c-un căluș în gură. Mă duceau spre Shakesh, la tortură și moarte sigură. Nu puteam să văd, nu puteam să vorbesc, dar puteam să aud. Și-am ascultat tot. I-am auzit pe gardieni povestind despre o creatură mistică, apărută, prin cine știe ce farmec, în templu, la etajele de sus, care-și folosisese puterile pentru a-l da în vileag și a-l birui pe un trădător. Eu...

— *Mistică?* Vorbești despre Tiger Lily? izbucni Rich. Păi, nu era un trădător cel pe care l-am... de fapt, ea l-a aranjat. Era unul dintre dregători, tipul ăla în alb.

Abia atunci și-a dat seama că n-ar fi trebuit să știe toate acestea și se opri, înroșindu-se.

Kai mi-a aruncat o privire scurtă și cred că mi-a făcut și cu ochiul, semn că știa — sau bănuia — mai multe decât lăsa să se vadă.

— Da, la Fang* mă refer. Sau Mauler, căreia voi îi spuneți Tiger Lily. Se pare că dregătorul vindea pe ascuns din Poțiunea Invizibilității, și se bucura

* Colț.

singur de câştig. Tocmai pentru asta se furişase şi atunci, în templu, să mai ia nişte şipuri cu poţiune şi să le vândă în taină. Căci, la ora aceea, înainte de amiază, nici dregătorii nu au voie să urce în templu. Şi dregătorul respectiv era tot în căruţă, lângă mine, dar pe atunci nu ştiam. La fel şi Fang, dar pe ea o auzeam cum şuiera şi stucea la oricine se apropia de cuşca ei improvizată. Cum mergeam noi hurducăit așa, o dată s-a zdruncinat căruţa şi s-a desfăcut legătura din jurul cuştii, uşa s-a deschis şi Fang dusă a fost! În câteva clipe, s-a suit în vârful unui copac înalt, de unde nici cel mai curajos soldat nu putea s-o mai dea jos. În cele din urmă, s-au gândit să-l trimită după ea pe prizonier, care oricum n-avea de ales, zise el zâmbind. Eu mereu am fost bun la căţărutul prin copaci. Cât ai zice peşte, am urcat până sus şi am întins spre ea o mână tremurândă... iar ea a tors uşurel şi a întins gâtul, de i-am simţit blăniţa catifelată în căuşul palmei. M-am dat jos cu ea în braţe, blândă ca un mieluşel. Când am ajuns în Shakesh, pe mine m-au aruncat în temniţă. Cât despre Fang, a devenit imediat animalul favorit al regelui. O ţinea într-o cuşcă de aur, lângă tron, şi o tot îmbia cu dulciuri, sperând s-o câştige şi s-o facă animalul lui de casă. Dar umbla vorba că Fang se purta ca o fiară posedată: se plimba neconţinut prin cuşcă, având o sclipire stranie în ochi, nu voia să mănânce, nici să bea apă. În câteva zile, s-a topit, arăta ca o umbră, numai piele şi os, iar din străfundul ochilor ei ziceai că te priveşte însăşi moartea. Regele Karazeel i-a

poruncit vrăjitorului curții să-i găsească un leac, altminteri va pieri odată cu ea. Abia atunci Evor a plecat urechea la poveștile șoptite de gardieni, care pomeneau de cineva care îl îmblânzise pe misteriosul Mauler... iar acum zăcea aruncat într-o temniță. Și-așa am ajuns eu îngrijitorul ei — și ocnaș, și curtean... omul în care încrederea regelui creștea cu fiecare răsărit de soare.

— Kai, dar ăsta e un om rău! Că doar n-ai trecut... *de partea lui?* întrebă Kenta.

— Eu? De partea regelui Karazeel? rosti el, întunecat la față și, cu toate că eram singuri în temniță, am simțit cum a coborât puțin tonul. Niciodată. Am jurat să fiu alături de Stăruitori, armata secretă care sporește mereu în umbra domniei cumplite a lui Karazeel, armată care așteaptă întoarcerea domnitorului nostru adevărat.

— Zefir, Prințul Pierdut? murmură Jamie.

— Da, Zefir, Prințul Vântului. Se apropie timpul profețit... iar Karazeel o știe prea bine. Chiar acum, la apus, oamenii lui ridică la picioarele muntelui Fața Întunecată o nouă fortăreață: Fortăreața din Arraz. Se spune că e mai grozavă decât Shakeshul și că nimeni, nici măcar domnitorul nostru adevărat, nu va putea să o șteargă de pe fața pământului. Dar dacă reușesc să-i câștig încrederea regelui Karazeel, poate voi lucra la răsturnarea lui chiar din interiorul zidurilor fortăreței, când va veni vremea. Prieteni, eu cred că n-a fost întâmplător nici că m-au răpit Cei-fără-chip, nici că m-au adus în Shakesh. „În urzeala destinului

există legături foarte clare, totuși cei prinși în ițele sale deslușesc foarte greu legăturile acestea.”

La auzul acestor cuvinte, m-a trecut un fior. Le mai auzisem undeva, dar unde oare?

— Așadar, te-ai gândit să-i câștigi încrederea regelui Karazeel și să-i faci figura când o să prinzi ocazia? Grozav, Kai, bună idee! zise Rich și-i vedeam ochii strălucind de încântare.

— Da, grozav, făcu Jamie, cam dezumflat. Cu riscul de-a părea egoist, treaba asta nu prea ne ajută cu nimic. Bun, am găsit-o pe Hannah, numai că e într-o celulă, după niște bare de fier groase cât brațul și mult prea apropiate ca să te strecuri printre ele... cel puțin, dacă nu ești Tiger Lily. Pe Tiger Lily am găsit-o, dar dacă noi am reuși să plecăm cu ea — zic și eu așa, nu că am avea vreo speranță — ăștia or să te taie pe tine, Kai. Unul dintre noi a pornit singur la drum și a ajuns maimuță; și nici nu dă semne că o să-i treacă. Iar Gen..., făcu o pauză și am simțit că i s-a pus un nod în gât, lui Gen or să îi taie limba și or s-o facă sclavă. Cât despre noi, de data asta am scăpat, dar cine știe pentru cât timp?

Drept răspuns, s-a auzit departe zăngănitul unei porți. Ne-am dat imediat la o parte de lângă peretele zăbrelit și ne-am strâns lângă peretele din spate, privindu-ne îngrijorați. Dar ne speriaserăm degeaba. Când i-am văzut apropiindu-se, toți am început să zâmbim, nevenindu-ne a crede.

În frunte era căpitanul gardienilor, urmat de trei paji, fiecare ținând în mâini o tavă încărcată cu

bunătați. Am clipit nedumerit și m-am frecat la ochi, întrebându-mă dacă nu visez... Dar miresmele îmbietoare care veneau de sub capacele argintii și-mi gâdilau nările îmi spuneau că totul e cât se poate de adevărat.

Căpitanul a descuiat ușa celulei noastre. Unul după altul, pajii au intrat și au așezat tăvile pe jos. Noi patru îi urmăream cu gurile căscate. Oare aveam toți o halucinație... sau regele se hotărâse să ne aducă la ușă un banchet pe cinste, ca pentru gurmanzi, din bunăvoința lui Mauler?

Căpitanul ne-a rânjit mai degrabă răutăcios și, după ce au ieșit cei trei băieți, a trântit ușa cu zgomot și a încuiat-o.

— Excelența Sa, Preamăritul Rege Karazeel, stăpânul Karazanului, s-a jucat destul cu voi, mârâi el. Acum vă poștește să vă bucurați de Praznicul lui Karazeel. Mă voi întoarce peste o oră să adun... resturile, adăugă el, cu un alt zâmbet ciudat.

Acestea fiind spuse, a făcut stânga împrejur, a pus cheia în cui și a plecat.

Jamie și Rich s-au repezit imediat la tăvi.

— Hei, Adam, vino să vezi! chițai Jamie, ridicând unul dintre capacele argintii. E un pui prăjit — un pui întreg! — și cartofi prăjiți! Ca să nu mai spun că-s și crocanți!

— Iar tava asta e plină cu dulciuri — cremă de zahăr ars... și un fel de eclere... și brioșe cu zmeură... oh, asta cred că-i o tartă cu nuci!

După ce a șovăit o clipă, Kenta li s-a alăturat și s-a uitat sub capace să vadă ce era pe ultimele două tăvi.

— Fructe, fructe proaspete! Și niște cornuri rume-nite cu unt și miere!

Înainte să-l pot opri, Jamie întinse mâna după un cartof. Avea dreptate, păreau crocanți după cum arătau... da, și după zgomot păreau crocanți — mi-am dat seama când l-am auzit crănțănind c-o poftă de-a răsunat în toată temnița.

— Jamie, stai! am strigat, în sfârșit, cu o voce răgușită. Nu cred că-i bine...

M-am întors spre Kai, căutându-i sprijinul. Ceilalți, cu mâinile pline de bunătăți, iar Jamie și cu fălcile pline, mi-au urmărit privirea.

Am încremenit cu toții.

Kai era alb ca varul și se ținea de bare, gata să cadă.

— Ce s-a întâmplat? am zis eu primul. Kai... mâncarea... e cumva...

— ... otrăvită? bâigui Kenta.

Jamie scuipă ditamai dumaticatul de cartof mestecat pe jumătate.

Dar Kai clătină din cap, amuțit.

— Atunci ce-i? răsună vocea gătuită a lui Rich. Ce-i?

Într-un sfârșit, Kai șopti, înfiorător de blând.

— Prieteni, mâncarea n-are nimic. Bucurați-vă de ea... dacă puteți. Căci vi s-a trimis Praznicul lui Karazeel, Praznicul osândiților.

Ca titirezul

— Cât timp mai avem? am întrebat, cu o liniște care m-a surprins și pe mine.

— Puțin. Cel mult o oră.

— Deci avem o oră să ieșim de aici. Dacă nu... de fapt, atât. Nu există altă posibilitate.

Și deodată platourile cu mâncare au dispărut pentru noi, ca și cum n-ar fi fost niciodată acolo. Ne uitam deznădăjduiți la barele groase de fier, la încuietorile zdravene și la cheile agățate pe peretele din față, la fel de neatins ca stelele de pe cer. La zidurile fără îmbinări, ca dintr-o singură bucată, la tavanul aflat la o asemenea înălțime că nici nu-l zăream, pierdut în întuneric. Două porți zăbrelete ne despărteau de scară și, deci, de restul castelului. Nu aveam nicio scăpare. Asta dacă nu...

— Singura care lipsește e Gen. Le-am găsit pe Hannah și pe Tiger Lily. Chiar și pe Kai. Dacă era și Gen cu noi, o ștergeam de-aici și gata. Blue-bum, fii bun și oprește-te, nu te mai învârti ca titirezul!

Dar Kai se uita fix la Weevil, cu o expresie ciudată pe chip.

— Adam, mă întrebă el, ai folosit-o deja?

— Ce să folosesc?

Kenta se luminează la față și mă strânse de braț atât de tare, că mă duru.

— Bineînțeles — dar, bineînțeles! Bleagă mai sunt! Și când te gândești că era chiar sub nasul nostru... cum de nu mi-am dat seama?!

— Să-ți dai seama ce? mormăi Rich, nerăbdător.

— Weevil e un *trâncănici*! Și chiar v-am pomenit de chestia asta, în Pădurea Larmei...

Atunci am înțeles ce voia să spună Kenta și, exact ca și ea, simțeam că-mi vine să-mi dau palme. Îmi aduceam aminte exact cuvintele ei: „În joc, erau niște animăluțe simpatice, un fel de maimuțe; iar *dacă* *prindeai una, îți îndeplinea o dorință.*”

Ne-am adunat toți în jurul lui Weevil, care stătea cu posteriorul lui albastru direct pe lespezile reci ale podelei.

— Eu cred că mai bine ne punem dorința să ni se îndeplinească încă un milion de dorințe, zise Jamie, visător.

— Nu, Bujorel, vraja n-are efect dacă ești lacom.

— Bine, atunci, spuse Rich și inspiră adânc, încruntat și concentrat. Gata. Sper s-o spun cum trebuie. Weevil, dorința noastră este să... să...

— Să fie și Gen aici, cu noi, în celulă, *ACUM!* i-o luă Jamie înainte.

Numaidecât, Weevil începu să se învâртеască în loc. Repede, și mai repede, ca un titirez, până când n-am mai văzut decât o formă nedeslușită. Apoi se auzi brusc un „*poc!*”, ca de dop sărind din sticlă... și lângă Jamie apăru Gen.

Weevil s-a prăbușit pe jos, vlăguit, ca o cârpă. Dar noi n-aveam ochi decât pentru Gen.

— Gen, șopti Jamie, nesigur, cum... te simți?

Era clar că nu se simțea prea bine. Când o văzuserăm ultima oară, era îmbrăcată într-o tunică maronie veche, o pelerină, niște nădragi de lână și bocanci de piele. Acum însă purta o rochie lungă de satin, de culoarea cerului senin, împodobită cu niște jurubițe de mătase împletită, și era încălțată cu niște sandale de piele. Se vedea că-i mult mai curată decât în ultimele zile, iar părul îi fusese spălat, pieptănat și împletit într-o codiță îngrijită.

Dar nu din cauza hainelor ne uitam la ea ca la o necunoscută. Ci din cauza expresiei de pe chipul ei și a privirii din ochi — o privire pierdută, rătăcită, ca și cum nu ne recunoștea.

— Ea... e Gen? mormăi Kai, neîncrezător.

În prima clipă, n-am înțeles ce voia să spună, dar apoi mi-am amintit că ultima oară când o văzuse el,

Gen arăta mult diferit de fata frumoasă care stătea acum pe podeaua rece de piatră.

— Da, sigur că ea e. Numai că...

Atunci vorbi Gen:

— Duceți-mă la stăpânul meu! Aștept porunca lui.

Avea o voce goală, inexpressivă, ca de robot. În niciun caz ca Gen a noastră.

— Gen, ce tot zici acolo? șopti Kenta, venind lângă ea și privind-o drept în ochi. La cine vrei să te ducem?

Gen se uita prin Kenta de parcă nici nu exista.

— Aștept ordinele regelui Karazeel, zise ea cu aceeași voce monotonă. Dorința lui îmi e poruncă.

Parcă ne lovise în moalele capului.

— Ce-ai înnebunit?! răbufni Richard, venind aproape de tot, la nici doi centimetri de ea. Păi, acum cinci minute ziceai că preferi să mori decât să fii slujnica lui, și uite ce prostii torni acum!

Uitându-mă în ochii ei goi am înțeles deodată.

— Richard, degeaba te chinui, i-am spus sec. Nu e vina ei. Asta-i spălare de creier... sau hipnoză.

— Așa e. Evor a scornit poțiuni pentru tot felul de lucruri, inclusiv pentru supușenia orbească față de rege. Încă am auzit că asupra altora înrâurirea e și mai mare..., șopti Kai din ce în ce mai încet, clătinând din cap.

— Și măcar... cu timpul... îi trece? întrebă Jamie cu o voce răgușită.

— Lasă asta! l-am întrerupt grăbit. Important e că Gen a ajuns aici! Acum, că ne-am adunat toți, putem să mergem acasă! am zis scotocind prin rucsac.

Cu ochii strălucind de speranță, Hannah se lipise de gratiile celulei ei, ținând-o în brațe pe Tiger Lily.

— Adică o să-l văd din nou pe Q? Și pe Bluebell?

— Sigur, puștoaico, i-am răspuns scoțând la iveală minicomputerul. L-am găsit. Kai...

M-am întors spre el. Rămăsese în picioare și ne urmărea fără nicio vorbă.

— Kai, am zis eu cu greutate, ce ți-am spus noi înainte... despre Winterton... e adevărat. Este foarte departe. Dar asta nu e tot, am adăugat.

Am simțit cum mă înroșesc la față. Urma să-i spun ceva... mă rog, ceva tare ciudat, și mă îndoiam că o să mă creadă. Totuși... eram prieteni pe viață. Deci merita să afle.

— Winterton e... într-o altă lume. Cea de unde venim noi. Se cheamă... cred că-i zice Pământ.

A urmat o tăcere lungă. Apoi Kai a spus încet:

— Da. Adevărat grăiesc legénde. Se spune că există un portal la Steiul de Piatră...

— Stai puțin, noi n-am venit printr-un portal, ce-o mai fi însemnând și ăsta, zise Rich vesel. Noi am venit printr-un computer și tot așa ne întoarcem. Gata, să mergem, n-avem timp de pierdut!

A luat-o de mână pe Gen și a târât-o până la gratiile care ne despărțeau de Hannah, iar ceilalți veneau în urma lor. Weevil, încă amețit, s-a întins după mine și mi s-a agățat de un crac al pantalonilor.

— Kai, putem să te luăm cu noi, dacă vrei să vii.

Dar el a clătinat din cap. Mi s-a părut că-i văd o lacrimă în colțul ochilor și știam că, de dragul lui, trebuia să fie o despărțire cât mai scurtă.

— Bine, dar mai e o problemă. Tiger Lily.

Ne-am privit drept în ochi.

— Da, șopti el. Știu că locul ei e lângă voi, cu mica prințesă, zise el încercând să zâmbescă. În inima mea, am știut de la început că e o ființă din altă lume... iar acum a venit vremea să se întoarcă acasă. Rămas bun, Fang... Tiger Lily... adio, prieteni!

A mângâiat-o pe cap și mâna i-a zăbovit o clipă pe blănița mătăsoasă. Pe rând, i-am strâns toți mâna... iar eu am întins mâinile și l-am strâns în brațe, așa, despărțiți de gratiile reci de fier.

— Baftă, Kai, am spus încet. Sper să te descurci în povestea asta cu Zefir și Karazeel și să nu-ți facem prea mari probleme fiindcă o luăm pe Tiger Lily. Oricum, le poți spune că ai încercat să ne oprești. În sfârșit, mulțumesc... pentru tot.

Imediat după aceea ne-am adunat în cerc, ținându-ne de mâini. Weevil și Tiger Lily stăteau la mine în spate, în rucsac, iar pe ceafă simțeam mâna lui Richard.

Praznicul lui Karazeel zăcea pe jos, uitat. Ecranul verzui al minicomputerului strălucea în întuneric. M-am uitat la ceilalți și am zâmbit. M-am pregătit, cu degetele deasupra celor trei taste: *Alt Control Q*.

— La revedere, Karazeel! am zis, încântat de cât de bine sunau cuvintele astea.

Și am apăsât pe taste.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

O rază de lumină

Am rămas așa, ținându-ne de mâini, fără să spunem nimic.

— Mai încearcă o dată, zise Jamie cu o voce tremurată.

Am mai încercat o dată. Tot nimic.

— Crezi c-ar putea fi din cauza bateriei? veni întrebarea Kentei, care mi-a sunat tare nefiresc.

Asta întrebi când vrei să pleci la cumpărături și nu-ți pornește mașina. Dincolo de situația disperată în care eram, mi-a venit să zâmbesc... Și, luminată de acel zâmbet, mintea a început iarăși să-mi lucreze.

— Nu cred. După mine, e din cauza temniței, suntem înconjurați de ziduri din toate părțile. Ziduri groase de câțiva metri. În plus, vă amintiți ce ne-a

spus Q, înainte de prima călătorie? Apropo de întoarcerea acasă din același loc pe unde am intrat... că acolo este mai puternică interfața dintre cele două lumi? Acum suntem la mai bine de două zile de mers față de Arakesh; ba mai mult, suntem în pânțelele unui munte. Sunt sigur că o să meargă din nou când ieșim afară.

— Se poate, zise Jamie sec. Numai că nu prea avem șanse să mai aflăm dacă-i așa.

— Bun, și acum ce facem? întrebă Rich.

Dar eu aveam treabă: tocmai o scoteam pe Tiger Lily din rucsac și îi răsturnam conținutul pe jos.

— N-a mers planul A, le-am spus peste umăr, trecem la planul B.

— Adam, care-i planul B?

M-a străbătut un fior de bucurie când am auzit-o pe Hannah întrebându-mă asta cu atâta încredere.

— Nu știu, i-am răspuns zâmbind. Până acum nu mi-am pus problema. Dar mă gândesc în clipa asta. O să începem prin a face inventarul, să știm absolut tot ce avem la dispoziție. *Sigur* e ceva care să ne ajute să ieșim de aici.

Scotoceam printre lucrurile noastre, rugându-mă să am o revelație. Tiger Lily se alinta, frecându-și capul de mâna mea și-mi stătea în cale cum numai pisicile știu s-o facă. M-am uitat la zgarda ei de aur, incrustată cu pietre prețioase roșii, albastre și verzi, care mă zgâriau în timp ce o alungam cu blândețe. Pe sub zgarda scumpă, într-un contrast cam jalnic, am fost surprins să descopăr și zgarda ei veche din piele,

cu magnetulul pătrat și negru atârând în față; așa deschidea ușițele ei acasă.

Kai s-a lăsat pe vine lângă gratii și mă urmărea cum scot tot felul de lucruri din geantă, lucruri obișnuite pentru noi, dar foarte stranii pentru el.

— Adam, ce e asta? întrebă el, nemaiputând să se abțină, când văzu o cutie de chibrituri.

Am scăpărat un băț și flacăra lui a strălucit în întunericul temniței.

— A, iască!... Adam, și asta? Ce să fie?

Am oftat în gând, și am apăsas pe butonul lanternei, desenând un opt pe zid, demonstrativ. Tiger Lily a sărit imediat să „prindă” lumina, dând cu lăbuța ca după un șoarece.

Hannah a râs, iar râsul ei cristalin era ca un sunet fermecat în temnița aceea sinistă.

— Mai fă-i așa, Adam, mai fă-i o dată!

I-am aruncat un zâmbet și am mișcat scurt lanterna... și încă o dată, iar Tiger Lily se arunca după lumină, încercând s-o prindă cu lăbuțele, în timp ce pietrele prețioase de la gâtul ei străluceau himeric, iar magnetulul se bălăbănea încolo și-ncoace.

Și-n momentul ăla mi s-a aprins becuțelul, cu toată bezna din jur. Planul B! Și avea să meargă... pentru că trebuia să meargă.

Ne-am dus toți la ușa zăbreliată și ne uităm printre barele de fier. Nu se auzea decât cum undeva picura

apa. Am aprins lanterna; Kenta a ridicat-o pe Tiger Lily și a lăsat-o dincolo de bare, pe culoarul lat care ne despărțea de postul gardianului.

Am proiectat fasciculul de lumină pe peretele din față. Era destul de departe și lanterna făcea un cerculeț de lumină slabă, cam cât o farfurie. Oare era de ajuns? Nu puteam decât să sper că da.

Tiger Lily s-a făcut comodă în mijlocul culoarului și a început să se spele cu lăbuțele pe față. Cu inima cât un purice — cred că-mi și țineam respirația — am „mutat” pata de lumină alături de ea, chiar lângă lăbuță. A ignorat-o.

— Hai, Tiger Lily! am murmurat. Dacă vrei joacă, niciodată n-a fost un moment mai potrivit ca ăsta! Hai, Mauler, prinde-ți prada!

Ea, nimic. Ba chiar s-a așezat binișor cu lăbuțele sub ea, prea departe să o putem ajunge. Voia să tragă un pui de somn. Exasperat, am scuturat lanterna, încât cercul luminos tremura chiar sub nasul ei. L-a privit cu dispreț... și deodată am văzut din nou fanatele negre din ochii ei, semn că stă la pândă, cu mustățile întinse.

— Să știi, Adam, că-i cea mai deșteaptă pisică din lume, șopti Hannah. Și o să reușească, o să vezi!

Am urmărit-o încremeniți cum se ridică încet, își scutură pisicește lăbuțele din spate... și țâșnește. Instantaneu, am mișcat lanterna și cercul de lumină s-a mutat acum lângă masă. Am plimbat iute lumina în sus și în jos, pe piciorul mesei.

Tiger Lily s-a repezit după ea. A ajuns pe masă. Cu inima la gură, am pus cercul de lumină pe șirul de chei... apoi pe cheia ruginită, a doua de la stânga... și deasupra ei.

Nesfârșită a părut clipa cât Tiger Lily și-a calculat mișcarea următoare. Apoi s-a întins sus, sus, căutând cu lăbuțele cercul luminos... iar zgărdița era din ce în ce mai aproape de cheie.

Încă un centimetru... încă puțin... și gata! Cheia a sărit din cui și s-a lipit de magnet cu un zgomot metalic: *cling!*

După câteva secunde, Tiger Lily torcea fericită în brațe la Hannah, iar noi descuiam ușa și ieșeam pe culoar. Hannah ne-a arătat cu mâna care era cheia de la celula ei; o țineau exact lângă a noastră. Am descuiat-o, cu un tremur nestăpânit. M-am uitat la Kai, întrebându-l din priviri ce crede. A clătinat din cap.

Părea că am evadat, dar nu era așa.

— Și-acum ce facem? Crezi că merge vreo cheie și la grilajele alea mari din față? întrebă Rich, fără prea mari speranțe.

— Sigur merită să încercăm.

M-am uitat la șirul de chei. Toate păreau la fel, mai puțin una, ce stătea agățată singură sub rândul de chei. Dar nu putea fi... Era plină de pânze de păianjen, se vedea că n-o folosise nimeni de ani buni.

— Nu, băieți, se auzi vocea tristă a lui Kai. Cheile pe care le căutați le țin gardienii la ei. Nu e decât o ieșire din beciurile Shakeshului — Calea Morților.

M-a trecut un fior de gheață.

— Asta ce e?

— Pe sub castel sunt canalele de scurgere. Acolo se aruncă trupurile prizonierilor, cu toate murdăriile și împuțiciunile, zise el și făcu semn spre marele capac zăbrelit de jos, din podea.

Cred că avea vreo doi metri pătrați, iar barele groase și ruginite se intersectau cam la fiecare 20 de centimetri, formând o țesătură rigidă din fier. Poate doar cu macaraua să-l ridici. Fiind așa mici, Tiger Lily și Weevil ar fi încăput totuși prin ochiurile grătarului, dar ți se înmuiau picioarele de la putoarea care venea de acolo... mai ales că aflasem și de la ce era.

— Canalele dau într-o mlaștină, mai spuse Kai. Dar capacul ăsta nu-l ridică decât mai mulți oameni în putere. Oricum, și dacă reușiți voi să ieșiți prin canalele de scurgere și de sub giulgiu, se pare că vadul a fost distrus. Așa se spune. Nu aveți cum să traversați Râul Ravven... Cine știe dacă Podul Curcubeului o fi existând cu adevărat sau e doar o poveste? Regele Karazeel o să-i sloboadă pe Cei-fără-chip și ei or să vă urmărească. Ați fost foarte curajoși, dragii mei... dar sunt vremuri când și cei mai viteji trebuie să se plece în fața sorții.

— Serious? făcu Rich rânjind. Kai, e clar că n-ai încredere în calculatorul nostru, zise el făcând semn spre aparatul mititel care zăcea pe masa gardianului, dar nu e prima oară când îl folosim și știm sigur că o să mergă de îndată ce scăpăm de aici. Cât despre chestia asta, nu mă dau în vânt după scursurile de

sub grătar, da' nici statul la închisoare nu-mi miroase a bine. Cred că știu și cum să-l deschidem. Ați uitat toți de o chestie. Ia uitați-vă aici!

Când a desfăcut pumnul, am văzut un șip de cristal în care strălucea un lichid negru-tăciune.

— Da, zise Rich zâmbind șmecherește, Poțiunea Puterii. Merită să încercăm, asta-i sigur. Care te simți plin de mușchi?

Richard și-a dezbrăcat pelerina cu un gest maiestuos și a agățat-o de bara orizontală de la celula lui Kai. A scos dopul și a sorbit toată licoarea dintr-o înghițitură, ridicând apoi sticluța deasupra gurii, să vadă dacă mai pică vreun strop. Noi îl priveam mai rezervați, nesiguri de efectul ei. Kai se holba și el printre barele de fier.

Rich s-a lins pe buze și a îndoit brațul, ca de probă. Apoi a scuipat în palme și le-a frecat puțin, îndreptându-se hotărât spre capacul de fier.

Prizonierul întunericului

Nu se vedea nicio schimbare la Rich, însă toți eram convinși că poțiunea îl transformase într-un Superman. Inclusiv el. Cu un mers legănat, ca pistolarii din filmele western, s-a apropiat de grilaj, a apucat cu amândouă mâinile barele de fier și ne-a aruncat un zâmbet înfumurat înainte de a ridica fierăraia ca pe un fulg.

Numai că nici nu s-a clintit.

Rich s-a încruntat. A depărtat picioarele, a îndoit genunchii și s-a lăsat pe vine lângă canalul împutit. De la încrederea în sine afișată mai devreme, acum pe chipul lui se citea învrâncenarea. A inspirat adânc... și și-a ținut respirația. Apoi am văzut cum i se încordează coapsele și toată musculatura spatelui.

I se schimonosise fața de atâta efort. Broboane de sudoare îi țâșneau pe frunte și apoi se prelingeau spre bărbie, lăsând urme pe obrajii murdari. Sforțarea era așa cumplită, de aproape că-i auzeam zbârnâind mușchii întinși.

Dar grilajul de fier nu s-a clintit nici măcar cu un milimetru.

În cele din urmă, s-a dat bătut și s-a prăbușit în genunchi, toropit, gâfâind aspru, ca un fierăstrău. Nu știu câtă vreme a rămas așa, îngenuncheat, până a început să răsuflă normal. Și nici atunci nu a ridicat privirea spre noi.

Apoi, șovăind, s-a sculat și s-a dus după pelerină, evitând în continuare să ne privească în ochi. Se gândea că ne-a dezamăgit, știu că asta era în mintea lui, dar se înșela. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri și chiar mai mult. Nu știam ce să spun.

Kai a fost cel care a rupt tăcerea, zicându-i exact ce credeam și eu:

— Rich, ai făcut tot ce era omenește posibil. Mă înclin în fața ta, ești un adevărat erou.

Am observat cu coada ochiului că Rich s-a înroșit puțin de plăcere. Se vedea că nu știe ce să răspundă.

I-a aruncat o privire lui Kai, cu un zâmbet stângaci și a întins mâna printre gratii, să-l bată pe umăr.

Dar Kai a fost proiectat cinci pași mai încolo, de ziceai că l-a lovit marfarul; s-a izbit de peretele din spate și s-a prăbușit pe jos.

Noi ne uitam la el buimăciți... apoi ne-am întors spre Rich.

— Hannah, știi care e cheia de la celula lui Kai? întrebă repede Kenta.

În câteva secunde era lângă el, iar noi ne strânseserăm îngrijorați în jurul lor. Într-un târziu, a ridicat privirea și ne-a spus:

— Cred că n-a pățit nimic. Are la ceafă un cucui cât toate zilele și și-a pierdut cunoștința, dar, din câte-mi dau seama, respiră normal.

Richard se înverzise de vinovat ce se simțea.

— Fruntea sus, Rich, am zis cu voce tare, aproape fără să-mi dau seama. Poate că-i chiar un lucru bun. Dacă gardienii îl găsesc leșinat, or să creadă că am luat-o pe Tiger Lily cu forța și n-o să se pună problema să dea vina pe el. Și o să fie clar că nu știe cum am reușit să evadăm, așa că n-or să-l tortureze să mărturisească mai știu eu ce.

— Adam are dreptate, spuse Jamie zâmbind. Și Kai ți-ar spune la fel, că tot ce se întâmplă are rostul lui. Eu zic s-o ștergem cât e liniște, până să se întoarcă gardienii. Deocamdată, e clar că acum putem evada. A durat până și-a făcut efectul, dar, slavă Domnului, nu cât Poțiunea Frumuseții la Gen!

Cu mișcări blânde, dar rapide, Kenta l-a așezat pe Kai într-o poziție „în care să-și revină” și l-a învelit cu pătura lui. L-am încuiat în celulă, iar cheia am pus-o la locul ei.

Rich s-a întors lângă monstrul de fier. S-a aplecat și a apucat bine de bare, cum făcuse și înainte. A închis ochii, de ziceai că se roagă... și-apoi a ridicat grilajul acela imens de parcă ar fi fost făcut din plastic.

L-a așezat înclinat, deasupra gropii, lăsând un spațiu într-o parte. Dedesubt era beznă și doar marginile soioase ale puțului sclipeau. Îmi venea să vomit de atâta duhoare.

Jamie a suspinat încet. Și atunci am prins și un alt sunet, care venea de departe: un tânguit slab, îngânat iar și iar. Pentru o fracțiune de secundă, am încremenit; apoi mi-am dat seama de unde venea. În fundul temniței, chiar lângă scară, era un prizonier pe lângă care trecuserăm când ne dusesse gardianul în sala tronului. Știam ce am de făcut.

M-am uitat repede la șirul de chei. Nu mai aveam timp, probabil că trecuse o oră. Care o fi cheia?

Am întins mâna... și m-am oprit în dreptul cheii care avea cele mai puține șanse, cea care era plină de pânze de păianjen. Am ezitat o clipă... Cum să fie asta? „Ascultă-ți instinctul”, îmi șopti o voce. Așa îmi zisese Q.

Am înșfăcat cheia. Toți ceilalți se uitau buimăciți.

— Fiți gata de plecare. Puneți-o pe Tiger Lily la mine în rucsac și cineva să-l ia pe Weevil. Jamie, adună niște mâncare și să nu cumva să uiți minicomputerul! Vin imediat.

Am făcut stânga împrejur și am rupt-o la fugă pe culoar, cu cheia într-o mână și lanterna în cealaltă. Am ajuns lângă scara căscată din perete ca o gură de fiară. Am luat-o la stânga și am început să cobor câte două trepte odată. M-am împiedicat, gata să cad; era întuneric, dar întuneric beznă. Am aprins lanterna și am înaintat mai încet, precaut. M-am oprit și am

ezitat. Vaietul se auzea mai tare, și-n el vibra o deznădejde înspăimântătoare.

Mă apropiam încet de locul de unde venea tânguirea și simțeam cum îmi zvâcnește inima în piept. Culoarul înainta prin piatră, adânc în întuneric... dar în sfârșit, lumina lanternei s-a reflectat în niște bare metalice. Era ușa unei celule.

Mă uitam cum îmi tremură cheia în mână și mă rugam să se potrivească. Acum prinseseră formă cuvintele îngânate: „Eu sunt Meirion, magul profet. Eu sunt Meirion, profetul Karazanului.” Și-atunci am înțeles. Fiind singur cu el însuși de cine știe cât timp, prizonierul nevăzut se agăța de realitate repetându-și numele la infinit... avea grijă să nu-și piardă identitatea, ultimul lucru care-i mai rămăsese.

Cheia gemu în broască și se înțepeni. Am tras o înjurătură, am tot încercat să o rotesc într-o parte și-n cealaltă... Se înțepenise rău de tot. Simțeam cum scrâșnește rugina... disperat, am tras tare de ea și a ieșit. Am scuipat pe ea o dată și încă o dată și am șters-o bine. Am băgat-o iar în broască și am mișcat-o puțin la stânga, puțin la dreapta... până a cedat și cheia s-a răsucit.

Am deschis încet ușa. Nu se mai auzea nimic, doar apa care picura: pic, pic, pic. Am pășit atent spre peretele din fund, cu ochii pe cercul de lumină. Undeva s-a auzit un chițait și mi s-a părut că zăresc o mișcare. Pe jos era o grămadă de surcele. Ba nu, nu erau surcele.

Erau labele picioarelor, cu degetele numai piele și os. Părea că se topise toată carnea de pe ele și numai pielea le mai ținea adunate. Și mai sus, picioarele înfiorător de subțiri se articulau la genunchi ca niște tumori cumplite. La mijloc avea prinse niște zdrențe murdare. Coastele se vedeau pur și simplu ca la un schelet. Brațele întinse nemilos deasupra capului, cu încheieturile mâinilor încătușate și ținute de pereți. Barba îmbâcsită. Părul încâlcit și închis la culoare, nespălat cu anii. Chipul prădat de lumina ochilor, cu pleoapele supte și pungi de piele în găvanele sleite... fața întoarsă într-un unghi ciudat, ca și cum ar fi privit — fără ochi — cerul invizibil. Gâtul era încins cu un cerc de fier cam cât brațul meu, care-l forța să stea cu bărbia în sus. Picăturile de apă cădeau încet și monoton pe fruntea liberă, apoi se scurgeau în orbitele goale și se prelingeau spre barbă, ca niște lacrimi.

Cu mâna tremurândă, îngrozit la gândul că aș putea să-l ating, am bâjbâit după locul unde puteam să îi descui cătușele. Aici! L-am găsit, îl simțeam cu degetele... dar era foarte mic și mâncat de rugină. Nici gând să încapă cheia...

Am simțit pe față, ca o pânză de păianjen, respirația slabă a celui alt. Dinspre chipul inexpressiv, ca de mumie, venea o șoaptă firavă și uscată. Și totuși mi-am dat seama că deslușesc cuvinte:

— Au venit cei cinci, Copil-mare... se apropie ceasul!

Am auzit din spate pași grei și-am simțit pe umăr o mână zdravănă. Mi s-au înmuiat picioarele... dar vocea lui Rich a răsunat în întuneric:

— Hai mai repede, Adam, că se întorc!

— Rich... lanțurile astea... nu reușesc să...

Rich a trecut pe lângă mine și s-a oprit lângă scheletul viu atârnat de perete. A întins mâinile și a rupt cătușele și cercul de la gât ca pe niște bețișoare oarecare. Dintr-o mișcare, și-a aruncat pe un umăr corpul inert și a rupt-o la fugă, iar eu, după el.

Am alergat pe culoarul principal. Toți ceilalți erau adunați în jurul deschizăturii din podea, iar Jamie mai îndesa încă un rând de plăcinte în rucsacul lui. Uruitul grilajelor care culisau și ecoul pașilor grei se tot apropiu.

Am băgat lanterna în rucsac și mi l-am pus pe umeri, cu tot cu Tiger Lily care se foia înăuntru. M-am uitat spre văgăună și-am sărit. Am căzut în gol, un metru, doi, nu știu cât, și am aterizat într-o mocirlă groasă și împuțită. Am ridicat mâinile spre Rich și l-am luat pe prizonier... era ușor ca un fulg și l-am lăsat încetișor lângă mine. Jamie s-a rostogolit și el, pleoscăind și suspinând. Rich a coborât-o pe Gen, palidă și cu același aer absent. Kenta a sărit singură și abținându-se cu greu să nu vomite. Cu brațele întinse, Rich o lăsa în jos pe Hannah și am luat-o ușurel și am strâns-o la piept. S-a lipit de mine ca o moluscă mică.

— Căh, mi-a șoptit la ureche și s-a strâns mai aproape de mine.

— Gata, suntem toți? am întrebat încet de tot. Pe Weevil cine-l duce?

— Eu, Kenta.

Pătratul mai cenușiu de deasupra s-a întunecat iar, când Rich, masiv cum era, a intrat înăuntru. Am tresărit. Grilajul, cum o să tragă el grilajul ăla dinăuntru? Odată ce intra în puț nu mai avea cum să ajungă la el. Dar Rich se gândise deja la asta. S-a atârnat când cu o mână, când cu cealaltă, de barele de metal, ca o maimuță. Apoi s-a încordat și a împins cu picioarele în peretele puțului, încât grilajul s-a frecat de podea cu un zgomot cumplit, aproape acoperind uruitul infernal al celui de-al doilea grilaj culisant. Erau aproape, foarte aproape.

Grilajul s-a așezat exact ca înainte, iar Rich s-a înfipt în noroi chiar alături de mine.

— Greu de spus dacă v-am scos dintr-un mare rahat sau tocmai am intrat într-unul mare, mormăi el, zâmbind. Gata, hai s-o ștergem de-aici!

Calea Morților

Și-n clipa aceea parcă s-au rupt porțile iadului chiar deasupra noastră. Au urmat strigăte de uimire și groază, apoi şuieratul săbiilor scoase din teacă. Urlete peste urlete, ușile de fier izbite de perete, duduitul pașilor care alergau pe holuri, apoi mugetul răscolitor al trompetei, în semn de alarmă.

Cu respirația tăiată, ne-am făcut una cu pereții soioși, unde umbra era mai deasă. Noi pierduserăm timp prețios ca să încuiem iar celulele și să punem cheile la locul lor, sperând că gardienii vor crede că datorită puterilor mistice pe care le avea Mauler am dispărut ca prin vrajă, și atunci pur și simplu nu mai avea rost să ne caute. Dar acum dăduseră alarma și toți scotoceau după noi. În minte îmi răsuna ecoul

avertismentului lui Kai: „Regele Karazeel o să-i sloboadă pe Cei-fără-chip și ei or să vă urmărească.”

Umbra cadrilată de deasupra noastră s-a întunecat, apoi s-a mișcat când cineva a lăsat în jos, chiar lângă bare, o mică torță aprinsă. O voce aspră a tunat halucinant de aproape:

— N-aveau cum s-o fi luat pe Calea Morților, doar v-am zis. Țtia-s copii, prostule, sunt niște mormoloci nenorociți! Mai gândește-te și tu, dacă ai cu ce...

— Ștreangul ne așteaptă pentru toată povestea asta, mârâi o altă voce, ceva mai departe.

Am văzut bocancul care s-a hârșăit de grilaj, apoi am auzit tropăitul pașilor care se îndepărtau.

Rich mi-a dat un ghiont. Avea dreptate, cu cât plecam mai repede de-aici, cu atât mai bine. Am bâjbăit după bătrânelul deșirat și l-am apucat de braț cu blândețe. Parcă strângeam o coadă de mătură. O țineam în continuare pe Hannah în brațe, care își împletise picioarele pe după mijlocul meu, ușoară ca un fulg. De-acum mă obișnuisem cu întunericul și reușeam să disting cât de cât figurile celorlalți. Fără nicio vorbă, le-am făcut semn să pornim.

Străduindu-ne să nu facem niciun zgomot, am început să înaintăm prin valurile de scursuri. În scurt timp, ne-am îndepărtat de lumina difuză care mai venea dinspre grilaj și ne-am cufundat într-o beznă absolută. După un schimb de șoapte, am scotocit în rucsacul lui Rich și am scos lanterna; când am aprins-o, întunericul din jur a devenit parcă și mai apăsător.

Tunelurile coteau prin carnea muntelui, întortocheate ca un labirint, cu răspântii înșelătoare, ba la stânga, ba la dreapta. Noi le-am ignorat pe toate și ne-am chinuit să mergem drept înainte, pe drumul pe care speram noi că este tunelul principal. Însă parcă trăiam un coșmar în care încercam să ieșim din labirint... N-a trecut mult până când toți am ajuns dezorientați și fiecare drum ni se părea la fel de bun ca oricare altul.

Înaintam încrâncenați prin mâlul slinos.

La un moment dat, Hannah a ațipit și i-am simțit căpșorul căzut pe umăr, iar respirația ei caldă și regulată mă gâdila pe gât.

Să fi trecut ore întregi până am avut senzația că duhoarea a început să se înmoaie. Parcă și întunericul dădea să se destrame, căci dacă înainte razele lanternei tăiau bezna ca un cuțit, acum fasciculul se risipea ca-ntr-o ceață pe măsură ce înaintam, până când mi-am dat seama că a dispărut de tot. Nici n-am observat când negura s-a diluat într-o ceață tulbure, iar cloaca de jos s-a subțiat într-o mocirlă alunecoasă, de abia reușeam să ne mai ținem pe picioare.

Și iarăși am cotit... într-adevăr, devenea mai respirabil; aproape că simțeam mirosul aerului curat.

M-am întors spre ceilalți cu un zâmbet nesigur, dar chiar în secunda aceea am simțit cum îmi fug picioarele de sub mine și, oricât încercam să mă echilibrez, tot alunecam în față. Tălpile îmi zvâcneau disperat, încercând să mă opresc cumva, însă am văzut îngrozit cum podeaua tunelului cobora în pantă. Nici

gând să mă mai pot opri, ba chiar, căzând, am prins viteză, am cotit ca uns și-am descoperit că tunelul devenea și mai abrupt.

Cu răsuflarea tăiată de la bufnitură, am căscat gura să strig, dar n-am mai reușit să-i avertizez și pe ceilalți. Aproape că i-am simțit, nu i-am văzut, pierzându-și echilibrul și căzând în urma mea ca într-un tobogan cu apă... A urmat și ultima cotitură și apoi tunelul s-a îngustat, iar în față am zărit un pătrat luminos care venea spre mine cu o viteză amețitoare.

Zadarnic dădeam din picioare și din mâna care-mi mai rămăsese liberă, goneam spre el fără să mai pot face nimic și o țineam pe Hannah lipită de mine.

Am auzit-o, șoptindu-mi la ureche:

— Adam, e tare haios, nu? Hai, repede, mai repede!

Am simțit un gol în stomac când am văzut barele de la ieșire: mai groase ca brațul, ruginite și scârboase. „O să ne izbim de ele!”

Dar când am ajuns chiar deasupra ieșirii am descoperit că era imensă, mai mare ca o ușă, și barele erau suficient de depărtate, încât dacă mă răsuceam și aveam grijă...

Am țâșnit printre ele și am căzut în gol, cu ochii strânși și cu stomacul ghem, rămas parcă în urmă prin cotloanele urduroase ale Shakeshului.

Pleosc!!! M-am trezit rășchirat într-o apă care-mi ajungea până la brâu și m-am repezit într-o parte, să nu pice ceilalți peste mine.

Apa nu era nici pe departe curată — pe deasupra plutea o peliculă soioasă și mirosea ca veceurile de la Highgate într-o zi proastă. Totuși, față de mizeria de dinainte, tot era mai bine. Așa că eu și Hannah ne-am bălăcit fericiți către mal, ca niște copii la mare.

Aterizaserăm într-un lac nu foarte adânc și aproape rotund. Lângă noi se înălța peretele de piatră al muntelui, întunecat și amenințător, întins cât vedeai cu ochii într-o parte și-n cealaltă. M-am încruntat și am văzut gura pe unde ieșiserăm, la o înălțime de vreo cinci metri, din care se scurgea pe piatră murdăria ca dintr-o rană purulentă. Ne aflam la poalele platoului pe care era construită fortăreața Shakeshului și chiar ghiceam, sus de tot, întăriturile castelului, deși de aici nu se vedeau prea bine din cauza peretelui de stâncă, aproape vertical. Nu se zărea nicio intrare, iar singura ieșire era cea pe unde scăpasem noi; probabil că ieșirea principală o fi fost mai puțin abruptă.

Cât despre lăcușor, ceva mai încolo se îngusta și curgea spre mlaștina imensă... iar la marginea ei, ca un vălătuc pâcios ce ne pândea, gata să se rostogolească brusc și să ne înghită, giulgiul negru.

Lângă mine, Jamie își făcea de lucru cu nu știu ce și-mi spuse mândru:

— După cum indică busola mea, am ieșit prin partea de vest a Shakeshului... iar eu sunt aproape sigur că intrarea principală e la sud. După unghiul pe care-l face soarele, zise el, arătând cu mâna spre lumina

difuză din spatele norilor ce pluteau aproape de pământ, înseamnă că e seară și dacă ascultăm și ce-mi zice mie stomacul, e taman ora cinei.

— Ar trebui să vedem dacă acum funcționează minicomputerul, zise Rich. Că, dacă ne uităm pe unde-am fost, nici nu-i de mirare că n-a mers înainte.

— Și... cu *el* ce facem? șopti Jamie, făcând semn spre prizonierul care rămăsese pe marginea lacului, cu genunchii strânși la piept, cu brațele petrecute în jurul lor și cu fruntea plecată.

Mă uitam la el fascinat, cu un amestec de groază și milă.

Era într-o stare mai proastă decât mi se păruse, mai slab... și mai murdar. Nu i se vedea fața, dar aș fi putut să-i număr toate oasele spinării. Avea pielea neagră de la noroiul ăla împruțit; cât despre culoarea părului, ar fi fost greu de ghicit. Zdrențele prinse la brâu erau ude learcă, murdare și rupte de abia-i mai acopereau goliciunea.

— Adam, tu l-ai adus, mai spuse Jamie aproape șuierând, deși cred c-ar fi trebuit să ne consulți și pe noi. Habar n-avem cine e — dacă o fi om bun sau... Acum nu putem să-l părăsim pur și simplu. Ar fi trebuit să te gândești mai bine înainte să-l iei.

— Jamie, zăcea prin beciurile Shakeshului. Asta deja înseamnă că e de-al nostru. Iar eu știu cine e, i-am răspuns. Îl cheamă Meirion și este un mag, un mag-profet.

— Ce-i ăla mag? întrebă Richard. După mine, e cam sonat. A stat prea mult închis în beznă. Și-acolo l-am auzit gângăvind. E dus, săracul.

— E lihnit de foame și probabil a fost și torturat, zise Kenta aprig. Nu m-ar mira să fim primii oameni buni pe care i-a fost dat să-i vadă după mulți ani, iar noi ne uităm la el ca la un lepros sau cine știe ce animal de la grădina zoologică. Rușine!

Avea dreptate. Am simțit cum îmi ard obrajii când am văzut-o ducându-se hotărâtă spre el, cu Hannah țopăind la doi pași după ea și cu Tiger Lily încheind coloana. Kenta s-a aplecat și l-a atins ușurel cu mâna pe spatele unsuros, apoi și-a dat jos pelerina — așa udă cum era — și l-a acoperit cu ea. Cu niște mișcări așa de lente, că păreau date cu încetinitorul, claia de păr s-a mișcat, iar omul și-a ridicat spre ea orbitele goale. Ar fi trebuit s-o previn... totuși, Kenta nu s-a dezmințit nici de data asta: i-a zâmbit fără să-i tresară niciun mușchi al feței. Apoi a scotocit prin rucsac, a scos bidonul de apă și l-a apropiat de buzele lui.

— Asta e, cred că trebuie să-l luăm cu noi, zise Rich, deloc entuziasmat. Să aibă parte de o baie și de-o masă bună. Poate și de un tratament, ceva. Iar după aceea poate să se întoarcă în Karazan cu ajutorul calculatorului și să revină la viața lui. Ia închipuie-ți, continuă el zâbind, ce față o să facă bătrânul Q când l-o vedea!

„Închipuie-ți ce față o să aibă când o s-o vadă pe Hannah!” mi-am zis eu, privind-o cum stă ghemuită

lângă Kenta și cum, cu un aer foarte serios, desface o gumă de mestecat și i-o oferă lui Meirion.

— Tiger Lily te place, ciripi ea. Și, în general, nu prea-i plac străinii...

— Da, Rich, ai dreptate. Trebuie să-l luăm cu noi. Dacă tot veni vorba, cred c-am stat destul pe-aici. Nu mai vreau decât un duș fierbinte și o masă mai serioasă. Oare ce-o fi în meniu la Quested Court? Hai, Gen! am îndemnat-o eu, luând-o de mână.

Dar ea rămăsese la fel de palidă și de absentă și, de când evadaserăm din închisoare, nu scosese nicio vorbă; mersese după noi prin tuneluri ca o somnambulă. Iar acum, fără nicio împotrivire, se lăsă dusă de mână către grupul de pe malul lacului.

— Gata, Jamie, hai să mai încercăm o dată, i-am spus întinzând mâna. Grăbește-te! am repetat nerăbdător. Scoate minicomputerul! Ori vrei să rămânem aici pentru totdeauna? Hai, scoate-l la lumină!

Jamie înghiți în sec. Își plimbă rapid privirea de la rucsac la mine. Se făcu roșu ca racul și îi dăduseră lacrimile. Tot deschidea gura ca un pește, dar nu se-auzea niciun sunet.

Nu era nevoie să fii magul-profet din Karazan ca să-ți dai seama de ce. Jamie uitase minicomputerul pe masa gardienilor, în temniță.

Dovedit științific

— Bun. Hai să vedem ce opțiuni avem, am zis sec.

— Păi, nu prea avem — din cauza ta, bombăni Rich aruncându-i o privire tăioasă lui Jamie.

Ne așezaserăm toți pe malul lacului, într-un loc unde castelul nu se mai vedea, din pricina stâncii. Soarele ieșise din nori, iar razele lui piezișe se reflectau în lac ca într-o oglindă, aurindu-l. Rezemați de peretele muntelui, simțeam în spate piatra caldă, iar în față, pe sacul de dormit al lui Richard, improvizaserăm un picnic cu fructe și cornuri.

Dar starea noastră de spirit era jalnică; ai fi ghicit dintr-o privire de ce, văzându-i pe toți încordați și pe Jamie cu ochii umflați de plâns.

Meirion, în loc să înfulece cu poftă din cornurile cu miere, se trăsesese deoparte, și stătea cu spatele la noi și cu fața la soare, de-ai fi zis că-l petrecea spre apus. Am simțit un nod în gât când mi-am dat seama că el, de fapt, nu putea vedea soarele; dar îi simțea căldura și, după frigul din atâția ani, pentru el bucuria razelor de soare era mai importantă decât orice mâncare.

— Prima opțiune, am zis eu, ignorându-l pe Rich, e să ne întoarcem în Shakesh și să găsim minicomputerul.

— Păi, era pe masă, piui încet Jamie. Probabil că gardienii au întors pe dos tot beciul ăla. N-are cum să fi rămas acolo, pur și simplu n-are cum.

Avea dreptate. Cu siguranță minicomputerul ajunsese în mâinile regelui Karazeel, ca o probă împotriva noastră. Nici n-avea rost să mai vorbim despre vreo tentativă de a-l recupera de la el.

— Eu n-am de gând să mă întorc acolo, zise Hannah fără drept de apel.

Deci s-a zis cu prima opțiune.

— A doua opțiune..., am dat să continui, nesigur. Exista o a doua opțiune?!

— E să ne petrecem restul zilelor în Karazan, mârâi Rich. Dar nu vă faceți griji, n-o să dureze mult, că se ocupă Cei-fără-chip, care-s pe urmele noastre.

— Am putea să-i cerem sfatul lui Meirion, sugeră Kenta, fără convingere. Deși până acum n-a scos niciun cuvânt. Mă întreb dacă n-o fi puțin...

Rich îmi aruncă o privire, semn că „ți-am zis eu”.

Și deodată, fără veste, Gen vorbi. Nici nu-mi dădusem seama că asculta discuția noastră sau poate nici n-o ascultase. Pe malul apei creștea o plantă micuță, cu floricele albe, asemănătoare cu narcisele. Adunase un buchet mai mare și, ceva mai devreme, se apucase să împletească o coroniță. Acum ridică fruntea și se uită la Meirion, cu privirea pierdută.

— Adevărat grăiesc legendele. Se spune că există un portal la Steiul de Piatră...

Ne-am zgâit la ea, amuțiți. Apoi ne-am uitat unii la alții.

— Ce face?! întrebă Rich. Gen, ia mai zi o dată!

Dar Gen zâmbi, oftă, și se întoarse la coronița ei de narcise.

— Adam, așa a spus și Kai, când i-ai povestit tu de unde venim! îmi atrase atenția Hannah.

— Ce-i aia portal? întrebă din nou Rich.

— E o poartă... sau o ușă! exclamă Jamie, așa de încântat, că s-a înroșit la față și a sărit în picioare. Kai era convins că pe acolo am intrat, dar apoi i-ai zis tu de calculator, spuse el, uitându-se la Richard. Asta înseamnă că...

Până și Weevil, care ciugulea dintr-o felioară de măr, s-a oprit și a început să țopăie frenetic, scoțând exclamații guturale.

— Asta înseamnă că în Karazan există o legendă despre cine știe ce poartă magică prin care se poate trece într-o altă lume...

— Adică în lumea noastră...

— Dar e mai mult decât o simplă legendă... nu?

— Legenda asta spune adevărul!

— Poate că aici o fi Steiul de Piatră, interveni Jamie, cu un fior de speranță în glas. Poate că portalul o fi gaura aia, mai zise el uitându-se către stânca neagră din spate, și dacă trecem prin ea în sens opus o să ajungem acasă!

Eu, unul, mă cam îndoiam. Mi se părea imposibil ca gura aia de evacuare, așa infectă și oribilă, să fie o poartă magică spre o altă lume. Oricum, și să fi fost ea magică, tot n-aveam cum să ne cățărăm până la ea. Căutam cu febrilitate un răspuns, o soluție. Ca și ceilalți, auzeam prima oară de „portalul” ăsta... și totuși de ce-mi suna așa familiar? O amintire îmi dădea târcoale, ca un fulg de păpădie care se ridică și mai mult când dai să-l prinzi...

Kenta strângea resturile de la picnic și le punea în rucsacul lui Jamie.

— Știți ce? făcu Rich, ridicându-se în picioare, încruntat. Eu când aud de stei de piatră mă gândesc la stânca aia mare de tot, lângă care am ajuns când am intrat în Karazan. O mai știți?

— Exact! se luminează Jamie. De fapt, dacă te gândești, e și logic că acolo ar trebui să fie, în locul pe care și Q îl numea „punctul de intrare”! Doar știți cum ne zicea Kai, „magia are o logică tainică”.

— Iar stânca aia mare chiar arăta ca o ușă, așa înaltă și îngustă cum era, adăugă Kenta îngândurată.

— Acum sunt sigur că acolo e, întâri Jamie, deși fără urmă de optimism. Mai rămâne o singură problemă... sau, mai bine zis, două. Ca să ajungem la punctul de intrare, și, deci, la portal, trebuie să trecem iarăși dincolo de giulgiu... și fără călăuzele alea amușinatoare. În plus, din câte știm, nu e decât o cale pe sub giulgiu și nu mă îndoiesc că regele Karazeel ne așteaptă cu un comitet întreg de protocol.

M-am oprit puțin la gândul comitetului de protocol și la cine — sau, mai bine zis, ce — ar fi făcut parte din el... Abia atunci mi-am dat seama ce lipsiți de judecată am fost să stăm așa, la vedere, în răstimpul de când ieșisem la lumină.

— Cred că ar trebui să ne retragem undeva mai la adăpost, ca să nu...

Dar am înghețat uitându-mă la Hannah, care se îndepărtase, mergând după Tiger Lily. Era aproape de marginea giulgiului, mult prea aproape. Abia m-am abținut să nu strig după ea — în ultimul moment, mi-am dat seama că am fi riscat și mai mult. Am sărit în picioare.

— Ia uite unde a ajuns Hannah! Mă duc după ea, dar veniți și voi acolo, să ne ascundem sub marginea giulgiului până găsim vreo soluție.

Am lungit pasul, potrivindu-mi din mers rucsacul pe umeri. Din fericire, dinspre Shakesh, marginea giulgiului era doar ca o umbră mai deasă. Dar am simțit un gol în stomac, când am văzut cât de aproape de el ajunsese Hannah. Eram la câțiva metri mai în spate și mă pregăteam să o strig, când...

La picioarele ei s-a mișcat ceva — ceva mititel și foarte iute — și-a țâșnit apoi direct spre mlaștină. Tiger Lily a zbughit-o în urmărire ca o săgeată și a dispărut sub giulgiu. Hannah a strigat după ea:

— Tiggie, nu!

Și-a fugit, topindu-se și ea în negură. Iar eu am rămas ținut locului, cu gura căscată.

Instinctul îmi urla să alerg după ea, înainte să se depărteze prea mult. Dar rațiunea îmi șoptea că ar fi sinucidere curată și ar fi însemnat să piară trei dintre noi, în loc de doi. Am simțit spaima crescând ca un balon care mă sufoca, dar am înghițit în sec și l-am împins înapoi în stomac. Am mai făcut câțiva pași prin bezna tot mai deasă, dar când n-am mai văzut clar nici palma ridicată în dreptul ochilor, m-am oprit. Am făcut mâinile pâlnie și am strigat cu putere:

— Hannah! Hannah, mă auzi? Vino înapoi!

Știam că e zadarnic. Dispăruse pur și simplu.

Deodată, ca de pe lumea cealaltă, am auzit o voce cunoscută.

— Ești o pisică neascultătoare! De câte ori ți-am spus să nu mai fugi după șoareci?

Un val de ușurare m-a înviorat, efervescent ca apa minerală.

— Hannah! Nu te mișca! Să nu faci niciun pas!

— De ce? Acum vin înapoi, c-am găsit-o pe Tiger Lily. A prins un șoarece!

Și Hannah a răsărit din negura giulgiului; în brațele ei stătea țăntoșă Tiger Lily, cu un șoarece în gură.

— Adam, da' ce întuneric e acolo! Noroc că m-ai strigat, că altfel nu știam pe unde să ies!

Rămăsesem mască.

— Bine, dar...

Ceva nu era în regulă... Și mi-a luat puțin timp să-mi dau seama ce anume și să-mi trag sufletul după sperietura pe care o trăsesem.

Însă Jamie a tăbărât imediat ca un câine de vânătoare:

— Hannah, cum ai găsit-o pe Tiger Lily dincolo, sub giulgiu?

— Care giulgiu? A, chestia aia neagră. Păi, am văzut-o, normal, răspunse ea cam nedumerită. Doar e gălbioară ca o luminiță. N-a fost greu deloc.

Am schimbat o privire cu Jamie. Abia Kenta a fost cea care a rostit cuvintele ce stăteau pe buzele tuturor:

— Și șoarecele..., zise ea încet, ezitând. Tiger Lily cum de-a văzut șoarecele pe care l-a prins? întrebă ea, pe fundalul trosnetelor pisicii devorându-și prada.

— Kenta, pisicile văd foarte bine pe întuneric, îi explică Hannah. Nu știai?

Ne-am adunat toți la marginea giulgiului, chinându-ne să înțelegem cum a fost posibil ca Tiger Lily nu numai să vadă dincolo, dar și să fie văzută. Doar

lui Hannah i se părea firesc și gata. Chiar și când Jamie a încercat să-i explice că giulgiul nu era întunericul obișnuit... a răspuns netulburată:

— Nici Tiger Lily nu e o pisică obișnuită. Și, oricum, pisicile văd pe întuneric, e dovedit științific — mi-a zis mie Q.

Tiger Lily a terminat de mâncat, a udat ospățul cu puțină apă din mlaștină, iar acum se ferechezuia, curățându-și mustățile. Apoi a hotărât că venise vremea să se întoarcă acasă.

S-a ridicat, s-a întins cu poftă și a pășit sigură pe ea spre adâncul ceții. S-a oprit cam pe unde pâcla devenea neagră și opacă; s-a uitat o clipă în urmă și a mieunat gutural. Hannah, de unde ședea pe jos, cu picioarele încrucișate, în timp ce noi discutam, s-a sculat și ne-a zis nerăbdătoare:

— Gata, hai! Acum trebuie să plecăm, așa zice Tiger Lily.

M-am uitat la ceilalți și ei la mine. Pisicile vedeau pe întuneric, atâta lucru știam și eu. Părea că și cealaltă poveste era adevărată, căci Tiger Lily strălucea în beznă ca o stelută. Și o să reușească ea să găsească drumul bun, ca să traversăm mlaștina? Nu puteam să aflăm decât încercând.

M-am hotărât așadar s-o urmez, punând punct aproape sonor parlamentărilor din capul meu. Am scotocit prin rucsac după sfoară și am desfășurat-o repede de la unul la altul.

— Hai să mergem, le-am zis, n-avem de ales! Să nu dați drumul la sfoară. Rich, ia-l tu și pe Weevil.

Gen și Hannah, treceți în față, lângă mine. Jamie, ești gata? Și tu, Meirion — am zis, vârându-i capătul sfiorii în palmă și strângându-i pumnul în jurul ei —, să te ții bine de frânghie! De ea atârnă chiar viața ta! O să te scoatem de aici.

Am crezut că n-o să vină nicio reacție din partea lui, dar, spre surprinderea mea, mi-a acoperit pentru o clipă mâna cu palma cealaltă. Dacă m-ai fi întrebat, aș fi zis că mâna lui trebuie să fie uscată ca un mănunchi de surcele și rece ca gheața, însă mă înșelam. Avea o mână calduță și fermă și, când m-a atins, am simțit un fior ca și cum între noi ar fi trecut un slab curent electric. Am tresărit și m-am uitat la el... a fost prima oară când pe chipul lui am descoperit urma unui zâmbet.

Dar Tiger Lily ne așteptase destul. Acum se îndepărta, afundându-se tot mai mult în giulgiu, ca un mic felinar... iar noi, ceilalți, mergeam după ea, orbecăind.

Și cum mergeam, în minte îmi răsunau acordurile unui cântec pe care nu-l mai auzisem, și totuși îmi era la fel de cunoscut ca bătăile inimii. Mă învăluia mângâietor... ca un cântec de leagăn al cărui murmur mintea mea — sau inima — îl redescoperea pas cu pas. Abia atunci mi-am dat seama că nu era doar în gândurile mele, ci îl cânta cineva, aievea, pe-aproape. Avea cel mai blând și dulce glas pe care-l auzisem

vreodată, modulată, care mă legăna ca valurile mării. Mai auzisem glasul acela demult, tare de mult... dar unde oare?

Șirul gândurilor mi-a fost întrerupt de strigătul lui Jamie:

— Băieți, aveți cumva bani la voi?

— *Bani?! făcu Rich, la fel de mirat ca și mine.*

— Da, uite, trece mașina cu înghețată!

— Jamie, ai înnebunit? Nu e nicio mașină și nicio înghețată! Mai e puțin și începe partida anului, tâmpitule, nu auzi cum urlă tribuna?

Apoi, dintr-un alt colț al întinericului, a izbucnit vocea Kentei, repezită:

— Trebuie să plec! A sunat clopoțelul, e clopoțelul de la ușa magazinului! A intrat un client și tata m-a lăsat pe mine să mă ocup de vânzare!

Sfoara s-a smucit puțin.

Am simțit cum mă enervez. De ce nu puteau să-și țină gura? Cântecelul se auzea tot mai slab, vocea se îndepărta de mine, înghițită de beznă. Dacă dispare, n-o s-o mai găsesc niciodată. Și-n clipa aceea am înțeles cine era.

— Mamă! m-am auzit țipând ca un copil mic rămas singur, noaptea. Mamă, *întoarce-te!*

Am făcut un pas spre ea, știam eu că acolo mă așteaptă, deși nu vedeam nimic; dar am simțit cum mă oprește în loc sfoara și am auzit noroiul plescăindu-mi sub bocanci...

Atunci, Kenta a strigat înspăimântată:

— Ne pierdem mințile cu toții! Nimic nu e real. Nici sunetele... nici vocile... e doar mlaștina înșelătoare care încearcă să ne rătăcească. Trebuie să facem ceva!

— Ce n-aș da să-mi iau și eu o înghețată la cornet, șopti Jamie. Zău, lăsați-mă să dau o fugă, e chiar după colț!

— Ba nu, Kenta! E foarte real! i-am zis eu.

Dar cântecelul se auzea din ce în ce mai încet, pierzându-se în depărtare...

— Eu plec, trebuie să o caut! Altfel n-o s-o mai găsesc niciodată!

Pe neașteptate, ceva mi-a secerat picioarele, parcă mă izbise un catâr.

— Gool! strigă Rich victorios. Drept în poartă! Hai, băieți, înapoi, pe poziții...

Însă durerea din picior m-a dezmeticit.

— Kenta are dreptate! De-aia ne-au astupat urechile când ne-au adus în Shakesh, nu ca să nu-i auzim pe ei vorbind, ci să nu ne fure mințile vocile mlaștinii! Trebuie să facem ceva..., dar ce?

Deja melodia aceea îngânată revenise, răsunând tot mai tare, în urechile mele, de parcă răsucise cineva butonul de volum al aparatului de radio.

Chiar lângă mine, am auzit vocea pițigăiată a lui Hannah:

— Q, stai puțin, vin imediat!

Am bâjbăit după mâna ei și, când am găsit-o, am strâns-o bine.

— Hannah, să știi că nu e adevărat ce auzi tu. Să nu asculți de vocile alea, da?

— Păi, e Q, șopti ea.

Era prima oară când am simțit că-i pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Adam, te rog, lasă-mă să mă duc la el... Măcar să mă ia puțin în brațe și gata.

Trebuia să găsesc o soluție cât mai repede. Deja făceam eforturi să-mi păstrez mintea limpede, căci cântecelul mă urmărea chiar și pe fundal, inundându-mi toate gândurile, înecându-mi și judecata, și simțul realității...

Am căutat orbește prin geantă, pipăind disperat și scotocind până când am dat de el. L-am scos și l-am dus la gură, rugându-mă să reușesc. Sunetul clar al fluierului meu plutea prin marea de întuneric, țesând în jurul nostru un scut protector, ca și cum am fi fost înăuntrul unui cocon de armonii mătăsoase. Și am mers mai departe și, mergând așa, eu tot cântam.

La un moment dat, întunericul giulgiului s-a risipit, înlocuit fiind de negura nopții... dar noi înaintam cu privirea nedezipită de Tiger Lily, farul nostru călăuzitor, care pășea cu grație printre ochiurile mlaștinii, și nu puteam ști de când eram sub cerul liber.

Am mers și-am tot mers prin întuneric, iar sunetele fluierului se revărsau în jurul nostru sclipitoare, ca lumina stelelor; până când mi-am dat seama că deasupra noastră erau într-adevăr stelele — ieșiserăm din giulgiu în îmbrățișarea nopții reci și senine.

Puntea Suspinelor

În față, distingeam cu greu conturul mai întunecat al creștelor munților, deasupra cărora licăreau stelele. Și deodată m-a biruit oboseala de care nici nu știusem până atunci — aveam degetele înțepenite și buzele amorțite de atâta cântat. Dar reușiserăm, ieșiserăm de sub giulgiu! Ba uitate că și urcaserăm puțin pe o colină, fără să ne dăm seama, fiindcă atunci când m-am întors să-i văd pe ceilalți, am descoperit că lăsaserăm în urmă o vale, iar giulgiul rămăsese ca o ceață în adâncul ei.

Am zâmbit ostenit. În spatele meu, Hannah abia se mai ținea pe picioare, cu ochii pe jumătate închiși. Unul după altul, toți ne-am trântit pe jos, iar Jamie s-a prăbușit chiar cu un geamăt. Așa toropit cum

eram, aveam totuși senzația că nu era bine. Nu era deloc bine. Și când am conștientizat ce anume mă neliniștea, m-am trezit ca la o căldare de apă azvârlită în față. Meirion dispăruse.

Târâș-grăpiș, am mers ceva mai departe, căutând un loc mai adăpostit, unde să înnoptăm. Dar aveam inima grea. La câțiva pași distanță, pământul se înălța într-un povârniș abrupt, până la piscul de piatră. La baza lui era o scobitură mai adâncă și acolo ne-am strâns toți.

Hannah, Jamie și Gen au ațipit imediat, nici măcar nu și-au mai desfăcut sacii de dormit. Grijulie, Kenta i-a învelit; o vedeam cum îi tremură și ei mâinile de oboseală. Tiger Lily s-a încolăcit la picioarele lui Hannah, fără tors și alte mofturi, că era și ea frântă. Weevil, vesel nevoie mare, flecărea pe limba lui încântat, în timp ce desfăcea pachetul cu mâncare; el venise cu autostopul în rucsacul lui Richard și bănuiam că dormise tot drumul.

Kenta ne-a îmbiat cu niște fructe, dar numai Weevil părea înfometat.

— Așadar, ce facem cu Meirion? rosti Rich întrebarea care ne frământa pe toți.

A urmat o pauză.

— De întors, nu putem să ne întoarcem, am mormăit eu. Cine știe unde o fi acum? Probabil că a luat-o la întâmplare prin mlaștină... n-avem cum să-l mai găsim.

— Asta mă îngrijorează cel mai mult, șopti Kenta. Gândul că e singur undeva, flămând și speriat...

— Fii serioasă, Kenta, o încurajă Rich. Doar e mag, adică un fel de magician, așa ne-a spus Jamie. Probabil că-i mult mai puternic decât crezi. Și poate a avut motivele lui s-o ia pe alt drum.

Kenta clătină din cap, fără să-i răspundă. Iar mie mi-a revenit în minte clipa în care mi-a strâns mâna și scânteia de energie dintre noi... ca și cum și-ar fi luat adio sau încerca să-mi transmită ceva. Și deodată m-am înviorat.

— Are dreptate Rich, i-am zis și eu Kentei. Meirion chiar este un mag și aici e lumea lui. Noi suntem doar niște copii, pe când el e om în vârstă. Sunt sigur că nu-și închipuie că o să ne întoarcem să-l căutăm. Noi trebuie să ne îndeplinim misiunea pentru care am venit: să o ducem pe Hannah acasă, la Quested Court, unde o așteaptă Q. Iar ca să avem vreo șansă de reușită, trebuie să mâncăm și să ne odihnim.

M-am trezit după câteva ore, înțepenit și de la drumul lung și de la dormitul pe pământul tare. În jurul meu, și ceilalți se trezeau bombănind, căscând întruna și întinzându-se de le trosneau oasele. Se vedea că Rich era treaz de ceva vreme și dăduse o raită prin împrejurimi. Se aplecă și intră în adăpostul de sub piatră după niște cornuri; părea foarte optimist.

— Am găsit un drum, ne anunță el cu gura plină. E o căraruie făcută de oi sau ceva de genul ăsta...

mă rog, dacă or fi existând oi prin Karazan. Dar, după mine, merge în direcția care ne trebuie nouă: urcă... — vorbă pe care Kenta o întâmpină cu o strâmbătură — și o ia spre sud. Cred că Jamie avea dreptate când spunea că regele Karazeel o să-și trimită oamenii mai ales pe drumul principal care traversează giulgiul. Fiindcă el își închipuie că ăla e singurul drum pe care îl știm sau poate o fi chiar singurul drum pe care îl știe el. La fel și cu vadul — în fine, ce-a mai rămas din vad.

— Da, hai să o luăm pe drumul care urcă și să-l lăsăm pe cel de jos nenorociților lui Karazeel, am zis și eu. Cât despre trecerea râului... toate la vremea lor. Om vedea noi cum ne descurcăm.

— Asta dacă o fi vreo punte, mormăi Jamie.

M-am uitat la Hannah, care stătea liniștită cu Tiger Lily în brațe. Era foarte palidă și asta mi-a reamintit cât de bolnavă fusese până nu demult.

— Haide, Hannah, hopa sus! i-am zis zâmbind. La drum! Prietena ta îmblănită o să stea la mine în rucsac, iar rucsacul meu la tine-n spinare.

A făcut ochii mari de mirare, și ceilalți la fel. Am zâmbit șmecherește.

— Iar tu treci la mine-n cârcă, să vezi distracție.

Drumul tot urca pe panta abruptă și stâncoasă.

— Măcar știm că scăpăm de urcuș dup-aia, zise Jamie gâfâind.

Și-avea dreptate. Pe la mijlocul după-amiezii, panta a devenit tot mai lină, apoi am ajuns să mergem drept și înaintam mult mai ușor. Drumul nostru înconjura muntele: la dreapta, aveam șirul de culmi care se pierdeau în nori, până departe, la stânga, în zare, câmpiile albastrii, cu pâlcuri de pădure mai întunecate, și, uneori, sclipirile în care ghiceam întinderea mării.

După ceva vreme, pe lângă tufe am început să mai zărim și câte un copac, apoi trunchiurile lor s-au îndesit și nu mai puteam vedea peisajele din cauza pădurii. N-am spus nimic, dar recunosc că mă simțeam mai ușurat să nu mai fim așa expuși. Deși, din cauza aerului umed și oarecum înăbușit din pădure, în scurt timp toți eram transpirați. Și pământul de sub picioare era mai brun și se simțea altfel, poros și gros, lăsându-se ușor sub picioarele noastre. Peste tot creșteau ferigi, iar sus, printre crengile copacilor, atârnavă liane groase ca niște frânghii. La stânga, ceva mai departe, am surprins scânteierile unui pârâu care șerpuia printre copaci și din când în când ne mai tăia drumul câte un curs de apă și trebuia să ne alegem cu grijă vadul ca să îl traversăm.

În fața mea mergea Richard, cu Hannah în cârcă; deodată s-a oprit și-a spus:

— Ce e asta? N-auzi un fel de uruit?

Acum, că mă întrebam, mi-am dat seama că-l auzeam și eu de ceva vreme. Ca o furtună, oare era furtună? Și urma să ne prindă și pe noi? În orice caz, zgomotul venea de undeva din față. Am dat din cap

în chip de răspuns, dar am ridicat din umeri. Oricum, la cât de repede mergeam noi în direcția aceea, urma să aflăm curând ce era.

Duruitul se auzea tot mai tare și n-a trecut mult până ne-am lămurit de la ce venea. Apă, multă, multă apă, care cădea cu viteză, dar ceva mai departe. Mergeam înainte, deși abia ne mai târam picioarele. Pământul se simțea din ce în ce mai mocirlos, iar acum picura apa și de pe frunzele copacilor. Drumul o lua în zigzag, cu suișuri și coborâșuri: ba urcam anevoie, agățându-ne de câte un smoc de ferigi, ba ne duceam la vale, împiedicându-ne printre rădăcini și alunecând pe noroiul negru.

Rich coti brusc și se opri de parcă ar fi intrat într-un zid... și-n aceeași secundă am simțit și eu o suflare rece și umedă pe frunte și pe obraji.

— Ce-i? Ce s-a-ntâm...

Abia atunci am văzut și eu și am amuțit.

Drumul nostru se oprea brusc, poteca se topea în gol: eram pe buza unei prăpăstii. Dincolo de râpa aceea grozavă, pe partea cealaltă, la vreo cincizeci de metri, se vedea o pantă abruptă, împădurită. Acolo se distingeau iarăși cărarea, ce se pierdea printre copaci. Dar între noi și ea se căsca hăul, un abis urlător, plin de ceața stropilor fini de apă. În dreapta noastră am descoperit, fremătând, năvalnică, înspumată și amețitoare, o cascadă. Era la fel de lată ca prăpastia, un zid de apă căzând puhoi într-un lac nevăzut, la sute de metri sub noi.

Ajunseserăm la Râul Ravven, și aici se curma drumul nostru.

Prin perdeaua vaporilor de apă, Rich mă privi în ochi, încruntat. Știam amândoi ce înseamnă asta: să ne întoarcem pe unde veniserăm, cel puțin două ore de mers, și să rătăcim apoi prin pădurea mocirloasă, coborând muntele fără nicio urmă de potecă. Bun, și după aceea?

Am tresărit — mai-mai să cad în hău — când am auzit-o pe Gen, chiar lângă mine:

— Adam, ia uite!

Înclinat aiurea și pe jumătate ascuns printre ferigi și mușchi, zăcea un semn indicator asemenea celui găsit, pe același râu mai la vale, pe vad. Abia dacă vedeam prin norul alb și umed. M-am străduit să-l citesc și am zâmbit. *Podul Curcubeului*.

— Măi, da' știu c-am nimerit drumul! zise Rich, încercând să pară vesel.

— Și Gen a început să-și revină, spuse Kenta.

Și-avea dreptate. Gen mai prinsese culoare în obraji și ochii ei își recăpătaseră strălucirea, dar, acum, că rochia ei era udă leoarcă și-i atârnav poalele murdare de noroi, tremura ca varga.

— Iese soarele, zise ea cu mâinile încrucișate pe piept, schițând un zâmbet. Uite curcubeul!

Într-adevăr, curcubeul se înălța de la picioarele noastre, așa de aproape că îți venea să-l atingi cu mâna. Strălucirea intensă a soarelui amiezii, care străbătea perdeaua umedă de deasupra prăpastiei, desena, în culori nemaipomenit de limpezi, un splendid arc

între cele două maluri — roșu, galben, verde, albastru și violet. Fetele îl sorbeau din ochi, copleșite de încântare, însă Rich i-a aruncat o privire disprețuitoare și a trecut la probleme mai practice.

— Bine, curcubeul l-am văzut, da' podul unde-i?

Ce-i drept, nu se vedea nici urmă de pod. M-am aplecat cât am putut cu mare atenție, deasupra prăpastiei. Nimic. M-am uitat și în lungul malurilor, tot nimic.

— Păi, cu atâta apă în jur, o fi putrezit și podul ăla, zise Jamie supărat.

— Asta dacă nu cumva..., șopti Gen, dacă nu cumva curcubeul...

— Dacă nu cumva ce? întrebă Rich măsurând-o cu privirea, căci Gen iarăși avea figura aceea pierdută, visătoare.

Ea îi răspunse cu un zâmbet blajin și stânjenit.

— A, nimic. Iertați-mă, era o prostie.

— Da? ciripi Hannah. Vreți să știți ce cred eu? Eu cred că *ăsta*-i podul pe care îl căutăm.

— Care? Unde? am întrebat noi holbându-ne în jur, sperând să descoperim un pod crescut ca prin farmec.

— Acolo, răspunse Hannah arătându-ne cu mâna.

Am urmărit cu privirea mâna ei și mi s-a tăiat respirația când am înțeles la ce se referea... și că, pe deasupra, mai avea și dreptate. Ne arăta curcubeul.

— Nu se poate, șopti Kenta.

Dar știam toți că așa era.

Am simțit că mă prăbușesc în gol, odată cu apa.

— Păi, atunci, am zis eu cu vocea sugrumată, dacă Hannah are dreptate, trebuie să ne mișcăm repede. Ia uitați-vă unde-i soarele, n-o să mai țină mult... iar când dispare...

Am înghițit în sec.

Jamie se făcuse verde la față.

— Plus că mai sunt și norii...

Weevil păru că vrea să zică și el ceva. Sau poate doar îi clănțăneau dinții.

— Bun, am zis eu, din două, una. Ori Hannah are dreptate, ori nu. Dar ca să aflăm trebuie să încercăm.

Am luat-o încet pe malul lunecos al prăpastiei, spre capătul curcubeului. Așa cum mă așteptam, pe măsură ce mă apropiam de el, culorile parcă păleau și, până am reușit să ajung unde știam eu că e, deja dispăruse cu totul.

— E o platformă aici, am strigat. O platformă de lemn destul de mare cât să încăpem toți. Sigur e aici cu un rost.

Au venit și ei, mai mult de-a bușilea. Rich s-a proțăpit pe margine, cu mâinile încrucișate, uitându-se încruntat la prăpastia de dedesubt.

— Și unde ziceai că-i curcubeul? întrebă el, vădit ușurat.

— Soarele a intrat în nori, zise Jamie arătând cu mâna spre cer.

Și chiar în timp ce vorbea am văzut cum norii s-au risipit și soarele s-a ivit iarăși, strălucind din ce în ce mai tare... treptat, puntea s-a materializat, exact la picioarele noastre.

Din unghiul în care îl vedeam acum era incolor, ca un pod de sticlă sau din nori albi. Începea din dreptul platformei și arcul lui se continua în față, dar nu-i zăream capătul, din cauza vaporilor de apă. Să fi avut un metru lățime.

Mi-am simțit brusc gura uscată.

— Bun, să-ncepem, am zis, întinzând nesigur piciorul stâng și lăsându-l ușor în jos, să văd dacă pot păși pe pod.

Dar n-am atins nimic cu talpa, ca și când era doar aerul. Mi-am pierdut echilibrul și am făcut repejor vreo doi pași, dând din mâini ca o moară de vânt, uitându-mă în jos cum se cascadează prăpastia și se rotește... Dar mâna zdravănă care m-a apucat de ceafă m-a readus pe linia de plutire.

— S-a terminat și cu povestea asta, zise Rich sec. Hannah, se pare că te-ai înșelat.

Dar Hannah se uita lung spre capătul celălalt, cu ochii mari și limpezi. Nu i-a răspuns nimic. Tiger Lily picotea la ea în brațe... Însă, în clipa următoare, s-a răsucit și i-a lunecat printre mâini, sărind direct pe platformă. I-a aruncat din mers lui Richard o privire disprețuitoare și a pășit semeață spre marginea prăpastiei... și pe deasupra ei.

Hannah a scos un țipăt scurt și ce-am văzut ne-a înmărmurit.

Tiger Lily parcă ieșise la plimbare, mergea agale pe puntea curcubeului de parcă ar fi fost făcută din piatră. Am zărit-o o fracțiune de secundă chiar pe culmea podului și apoi a dispărut în partea cealaltă, lăsându-ne pe toți fără grai.

— Aha! făcu Rich, când i-a revenit glasul. Acum știm că se poate. Așa că..., spuse el dând să pășească.

— Richard, ai grijă, spuse Gen cu o voce tremurată.

— A, poate nu ține decât ființele foarte ușurele, îi replică el ironic.

Întinse piciorul spre marginea podului, parcă ar fi vrut să-l încerce, dar l-am văzut că-și ținea greutatea pe celălalt picior. Și bine a făcut.

Gen a oftat, dar bubuitul apei a acoperit-o imediat.

— Poate de la asta i se trage numele, zise Kenta cu un zâmbet trist. Pentru că în joc îi zice *Bridge of Sighs*, adică Puntea Suspinelor.

— Mersi, Kenta, asta mă ajută mai mult de-o grămadă, mormăi Rich sarcastic. Weevil, pentru Dumnezeu, ai grijă pe unde țopăi, că ai să cazi și eu nu sar după tine!

Dar Blue-bum sălta și alerga-n cerc de parcă dădu-se strechea-n el. Arăta spre fiecare dintre noi și turuia nevoie mare... pe limba lui. Pe mine mă cam treceau fiorii când îl vedeam zbenguindu-se așa pe marginea platformei... Apoi mi-am dat seama că el nici nu mai era pe margine, ci dincolo de ea, și țopăia fără probleme pe podul care părea tare ca piatra.

— A, bun, deci și el poate să treacă, zise Rich gânditor, urmărindu-l pe Weevil cum dispărea dincolo de bolta curcubeului. Și adică de ce pot trece și Tiger Lily, acum și Weevil, iar noi nu? Și ce l-o fi apucat, parcă-l lovise dambla?

— L-a apucat când a zis Kenta de numele podului, spuse Gen.

— Puntea Suspinelor? repetă Jamie. Adică trebuie să oftezi când treci podul sau cum? Întrebă el.

Și, cu un oftat demonstrativ și zgomotos, dând ochii peste cap, încercă să pășească pe pod. Dar piciorul lui scăpă în jos prin aer.

— Nu, blegilor! chicoti Hannah. Vă spun eu ce e, că și Tiger Lily și-a dat seama înaintea tuturor. Nu e după oftat, e după mărime. *Size* înseamnă mărime, nu? Nu e *Bridge of Sighs*, ci *Bridge of Size*!

— Ce?! făcu Rich.

Dar până să apucăm noi să mai zicem ceva — cu atât mai puțin să o oprim — Hannah o șterse pe deasupra hăului alburii și trecu pe partea cealaltă, aruncându-ne o privire peste umăr, râzând.

Visul lui Gen

Următoarea a fost Kenta, apoi Gen.

— Hai, Jamie, e rândul tău, îi zise Rich zâmbind, deși poate depinde și la ce mărime s-o fi referind.

Jamie s-a înroșit ca racul și s-a dus mai spre marginea platformei, dar s-a oprit.

— Ei, hai odată! făcu Rich. Că doar n-o să admiri priveliștea toată după-amiaza! Acuș apune soarele și mai suntem încă doi după tine!

— Da, numai că..., șopti el de abia-l auzeam în zgomotul apei, nu prea pare foarte... solid.

Ce-i drept, numai solid nu părea. Și mie-mi venea să fac stânga-mprejur la gândul că trebuie să trec pe deasupra prăpastiei pe un asemenea pod. Vorba lui Jamie, dacă intra soarele în nori în timp ce traversam?

— Nu te mai gândi atâta, fă-o! mârâi Rich. Cu cât stai mai mult, cu atât riști să dispară soarele când ajungi pe la jumate. Hai, du-te, pentru Dumnezeu!

Jamie făcu vreo doi pași mărunței, cu mâinile întinse, ca un somnambul. A făcut un pas... apoi încă unul, și încă unul. După care s-a oprit. Noi îl vedeam ca și cum ar fi plutit în aer.

Am așteptat. Dar Jamie înțepenise acolo, pe pod.

Am dus mâinile pâlnie la gură și am strigat:

— Jamie, lasă-te în genunchi! Mergi în patru labe, o să te simți mai în siguranță!

Pe moment, am crezut că nu m-a auzit. Dar după aceea l-am văzut cum se lasă pe vine și apoi în genunchi, începând să meargă de-a bușilea, chinuitor de încet, până când a dispărut dincolo de culmea podului. Am așteptat nemișcați, chiar dacă Rich tot bombănea nerăbdător, să-l vedem pe partea cealaltă. A ajuns în sfârșit cu bine și fetele au tăbărât pe el.

Rich se întoarce spre mine zâmbind:

— Ia zi, Adam, cine urmează: eu sau tu?

Ne-am privit drept în ochi. Habar n-aveam care ar fi mai mare dintre noi, fiindcă Rich părea mai solid, dar eu eram cu un centimetru sau doi mai înalt.

— Parcă văd că eu rămân la urmă, spuse el, pe un ton înfumurat. Eu sunt și mai mare, și mai puternic. Hai, du-te, dar să nu-ți ia mult!

Precaut, am dat să pășesc încetișor pe pod, dar talpa a trecut prin aer, ca și înainte.

Spre ușurarea mea, Rich n-a mai stat la taclale și odată ajuns pe pod a mers întins până dincolo. M-am

uitat la soarele care se pregătea să apună după creștele munților. Probabil că nu mai erau decât un minut, două, până când avea să dispară; strălucirea lui orbitoare sugera că nu ne mai despărțeau decât vreo câteva clipe de momentul acela.

Am tras aer în piept, gata de start... În secunda în care Rich a pus piciorul pe malul celălalt, am încercat cu vârful bocancului marginea podului. De data asta, talpa mi s-a proptit în ceva care, chiar dacă părea să se miște puțin, era totuși solid. Cu mâinile întinse să-mi țin echilibrul, am început să merg pe deasupra prăpastiei. Așa-mi bubuia inima în piept, că o auzeam mai tare decât zgomotul cascadei... Dar simțeam sub mine podul, stabil și oarecum elastic, ca o plasă întinsă la maximum.

Am ajuns în punctul cel mai înalt al arcului. Suprafața aceea sticloasă cobora și brusc m-a cuprins o senzație de vertij, mă și vedeam aplecat, călcând în gol și prăbușindu-mă. Dar peste uruitul tunător al apelor, am auzit un strigăt disperat:

— Adam, *fugi!*

Când m-am uitat în sus am înghețat văzând cum ultimul ciob al discului solar se stingea după creasta muntelui. Unde înainte strălucea orbitor, acum nu rămăsese decât o umbră rece și numai un fir de lumină mai pâlpâia deasupra ei.

M-a trăsнит spaima. Am țâșnit din loc, disperat, aproape că mă aruncam în pași urieșești spre malul prăpastiei, simțind cum tălpile mi se afundă din ce în ce mai mult, pe măsură ce podul se dizolva dedesubt,

înfiorător de repede. Puhoiul de apă îmi urla în urechi, ca o fiară lacomă, și eu alergam de-acum în gol, dar am mai făcut un ultim salt frenetic, călcând pe ceva pufos de tot, și apoi m-am avântat cu toată forța, ca la săritura în lungime, cu mâinile întinse în față, în speranța că voi reuși, prin absurd, să mă prind de malul pe care îl știam însă prea departe.

Și-am început să cad, cădeam și-n mintea mea golită nu mai flutura decât un gând: „Deci așa te simți când mori”.

Timpul se derula cu încetinitorul și fiecare secundă se lungea la infinit, un stop-cadru după altul. Și-apoi, incredibil — imposibil — am simțit cum mâinile mele se apucă de ceva în cădere, ceva ce se mișca prin aer ca un capăt de sfoară și am strâns-o cu toată puterea adunată din fiecare atom al ființei mele... și cădeam, tot cădeam... când o smucitură grozavă aproape că mi-a dislocat brațele din umeri și m-am izbit cu fața de peretele stâncii îmbrăcat în mușchi; eram chiar sub drumul pe care îl văzusem înainte și stăteam atârnat, dând din picioare neputincios, deasupra hăului imens.

Timpul a revenit cumva la cursul lui firesc, iar secundele îmi bubuiau în urechi odată cu bătăile inimii. Aveam mâinile înțepenite pe sfoară, ca niște clești de oțel... dar am simțit că sfoara aceea era, de fapt, doar o liană umedă și alunecoasă. Mi-a zvâcnit inima de groază când mi-am dat seama că alunecam, încet, centimetru cu centimetru.

Apoi am simțit liana trasă în sus, târându-mă și pe mine cu fața prin noroi și frunze, în timp ce eu încercam să-mi găsesc sprijin cu picioarele în vreun colț de stâncă... Când am ajuns sus, am îmbrățișat pământul de parcă nu mai voiam să mă despart de el niciodată.

Și ne-am văzut de drum; zgomotul cascadei rămânea undeva în urmă, tot mai îndepărtat, iar pământul de sub tălpi devenea tot mai uscat. Dar a venit și vremea când poteca nu se mai zărea din cauza întunericului, cu toate că în jurul nostru se mai răriseră copacii și din când în când mai vedeam și câte un crâmpei de cer.

În capul coloanei, Rich încetini și se opri.

— Eu zic să înnoptăm aici. Ne permitem și noi puțină odihnă, doar n-o să treacă nimeni podul până mâine-dimineață, asta-i sigur. Eu, unul, sunt terminat.

Nu l-a contrazis nimeni, toți eram extenuați. Am înfulecat și ultimele resturi de pâine și niște fructe, ne-am desfăcut sacii de dormit și ne-am pregătit de culcare.

Eu am căzut într-un somn adânc, dar am tresărit și m-am trezit — parcă ar fi trecut doar câteva clipe — vibrând tot în bătaile năucitoare ale inimii. Ce m-o fi trezit? Stăteam nemișcat, cu urechile ciulite. Se auzeau și zgomotele mărunte ale pădurii: foșnetul frunzelor, o bufniță, susurul izvorului care curgea

mai jos, în vale. Luminișul se scălda într-o lumină stranie, arămie. Deasupra mea, printre frunzele legănate, luna plină strălucea ca o lampă.

Ceva mă înțepa în șold, o piatră sau vreo surcea. M-am întors într-o parte și mi-am căutat o poziție mai confortabilă. Am închis ochii, inspirând adânc și încercând să mă liniștesc. Dar degeaba, toate simțurile îmi erau la pândă.

Când s-a întâmplat iarăși, imediat mi-am dat seama ce mă trezise. Un râs care venea dinspre sacul de dormit al lui Gen. Nu știu de ce, dar, auzindu-l, m-au trecut fiorii. Era un fel de chicotit, dar ciudat și oarecum fals... Încruntat, m-am ridicat într-o rână. Acum Gen murmură ceva prin somn. În aer pluteau frânturi de cuvinte:

— Vino... apă...

Oftă, apoi iarăși chicoti și spuse foarte clar:

— Curcubeu!

Și-n momentul acela Gen sări în picioare, cu părul ciufulit și ochii mari și speriați. Era albă ca varul.

— Gen?

S-a răsucit în loc și a tresărit văzându-mă.

— Eu sunt, Adam. Ce s-a întâmplat? Ai visat urât? Vorbeai în somn, am mai zis eu, încercând să-mi păstrez un ton firesc și s-o liniștesc.

Dar simțeam că era ceva în neregulă.

— N-am nimic, zise ea, cu vocea tremurând ușor. Doar că... am avut un vis tare ciudat... Se înfioră, și-și trase sacul de dormit pe umeri.

— Povestește-mi-l și mie, i-am zis cu o spaimă pe care o simțeam crescând cu fiecare cuvânt.

S-a uitat în jur la ceilalți, care dormeau, cu o expresie cumva rușinată.

— E o prostie, de fapt, șopti ea așa de încet, că abia reușeam să înțeleg ce spune. Am visat că străbăteam iarăși tot drumul înapoi, pe unde am venit noi... pas cu pas. Și *el* era cu mine.

N-avea rost s-o mai întreb la cine se referea.

— La început, am crezut că e tata, era foarte blând și avea grijă de mine. Iar când am început să-mi dau seama cine e, deja parcă nu mai conta, fiindcă era așa de bun și mereu îmi dădea o mână de ajutor când trebuia să trec prin locuri mai dificile și râdea tot timpul, ca și cum ne aventuraserăm într-o excursie extraordinar de frumoasă. Și așa de plăcut era să fim împreună, aveam un sentiment de siguranță și de liniște, ca și cum cineva... *îmi mângâia gândurile*.

Mi s-a făcut pielea găinii, dar i-am spus:

— Așa, și?

— Am trecut de Podul Curcubeului... iar el m-a întrebat cât mai avem de mers.

— Și ce i-ai răspuns? am întrebat-o încet, deși n-aș fi vrut să aud răspunsul.

— I-am spus cât mai aveam... până la Steiul de Piatră.

— Și?

— Și el a râs, dar râsul lui părea altfel. Un râs care s-a prefăcut în lilieci negri, care zburau spre cer și

stingeau stelele... și totul în jur se întunecase și-i răspundea doar ecoul hohotit... și... și...

— Și? am încurajat-o eu, cu o voce cât mai blândă.

— Și atunci m-am trezit, spuse ea cu un glas de copil mic și speriat.

Avea lacrimi în ochi.

— Adam, ăsta n-a fost decât un vis, nu? Te rog, spune-mi că n-a fost decât un vis...

Pragul dintre lumi

I-am zgâlțâit pe ceilalți, să-i trezesc.

— Rich, Kenta, hai repede! Hannah, hopa sus! Trebuie să plecăm imediat! am zis, înghesuindu-mi sacul de dormit în rucsac.

Rich s-a uitat la mine năuc, ciufulit și somnoros.

— Da' ce-i...

— Karazeel știe unde suntem și știe și încotro mergem. A intrat în mintea lui Gen în timp ce ea dormea...

Nu era nevoie să mai spun altceva. Richard a țâșnit, vrând-nevrând, a adunat ca o tornadă lucrurile din tabără și le-a îndesat în rucsacul lui.

— Îmi pare rău, șopti Gen, fără vlagă.

— Nu e vina ta, o linști Jamie, în vreme ce-și trăgea bocancii în picioare. Erai vulnerabilă, după tot ce s-a întâmplat în Shakesh.

— Mereu mi-am dorit să fi fost și eu frumoasă, zise ea încet. Dar uite că dacă nu arătam așa, nu m-ar fi observat niciodată și nu s-ar mai fi întâmplat toată nebunia asta. Of, cât mi-aș dori să...

— Acum n-are rost să ne dorim nimic, mormăi Rich, aruncându-și rucsacul în spinare. Ni se putea îndeplini o singură dorință, și deja ne-am folosit de asta, a zis el, fixând-o cu privirea într-un fel care-ți reamintea imediat ce dorință ne-am pus atunci.

În cinci minute, deja zoream încolonați pe cărare, fără nicio vorbă. Cu greu mă abțineam să nu mă uit înapoi, căci aveam senzația că suntem urmăriți — cu privirea sau cu pasul — deși știam că era imposibil. Probabil că și Rich simțea la fel. A mers ceva mai încet, cât să-l ajung, și mi-a zis mormăind:

— Adam, m-am tot gândit... n-au cum să vină pe drumul ăsta. Doar rămâne valabil ce am discutat azi-noapte: de văgăuna aia nu se poate trece decât după ce răsare soarele. Or să o ia prin vad, că pentru gașca veselă a lui Karazeel n-o să fie o problemă să încropească altă plută, în două minute au rezolvat-o. Or să vină pe drumul de la nord și or să ne ațină calea la Steiul de Piatră. Singura noastră șansă e să ajungem acolo înaintea lor.

Rich părea mereu în elementul lui când venea vorba de problemele practice; dacă mai erau și primejdii în joc, mai tare-i plăcea! Am încuviințat dând

din cap, dar nu i-am spus la ce mă gândeam: că una era să ajungi acolo înaintea urmăritorilor... și alta să găsești ușa către siguranța reîntoarcerii în lumea noastră.

Ambele luni din Arakesh urcaseră pe bolta nopții și, când am plecat noi, cele două discuri luminoase erau unul lângă altul. Efectul era spectaculos, păreau două lămpi atârinate sus, pe cer. Una alb-argintie și una arămie. Strălucirea lor aproape că transforma noaptea în zi, și toate-n jur aveau o scânteiere metalică, iar drumul părea poleit cu aur.

Iuțiserăm pasul; Jamie, care de mult găfâia și șchio-păta, rămăsese ultimul; fetele erau la mijloc, iar Hannah mă ținea de mână, poticnindu-se des de oboseală. I-am zâmbit, am luat-o în cârcă, și-am lungit pasul.

Curând, am ieșit din pădure. Jos, departe, râul Ravven sclikea arămiu, unduind spre mare. Urcam, și panta era din ce în ce mai abruptă, încât în stânga și în dreapta noastră peretele muntelui părea aproape vertical. Drumul se îngustase și trebuia să fim foarte atenți să nu alunecăm. Altfel... m-am oprit și am aruncat o privire, de mi s-a făcut stomacul ghem văzând hăul ce ni se căsca sub ochi. Nu puteam totuși să nu mă întreb și cât de bine ne-ar fi putut vedea cineva din vadul de jos; sub clar de lună, siluetele noastre probabil se vedeau bine pe fundalul peretelui stâncos.

Când, în sfârșit, drumul a început să o ia la vale, m-am bucurat să văd umbra copacilor.

— Pun pariu că asta-i marginea pădurii de lângă Arakesh, zise Rich cu o voce joasă. Iar dacă așa este, aproape c-am ajuns.

Am continuat să mergem, bucuroși de adăpostul copacilor. Lumina se împuținase, căci cele două luni apuseseră, în spatele nostru, și mi-am dat seama că se apropie zorii. Cu cât cerul devenea mai cenușiu, cu atât creștea în mine senzația că trebuie să ne grăbim, de parcă puteam simți o prezență malefică apropiindu-se și m-așteptam să văd, din clipă în clipă, siluete cenușii prinzând formă, ca stafiile, din lumina lăptoasă a dimineții.

— Rich, am murmurat, trebuie să ne grăbim.

Ne grăbeam din ce în ce mai tare, ba chiar începuserăm să alergăm și doar din când în când încetineam, ca să ne tragem respirația, după care iar o rupeam la fugă. Pădurea rămăsese departe, în stânga noastră, și din nou eram sub cerul liber, simțindu-ne groaznic de expuși, dar măcar înaintam mult mai repede. Nu știu ce instinct tainic mă împingea înainte, obligându-i și pe ceilalți să țină pasul. Era mai mult decât teama de Cei-fără-chip sau de cine ne-o fi urmărit... Simțeam că ne confruntăm cu un termen-limită bizar, pe care nici eu nu-l pricepeam... să ajungem înainte de răsărit, altfel totul era pierdut.

Depart, deasupra mării, mijeau zorii. Cerul se făcu din cenușiu, vinețiu. Dar vinețiul începu să bată în trandafiriu, apoi în auriu, sidefiu și, în cele din

urmă, apăru azuriul limpede al dimineții. La picioarele noastre se întindea pădurea ca un covor negru. Iar printre copacii ei, șerpuia nevăzut drumul către nord; undeva, pe acel drum, se apropiau clipă de clipă Cei-fără-chip. Îi simțeam.

Deși soarele încă nu apăruse, deasupra mării fâșiile de nori străluceau luminate de dedesubt, ca niște tăieturi aurii în cerul albastru. Mi-am dat seama că nu mai mergeam pe cărare, ci prin iarba de la poalele stâncii care se înălța amețitor.

Din mers, Rich făcu un semn cu mâna. M-am uitat într-acolo și mi-a tresărit inima de bucurie. Departe, în stânga noastră, îmbrobodită în ceața dimineții, picotea cetatea Arakeshului. Am luat-o la fugă, cu Tiger Lily de o parte și cu Weevil de cealaltă. Gâfâind, clătinându-mă, cu Hannah în cârcă, m-am uitat la norii stacojii și la panglica de lumină ce se înălța deasupra orizontului, colorând marea în sângieriu.

Rich s-a oprit așa de brusc, de era cât pe ce să mă lovesc de el. Răsăritul îi arunca o lumină trandafirie pe obraji, sub care însă îi ghiceam paloarea.

— Ia uite acolo, spuse el cu o notă de disperare. Chiar acolo, lângă cetate, la stânga. Între marginea pădurii și zidurile cetății...

I-am văzut și mi-a înghețat sângele în vene. Din umbra copacilor, ieșeau puzderie ca dintr-un mușuroi de furnici și se năpusteau spre noi, ca o maree de nestăvilit. Abia reușeai să-i vezi, darămite să-i numeri... încă-i despărțea de noi pădurea. Dar se apropiau, ba chiar foarte repede.

Alergam istoviți, cu ultimele puteri. Soarele s-a dezlipit de apele mării și, eliberat, parcă a zvâcnit spre cer. Păsările au început să ciripească.

Slavă Domnului, am ajuns! Iată piatra verticală. Iată și bolovanul acoperit cu mușchi. Punctul de intrare în Karazan... și poarta dintre lumi. Trebuia să fie pe aici, pe undeva. Dar unde?!

— Sigur e pietroiul ăsta! zise Rich gâfâind. Țsta trebuie să fie!

Pietroiul stătea semeț în fața noastră, plin de cicatrice, dar cu inflexiuni roșietice datorită răsăritului. Era cât o ușă de mare și chiar avea forma unei uși, cu partea superioară arcuită în semicerc. Dacă ar fi trebuit să-ți imaginezi cum să arate un portal fermecat, exact așa ar fi fost.

— Ai dreptate, ăsta trebuie să fie!

Jamie se apropie de el cu un aer savant, de parcă-l cerceta minuțios; dar gestul maiestuos de a ciocăni în pietroiul-ușă a fost urmat de un scâncet.

— Au! E piatră piatră, asta-i sigur!

I-am dat și eu târcoale, studiindu-l milimetru cu milimetru. Speram să găsesc ceva, orice, care să-mi sugereze cum s-ar putea deschide.

— O clanță, am mormăit, o rună, un semn, ceva...

— Poate o fi vreo parolă, sugeră Gen, șovăind. Un „sesam, deschide-te” sau cam așa ceva, nu crezi?

Jamie se proțăpi în fața ușii de piatră, cu spatele la soare. Umbra lui se înălța impresionant pe suprafața ei. A ridicat mâinile și a rostit solemn:

— Sesam, deschide-te!

Nimic.

Weevil bolborosi alarmat și se întoarse cu fața spre pădurea din vale. Era prea devreme, oricât de repede s-ar fi mișcat ei, dar știam că el stă cu toate simțurile la pândă, să prindă semnele apropierii Celor-fără-chip. S-a uitat la mine și a chițcăit; apoi s-a dus repede spre marginea pădurii și s-a cocoțat în cel mai apropiat copac. Niște fructe tari, cam ca nucile, au început să cadă pe jos urmate de frunzele arămii desprinse de pe ramuri. În câteva clipe niște crengi din vârf s-au agitat și dintre ele a răsărit moaca îmblănită a lui Weevil.

— Se pare că prietenul nostru o să stea de pază, i-am zis lui Rich. Bine gândit, Blue-bum!

— Gata, știi! sări Kenta, încrezătoare. Sigur găsim vreun indiciu pe hartă sau măcar pe pergamentul vechi, cum au fost și înainte!

Grăbită, cu mâinile tremurânde, a scos din rucsac cele două obiecte prețioase. A desfășurat pergamentul în timp ce noi o urmăream cu sufletul la gură.

Dar era gol.

— Mai e harta...

După călătoria noastră, multe lucruri ieșiseră la iveală pe hartă. Era marcat și Podul Curcubeului și, ce-i mai important, Steiul de Piatră. Ba chiar și ușa de piatră apărea schițată ca un oval, iar în locul bolovanului

acoperit cu mușchi, era un cerculeț mititel. Nicăieri nu mai erau atâtea detalii, asta trebuia să însemne ceva! Ajunseserăm la locul potrivit.

Cât despre portal, nu zicea nimic, nici unde e, nici cum se deschide.

— *Gândiți-vă!* Hai, gândiți-vă toți, nu mai avem prea mult timp...

Gândurile mele zburau, dar parcă zburau în cerc. Parcă mai auzisem eu de *portal*... Dar când și de la cine?

Toți ceilalți îi dădeau târcoale pietrei și o tot ciocăneau, o împingeau, bodogănind cine știe ce. Jamie se întorsese lângă bolovanul cu mușchi de pământ și, aplecat de nu-i vedeam decât fundul, tot încerca să se zgâiască sub el. Tiger Lily n-avea treabă, își făcea toaleta de dimineață.

Data trecută, când venisem în Karazan... asta trebuie să fie. Când am fost noi ultima oară... sau poate prima oară, când am venit singur? Exact! Când așteptam eu în fața colibei lui Argos și Ronel! I-am auzit atunci cum discutau aprins... cum spuseseră oare? Am scormonit prin ungherele minții. Ziseseră ceva de „al patrulea solar” — ce-o mai fi însemnând și asta — și de *portal* — atunci îmi imaginasem o poartă oarecare de prin Arakesh — și despre lumină și întuneric. Da, așa spusese Argos: „știi că abia când e lumina cât întunericul se deschide poarta... luna plină o să se mai arate de opt ori până atunci...”

Ceilalți se strânseseră în jurul meu și mă urmăreau atent. Probabil că gândisem cu voce tare... După

figurile lor, nu numai că auziseră ce am spus, dar și înțeleșeseră totul. Era capătul drumului.

— Deci portalul nu se deschide, zise Jamie cu o voce domoală, decât într-un anumit moment al anului: când lumina e cât întunericul, Dumnezeu știe ce-o fi însemnând treaba asta. Dar când am fost noi ultima oară, mai erau opt luni. Și de atunci au trecut doar două luni.

Rich se încruntă, posomorât:

— N-ai nevoie de calculator să faci socoteala. Portalul o să se deschidă peste patru luni, mai exact, cu patru luni mai târziu decât ne-ar fi trebuit nouă.

— Cinci și ceva, îl corectă Jamie aproape mecanic, dar cu o figură de om sfârșit.

— Deci suntem captivi, șopti Gen.

În secunda următoare, un strigăt de alarmă parcă a sfâșiat văzduhul — un urlet înfiorător dinspre copacul lui Weevil.

— Vin! Ascundeți-vă repede! șuieră Rich.

M-am întors, cercetând locul cu privirea, în căutarea vreunui ascunziș. Dar nu eram decât noi și perețele stâncii, ajunseserăm ca vânatul încolțit. Nu mai aveam unde să fugim.

Crengile se mișcau răvășite ca de furtună pe unde Weevil străbătea frunzișul. Părea să treacă din copac în copac, îndepărtându-se de noi, ieșind în întâmpinarea urmăritorilor noștri. Kenta și Gen se ghemuiseră în umbra întunecată din spatele porții de piatră, ținând-o pe Hannah la mijloc, apărând-o. Jamie se vedea de la o poștă în spatele bolovanului

mai mic. Rich stătea dârz cu fața spre pădure; avea pumnii strânși și fălcile încleștate, schimonosit amenințător. Nu voia să se predea fără să-i înfrunte.

Am zărit prima siluetă cenușie printre trunchiurile copacilor. Apoi încă una... și încă una. Probabil că alergau, dar pentru mine apropierea lor era la fel de mută și rapidă ca a frunzelor moarte purtate de vânt. De-acum nu-i mai putea opri nimic.

Se auzi un strigăt de trăncănici și tot frunzișul pădurii fremătă, ca și cum cineva trăgea de crengi și le zgâlțâia vârtos. Weevil? Dar ce voia să facă?

Deodată, siluetele cenușii au încetinit, au început să sară-n stânga și-n dreapta, și să alunece, și să cadă. Weevil alerga prin copaci înaintea lor, scuturând crengile, dar așa de tare, că nucile cădeau ca grindina asupra Celor-fără-chip și se rostogoleau pe jos ca niște mărgele de sticlă, încât nu știau unde să mai calce. De sub pelerinele lor cenușii îi auzeam șuierând furioși, în timp ce încercau să se ferească de proiectilele, cu brațele ridicate deasupra capetelor. Dar ploaia de nuci continua... M-am răsucit în loc, cu gândul să merg lângă fete să le apăr, chiar dacă știam că e în zadar.

Și atunci am văzut-o pe Tiger Lily. Cu pas hotărât, se îndrepta spre pietroiul după care stăteau ascunse fetele... dar a trecut de ele și a ajuns în umbra deasă a pietrei. Se mișca așa de sigură pe ea... încât am rămas cu ochii pe silueta ei alburie.

Se ducea drept spre peretele stâncii, pe care umbra pietrei verticale desena un dreptunghi negru ca noaptea. A intrat prin el... și a dispărut.

Am rămas cu gura căscată. Și-n clipa următoare am înțeles: nu pietroiul propriu-zis era portalul dintre lumi. Ci umbra lui, proiectată pe peretele stâncii la răsăritul soarelui, umbră care avea exact forma unei uși boltite. Numai că acum nu mai era cât o ușă, ci abia dacă-mi ajungea până la genunchi și se micșora văzând cu ochii, odată cu înălțarea soarelui. Curând avea să dispară complet.

— Kenta, Gen, fugiți spre stâncă! Hai, *acum!*

Am înșfăcat-o pe Hannah de braț și am târât-o spre locul pe unde dispăruse Tiger Lily. Aproape că am aruncat-o prin deschizătura îngustă și am auzit-o în spate pe Kenta scoțând o exclamație... Dar Hannah dispăruse înăuntru fără urmă. Gen și Kenta s-au uitat una la alta, uluite, apoi s-au ghemuit și au trecut dincolo, în beznă.

— Jamie! am strigat. Vino încoace!

A venit repezător în patru labe ca o jucărică teleghidată și a intrat drept în fanta întunecată.

Rich rămăsese cu spatele la noi, încremenit într-o postură de boxer care așteaptă cu pumnii ridicați. Privea absorbit înaintarea Celor-fără-chip. Erau din ce în ce mai aproape, după cum și portalul era din ce în ce mai îngust.

— Rich! am urlat către el. Vino-ncoace! L-am găsit!

S-a întors numai pe jumătate și am văzut cum îndârjirea de pe chipul lui se topește în nedumerire, uluire, ca apoi să răsară fiorii speranței. M-am aruncat pe burtă și m-am târât anevoie înăuntru, simțind deja apăsarea pietrei calduțe în spate; m-am răsucit și, uitându-mă afară strigam întruna:

— Rich! Weevil! Veniți — până nu-i prea târziu!

Abia atunci l-am văzut pe Rich luminându-se la față. Deja primele siluete cenușii erau pe urma lui când a rupt-o la fugă. Dar portalul era aproape închis, n-avea cum să mai intre! A ajuns lângă piatră, a pătruns în umbra ei, dând din mâini, cu respirația tăiată; Cei-fără-chip erau la un pas de el. Am văzut cum o mână se îndreaptă spre el, gata să-l apuce de haină...

Iar el s-a aruncat în gol cu un salt disperat, tălpile i-au alunecat și a plonjat cu mâinile întinse, aterizând pe jumătate în portal. M-am tras înapoi să-i fac loc, dar am văzut că se înțepenise în încleștarea stâncii, care se închidea tot mai mult...

Rich s-a smucit, s-a târât pe coate, zvâcnind din picioare să se împingă cumva în pământul de afară, și apucând îndârjit pietrișul cu mâinile ca niște gheare... dar n-a reușit să se clinească. Deodată, a rămas nemișcat. S-a uitat la mine, alb ca varul. În ochii lui citeam și disperarea, și strigătul de ajutor:

— Adam... glezna... m-au prins, a gemut, lăsând fața în pământ cu un geamăt deznădăjduit.

Eram deja în picioare, cu genunchii îndoiți și-l apucasem de încheieturile mâinilor; mă lăsam cu toată greutatea pe spate și trăgeam de el cu o putere pe care n-aș fi bănuțit-o. Nesfârșită a fost clipa cât, lupțându-mă cu el, păru că nimic nu se întâmplă; apoi Rich s-a prăbușit peste mine, eliberat din încleștarea celeilalte lumi. Am căzut pe spate, cu respirația tăiată și cu Rich prăvălit deasupra mea ca un sac de cartofi.

Gâfâind, l-am dat la o parte și-am țâșnit imediat înapoi, la fanta de lumină. Cu falca lipită de pământul rece, mă chinuiam să mă uit afară, dar vedeam doar o forfotă cenușie și puturoasă, ca și cum lumea de afară se înecase într-o ceață asfixiantă. Spectrul unei texturi sinistre a foșnit prin crăpătura minusculă a zidului și-am simțit-o pe față ca o pală cadaverică și înecăcioasă. Am icnit îngrețosat și m-am ferit, cu fața îngropată în mâini.

Cineva striga iar și iar, iar ecoul vocii lui groase creștea:

— Blue-bum! Blue-bum!

Altcineva plângea.

Când ultima licărire de lumină a dispărut, am rămas doar noi și întunericul.

Prin portal

— Unde suntem? șopti Gen, destul de speriată.

— Om fi la Quested Court? sugeră Rich.

— Nu, răspunse Hannah, categoric. Miroase altfel decât acasă.

— Poate suntem într-un fel de purgatoriu, își dădu cu părerea Jamie, singurul care părea cât de cât optimist. O fi vreo lume la cumpăna dintre lumi, știu eu?

— Și Weevil? m-am auzit întrebând pe un ton surprinzător de plat.

A urmat o pauză, după care Jamie mi-a răspuns:

— Era sus, prin copaci. N-au cum să-l prindă.

— Mă gândesc că o să se întoarcă în Pădurea Larmei, printre ai lui, zise Gen, cu o umbră de speranță. Probabil că așa-i mai bine pentru toată lumea. Păi, cum am fi reușit noi să explicăm...

Am simțit un pumnișor care mi se strecura în palmă.

— Adam, nu fi trist! Ai făcut tot ce ți-a stat în puteri. Nu e vina ta.

— Așa e, tu ai găsit portalul. Ba ai reușit și să mă tragi pe mine înăuntru.

— Ba nu! Tiger Lily l-a găsit prima... dar Adam a fost al doilea.

— Se pare că te-ai înșelat în privința lui, Adam, cum că s-ar deschide numai când e lumina cât întunericul sau cum ziceai... Norocul nostru!

Dar apăsarea pe care o simțeam se lăsa tot mai grea, ca un năvod de plumb. Într-adevăr, fiecare dintre noi făcuse tot ce-i stătuse în puteri. Și pe Weevil nu mai puteam să-l ajutăm, deși mă durea sufletul când mă gândeam la asta.

Dar, cel puțin pentru moment, eram în siguranță. Am scormonit prin rucsac după lanternă; am aprins-o și m-am jucat puțin cu cercul ei luminos, să văd ce-i în jur. Ne aflam într-un fel de peșteră. În afară de fasciculul lanternei, totul era cufundat în beznă. Și-n tăcere.

Gen a căscat.

— Nu știu voi cum stați, dar eu sunt frântă de oboseală. Parcă am trăit o sută de vieți în ultimele două zile. Și am dormit tare puțin. Nu se poate să ne odihnim un pic și să lăsăm grijile pe mai târziu?

Ne-am desfăcut sacii de dormit și ne-am strâns toți ca într-un cuib, iar Tiger Lily torcea frumos ca un cântec de leagăn. Cred că am adormit imediat.

Am deschis ochii și, într-un colț, am zărit lumina zilei. Probabil că atunci când veniserăm noi în... locul ăsta era noapte. M-am strecurat din grămada unde dormeau toți și m-am ridicat ușurel, uitându-mă atent în jur.

Ne aflam într-o peșteră micuță, cât o cameră. În spatele nostru, pe unde intraserăm, acum era doar roca netedă. Nici n-ai fi bănuیت că se putea deschide pe undeva. Pe jos, pământul era rece și puțin umed. Mirosea vag a mucegai. În capătul celălalt al peșterii se zărea un loc îngust pe unde puteai să te streкори, o crăpătură în stâncă...

De acolo venea lumina. Am ieșit din sacul de dormit și m-am îndreptat încetișor spre colțul acela mai luminos, întrebându-mă dacă n-ar trebui să-i trezesc și pe ceilalți. Am trecut prin deschizătură și am ajuns într-o sală mai mare, a cărei ieșire era blocată de un bolovan. Dar în partea de sus, gura peșterii nu era perfect acoperită și pe acolo răzbătea lumina soarelui. Dacă făceam o săritură și mă apucam de marginea bolovanului, aș fi putut să mă cațăr și să trec pe partea cealaltă. Și după aceea să mă întorc să le spun și celorlalți ce-am găsit.

Am făcut vreo doi pași, m-am pregătit de salt, am sărit și m-am prins bine cu degetele de colțul pietrei. Mâinile mi-au alunecat puțin, dar mi-am făcut vânt și am reușit să ajung sus. M-am rostogolit și am ieșit în sfârșit la lumină, în mijlocul unei tufe de mărăcini. I-am dat la o parte, cu toți ghimpii ăia care mi se agățau de hainele jerpelite și m-am ridicat încet în picioare, clipind des, să mă obișnuiesc cu lumina.

Dar am rămas fără grai. Știam locul ăsta. M-am frecat la ochi, probabil visam... Șovăind, am făcut vreo doi pași și am regăsit locul de unde se zărea valea. Știam prea bine ce o să văd.

În valea scăldată de lumina răsăritului, acoperișul năpârlit și peticit al lui Highgate nu lăsa loc de confuzii... Cu geamurile lui murdare, cu draperiile vechi și tocite trase în dorul lelii; cu bălării crescute în neștire; cu poarta mare și albă, cu veranda de ciment.

Pentru o clipă, mi s-a părut că simt de la cantină mirosul cleios de porridge punctat cu miros de pâine prăjită. Parcă se învârtea tot pământul cu mine.

De undeva, din depărtare, s-a auzit motorul unei mașini care se apropia. A ajuns în fața porții albe și s-a oprit. Un om a coborât din mașină și a deschis poarta, iar automobilul a intrat în curte. Auzeam și pietrișul care scrâșnea sub roți. Acum și dacă erau Shaw și Q — ce zic eu? Și regele Karazeel să fi venit într-o limuzină neagră — nu cred că m-ar mai fi surprins. Tare mă îndoiam că o să mă mai surprindă vreodată ceva. Când colo...

Din mașină au ieșit trei polițiști, doi bărbați și o femeie, și au urcat treptele din față. S-au oprit la ușă și au răscolit prin niște hârtii. Am trăit s-o văd și p-asta: ce căuta poliția la Highgate?! Unul dintre ei a apăsător pe butonul soneriei. Sunetul acela vibra direct în mintea mea, căci îl știam de mic. Întâi bâzâia slab, după care răsuna un bing-bang răscolitor.

Au așteptat câteva clipe, și-ntr-un sfârșit ușa s-a crăpat puțin. Mi-era clar cine o să le iasă în întâmpinare — Directoarea, cu fața ei de poamă acră și cu privirea-i iscoditoare. Nu se dădea în vânt după musafirii nepoftiți. Am lungit gâtul, de unde eram, și mi-am dat seama că priveam scena zâmbind. Ei, de tipii ăștia chiar că n-o să-i placă, fac pariu! O să-i scoată afară de urechi, cât ai zice pește!

M-am înșelat. Ușa s-a deschis larg și cei trei au intrat. Am așteptat vreo câteva minute, ros de curiozitate. Mă rog, ce se întâmpla acolo? Cine chemase poliția? S-o fi chemat chiar Directoarea? Ce motiv ar fi putut avea? Timpul se scurgea leneș și nimeni nu ieșea din casă. M-am gândit că ar trebui să mă întorc să văd dacă nu cumva se treziseră și ceilalți. Am dat să plec... dar, când s-a deschis din nou ușa, am rămas ținut locului. Mă uitam prostit cum poliștii o duc pe Directoare până la mașină și-i fac semn să urce.

Apoi au trântit portierele și mașina poliției s-a îndepărtat. Am rămas uitându-mă în urma ei, până s-a stins și zgomotul motorului și s-a așternut iar liniștea...

Epilog

Urcam încet treptele scării mari de la Quested Court. Știam drumul.

Bretonul îmi tot cădea în ochi, dar nu-mi displăcea să-mi simt părul moale și parfumul discret al șampo-nului. După ce purtasem atâta nădragii ăia largi, jeanșii păreau strâmți și oarecum scorțoși. Nu mă mai încăpeau, cum nu mai încăpea mâncarea în sto-macul meu burdușit cu mese copioase. Dar mă sim-țeam grozav.

M-am oprit puțin în capul scărilor, aducându-mi aminte...

Ce reacție au avut ceilalți când le-am spus unde ne aflăm! Cum s-au lansat toți în teorii care mai de care mai năstrușnice, până când a venit Jamie, cu cea mai plauzibilă variantă:

— Adam, tu ai fost cel care a găsit portalul, așa că ne-ai dus la tine acasă. Magia are logica ei tainică, cum zice Kai, deși soluțiile ei nu-s întotdeauna și cele mai comode.

— Nu contează de ce suntem aici, dar cum ajungem la Qusted Court? se tângui Gen.

Pe cât de firesc a fost tonul lui Hannah, pe atât de nefiresc mi-a sunat răspunsul ei:

— Cu *elipopterul* lui Q, normal.

La care eu am bâiguit, cu o voce gătuită:

— Păi... și cine-l pilotează?

— *Piratul elipoterelor*, îmi zise ea cu o seninătate dezarmantă.

Cum ne-am strecurat printre porțile mari și albe de la Highgate, pitindu-ne să nu ne vadă careva, gata să izbucnim în râs din orice și sforțându-ne să n-o facem...

Și privirile curioase ale trecătorilor, pe când noi așteptam în fața cabinei telefonice să dăm un telefon cu taxă inversă, și să vorbim cu Q. Cum își trăgeau toți coate și ne evitau privirea... Mai puțin o fetiță cam de-o seamă cu Hannah, care a venit spre noi topăind și ne-a întrebat pițigăiat:

— Pot să mă joc și eu cu voi?

La care Hannah i-a tăiat-o imediat:

— Țsta nu-i un joc!

Cum a venit taxiul și ne-a dus până la aeroport... Cum a sărit Q din elicopter și ne-a îmbrățișat pe fiecare, de parcă toți eram copiii lui, nu doar Hannah...

Mai minunată decât călătoria cu elicopterul n-a fost decât expresia de pe chipul lui.

Iar acum Q voia să vorbească cu mine, personal.

Am bătut încetișor la ușa bibliotecii. S-a deschis aproape instantaneu, iar Hannah a scos capul afară și s-a uitat repede în stânga și-n dreapta. Avea o strălucire stranie în ochi și o figură tare secretoasă, dar și încântată nevoie mare. Am zâmbit în sinea mea: iar pune ceva la cale.

Până să intru eu, a alergat din fața ușii și s-a cocoțat pe fotoliul mare de piele. Pisoii gri i-a sărit imediat în poală și a început să toarcă.

Q mi-a zâmbit și-i vedeam, dincolo de lentilele murdare, privirea blajină.

— Adam, băiatul meu, ai venit.

Și-a scos ochelarii, i-a șters repede cu poalele puloverului lăbărțat, după care și i-a pus iar pe nas, mai cețoși ca oricând.

— Vizita asta n-a ieșit chiar cum o gândisem eu... fiindcă... mă rog... așa a fost să fie. Dar acum putem să ne întoarcem la programul nostru. Vă așteaptă o cină grozavă, zise el zâbind, asta dacă mai aveți loc în stomac. Specialitățile sunt alese de Hannah: șnițele de pui, și cartofi prăjiți, și... la desert... Ce-avem la desert, maimuțică?

— Bezele și înghețată cu sirop de ciocolată și cu fulgișori colorați pe deasupra, recită Hannah cu mare satisfacție.

— Exact, întări Q. Iar după aceea...

— Foc de artificii! Special de zi... vreau să zic special pentru ani... adică, artificii, asta e.

M-am uitat la ea, bănuitor. Iar ea m-a privit cu ochii mari și nevinovați.

— Dar înainte de asta, ți-am pregătit o surpriză. Sigur c-or să fie și cadouri...

Deja clipeam buimăcit. M-am uitat lung la Q. Ce puseseră la cale?

— Numai că, asta e... cum să zic, e ceva mai deosebit, spuse el întinzându-mi un ziar. La mulți ani, Adam!

Hannah se foi în colțul ei, tare încântată.

Cum?! Neștiind ce să mai cred, am luat ziarul și am dat să-i mulțumesc. Chiar era ziua mea? Și Q, ce figură, să-mi dea cadou un ziar!

I-am aruncat o privire „cadoului” încercând să mă arăt plăcut surprins. Și m-am trezit în fața ochilor cu Directoarea de la Highgate. Deasupra pozei era și data: 22 septembrie. Buimăcit de tot, am citit titlul: „Brigada mai descoperă o fraudă de proporții”. Am încercat eu să citesc și textul de dedesubt, cu scris mărunțel, dar literele fugeau în toate părțile și nu reușeam să le dau de cap.

Mi-am dat seama ce voia să spună Q.

— Ei, Adam, se pare că nu se numea degeaba dna Filcher⁶.

— Pilcher, îl corectă Hannah.

— Ba Filcher, repetă Q zâmbind. Se pare că de ani de zile fura bani de la Highgate. Și sume care se ridică la sute de mii, poate și mai mult.

⁶ Hoțoman.

— Tu ai..., am bâiguit eu.

Q zâmbi.

— Nu, Adam. O aveau ei în vizor de ceva vreme, cred. Dar, la timpul potrivit, voi prezenta și eu dovezile de care dispun și, cu ele, cazul va fi și mai solid. Chiar o să-mi facă plăcere să dau o mână de ajutor. Și mai e o problemă: un tânăr a dispărut de la Highgate și poliția o să vrea să afle, tot de la doamna Directoare, în ce împrejurări. Dar pentru tine, Adam, mai important e că, anul viitor, vei începe un capitol nou din viața ta și că dna Filcher sigur nu se mai întoarce.

Cred că zâmbeam cu gura până la urechi. Dar până să apuc eu să zic ceva, dinspre geam s-a auzit un foșnet și Tiger Lily a aterizat pe pervazul ferestrei deschise. Hannah s-a luminat imediat la față:

— Chiar mă întrebam pe unde umbli, zise ea dojenitor. Iar ai fost la vânătoare de șoareci! Uite, vino să-l vezi pe Bluebell! Acum o să mai ai un prieten!

Tiger Lily îi aruncă o privire motănelului culcușit în poala stăpânei lui. Imediat spinarea pisicii s-a arcuit și coada i s-a zburliț ca o perie de spălat sticle. În ochii ei am văzut două fante subțiri și o urmăream cum se apropie de fotoliu, încet și amenințător.

— Hannah, mă tem că nu, i-am zis zâmbind. Acum o să ai încă o bătaie de cap!

Cuprins

Prolog /	5
Nou-venitul /	13
Directoarea /	20
Proiectul meu despre gladiatori /	28
Premiul direcțiunii /	35
Oriunde /	41
A doua greșeală /	51
În puterea nopții /	56
Așteptarea /	65
Hannah /	73
Surprize /	80
O ușă deschisă /	95
Drojdia Berarului /	103

Hob /	113
Un furt din greșeală /	123
Foșnete în întuneric /	127
Musafirul nepoftit /	133
Râul Ravven /	144
Traversarea /	153
Pădurea Larmei /	161
„Cine bea din apa mea...” /	170
Marginea giulgiului /	181
Shakesh /	189
Prințesa /	200
Mauler /	210
Grațiați de Schingiuitor /	219
Praznicul lui Karazeel /	227
Ca titirezul /	234
O rază de lumină /	240
Prizonierul întunericului /	247
Calea Morților /	255
Dovedit științific /	263
Puntea Suspinelor /	275
Visul lui Gen /	287
Pragul dintre lumi /	295
Prin portal /	308
Epilog /	313

V.M. JONES locuiește în Christchurch,
Noua Zeelandă, cu soțul și cei doi băieți ai săi.

Dintre romanele pe care le-a scris,
vom aminti *Buddy*, care a câștigat premiile
Junior Fiction și Best First Book Awards
de la 2003 New Zealand Post Children's Book
Awards, și *Juggling with Mandarins* (2003).

Șerpii din Arakesh este prima carte
din seria *Karazan*.

Deja în librării:

ȘERPII DIN ARAKESH

KARAZAN

Cartea întâi

În curând:

PRINȚUL PIERDUT

KARAZAN

Cartea a treia

ÎN CĂUTAREA SOARELUI

KARAZAN

Cartea a patra

"ORIGINALĂ ȘI CUCERITOARE"
- MARGARET MAHY

VIATA LA CASA DE COPII HIGHGATE ESTE UN CHIN PENTRU ADAM EQUINOX.

Abia doi, încă de la naștere, Adam Equinox și Hannah, crescute
unde nicio dată nu s-a întâmplat nimic bun. Până acum.

Dar, peste doar câteva zile, va pleca să-și revadă prietenii,

pe genialul **Quentin Qu** computer, Hannah.

Numa **II - TEMNITELE INTUNERI** spare.

Este cap **LIBRARII** 13/12/2007
unde maleficul rege Karazeel stă la pândă.

Adam și prietenii lui trebuie s-o salveze, dacă pot...

CORINT JUN
www.corintj

ISBN 978-973-12

9 789731 281025

Cover illustration by Puffin Books UK

